

Hallituksen esitys eduskunnalle laiksi ympäristönsuojelulain muuttamisesta

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Esityksessä ehdotetaan muutettavaksi ympäristönsuojelulakia.

Esityksellä pantaisiin täytäntöön niin kutsutun teollisuuspäästädirektiivin muutokset.

Lain teollisuuslaitoksia koskevaan soveltamisalaan lisättäisiin muun muassa metallim mineraalien kaivostoiminta. Lisäksi eläinsuojia soveltamisalaa laajennettaisiin laskemalla sikojen ja siipikarjan eläinsuojien soveltamisalarajaa.

Laissa edellytettäisiin, että teollisuuslaitosten päästöille olisi ympäristöluvassa määrättävä tiukimmat mahdolliset päästöraja-arvot siten, että päästörajoja määrättäessä otetaan huomioon päätelmien päästötasojen koko vaihteluväli ja varmistetaan, ettei päätelmien päästötasoja ylitetä laitoksen normaaleissa toimintaolosuhteissa. Laissa mahdollistettaisiin kuitenkin edelleen päästötasoja lievempien päästöraja-arvojen asettaminen silloin, jos tällaiset päästöraja-arvot johtaisivat kohtuuttoman korkeisiin kustannuksiin verrattuna saavutettaviin ympäristöhyötyihin laitoksen maantieteellisen sijainnin tai teknisten ominaisuuksien taikka paikallisten ympäristöolojen vuoksi.

Lakiin sisällytettäisiin teollisuuslaitoksia koskevat sitovat lupamääräykset päätelmissä määritellyille ympäristötehokkuuden vaihteluväleille sekä veden käyttöä ja kulutusta koskeville raja-arvoille. Näistä voitaisiin poiketa perustelluista syistä vastaavalla tavalla kuin päästöraja-arvoista.

Lakiin lisättäisiin vaatimus siitä, että direktiivilaitosten on otettava käyttöön ympäristöjärjestelmä, joka kattaa laitoksen ympäristön pilaantumisen vaaraa aiheuttavan toiminnan. Ympäristöjärjestelmä olisi laadittava ja toteutettava toimintaa koskevien päätelmien mukaisesti. Lisäksi toiminnanharjoittajia vaadittaisiin laatimaan osana ympäristöjärjestelmää siirtymäsuunnitelmasuunnitelma, joka sisältää tiedot siitä, miten laitokset siirtyvät toimimaan puhtaana, kiertotalouden ja ilmaston neutraalin periaatteen mukaisesti vuosien 2030–2050 välisenä aikana.

Lakiin lisättäisiin myös useita joustavuutta lisääviä poikkeamismahdollisuuksia, joilla mahdollistetaan nykyistä paremmin uusien tekniikoiden käyttöönotto ja tuetaan tutkimus- ja kehitystoimintaa.

Laki on tarkoitettu tulemaan voimaan [1.7.2026].

SISÄLLYS

ESITYKSEN PÄÄASIAALLINEN SISÄLTÖ.....	1
PERUSTELUT	4
1 Asian tausta ja valmistelu	4
1.1 Tausta	4
1.2 Valmistelu	4
1.2.1 EU-säädöksen valmistelu	4
1.2.2 Hallituksen esityksen valmistelu	5
2 EU-säädöksen tavoitteet ja pääasiallinen sisältö.....	5
3 Nykytila ja sen arviointi.....	8
3.1 Yleistä	8
3.2 Teollisuuspäästädirektiivin soveltamisala.....	9
3.3 Päästöjen vähentäminen	10
3.4 Ympäristötehokkuus	11
3.5 Ympäristöjärjestelmät	11
3.6 Seuraamukset ja vahingonkorvaukset terveyshaitoista	12
4 Ehdotukset ja niiden vaikutukset	13
4.1 Keskeiset ehdotukset.....	13
4.1.1 Muutokset soveltamisalaan	13
4.1.2 Ympäristöjärjestelmä ja siirtymäsuunnitelmat	14
4.1.3 Ympäristötehokkuus	14
4.1.4 Päästöjen vähentäminen	15
4.1.5 Ympäristölaatuvaatimukset.....	16
4.1.6 Tietojen julkaisuvelvoitteet	16
4.1.7 Siirtymäsäännökset	16
4.2 Pääasialliset vaikutukset.....	16
4.2.1 Taloudelliset vaikutukset	16
4.2.2 Vaikutukset viranomaisille.....	20
4.2.3 Ympäristö- ja ilmastovaikutukset	21
5 Muut toteuttamisvaihtoehdot	22
5.1 Vaihtoehdot ja niiden vaikutukset.....	22
5.2 Muiden jäsenvaltioiden suunnittelemat tai toteuttamat keinot	23
6 Lausuntopalaute	23
7 Säännöskohtaiset perustelut.....	23
8 Lakia alemman asteinen sääntely	39
9 Voimaantulo	40
10 Toimeenpano ja seuranta	42
11 Suhde muihin esityksiin.....	42
11.1 Esityksen riippuvuus muista esityksistä.....	42
11.2 Suhde talousarvioesitykseen	42
12 Suhde perustuslakiin ja säätämisyjärjestys	42
12.1 Yleistä	42
12.2 Ympäristöperusoikeus.....	43
12.3 Elinkeinovapaus	44
12.4 Omaisuudensuoja	44
12.5 Yksityiselämän suoja	45

12.6 Asetuksenantovaltuudet	46
LAKIEHDOTUS	48
ympäristönsuojelulain muuttamisesta	48
LIITE 1	65
LUVANVARAISET TOIMINNAT	65
LIITE 3	68
ELÄINSUOJAN JA TURKISTARHAN LUPA- JA TOIMIVALTARAJAN SEKÄ ELÄINSUOJAN ILMOITUKSENVARAISUUSRAJAN LASKEMISESSA KÄYTETTÄVÄT ELÄINYKSIKKÖKERTOIMET	68
LIITE 4	71
ILMOITUKSENVARAISET TOIMINNAT	71
LIITE	72
RINNAKKAISTEKSTI.....	72
ympäristönsuojelulain muuttamisesta	72

PERUSTELUT

1 Asian tausta ja valmistelu

1.1 Tausta

Teollisuuspäästädirektiivin (Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi ((EU) 2024/1785) teollisuuden päästöistä (yhdenäistetty ympäristön pilaantumisen ehkäiseminen ja vähentäminen) annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2010/75/EU ja kaatopaikoista annetun neuvoston direktiivin 1999/31/EY muuttamisesta) muutos julkaistiin virallisessa lehdessä 15.7.2024. Direktiivin muutokset on pantava kansallisesti täytäntöön 1.7.2026 mennessä.

Direktiiviehdotus oli osa komission 11.12.2019 julkaisemaa Euroopan vihreän kehityksen ohjelmaa (COM(2019) 640 final), jonka mukaisesti komissio aikoi tarkastella uudelleen EU:n toimenpiteitä suurten teollisuuslaitosten aiheuttaman ympäristön pilaantumisen ehkäisemiseksi. Direktiivin muutos liittyy myös Euroopan komission 12.5.2021 antamaan tiedonantoon toimintasuunnitelmasta kohti ilman, veden ja maaperän saasteettomuutta (COM(2021) 400 final), jossa direktiiviehdotuksen antaminen esitettiin yhtenä keskeisenä lainsäädäntöehdotuksena kohti saasteettomuutta. Direktiiviehdotus annettiin osana komission ns. päästöpakettia, joka sisälsi neljä lainsäädäntöehdotusta. Direktiiviehdotus muodosti yhtenäisen sääntelykokonaisuuden samanaikaisesti annetun teollisuuslaitosten ympäristötiedon raportointia ja teollisuuspäästöportaalia koskevan asetusehdotuksen (COM(2022) 157 final) kanssa. Molempien lainsäädäntöehdotusten soveltamisalassa olevista laitoksista ja säänneltävistä päästöistä säädetään yhtenäisesti.

Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2024/1244 teollisuuslaitosten ympäristötietojen ilmoittamisesta, teollisuuspäästöportaalin perustamisesta ja asetuksen (EY) N:o 166/2006 kumoamisesta, jäljempänä päästöportaaliasetus, tuli voimaan 22.5.2024 ja sitä sovelletaan 1.1.2028 alkaen.

Hallituksen esityksellä tehtäisiin teollisuuspäästädirektiivin edellyttämät muutokset ympäristönsuojelulakiin.

1.2 Valmistelu

1.2.1 EU-säädöksen valmistelu

Valtioneuvosto päätti kannastaan (U 50/2022 vp) teollisuuspäästädirektiiviä koskevaan ehdotukseen kesäkuussa vuonna 2022 samanaikaisesti päästöportaali ehdotuksen kanssa (U 51/2022 vp). U-kirjelmä käsiteltiin eduskunnassa syksyllä vuonna 2022. Teollisuuspäästädirektiivin U-kirjelmä on julkaistu osoitteessa https://www.eduskunta.fi/FI/vaski/KasittelytiedotValtiopaivaasia/Sivut/U_50+2022.aspx Jäsenmaiden neuvostossa saatiin neuvoteltua ehdotuksesta yleisnäkemyks 16.3.2023. Päästöportaali asetuksen U-kirjelmä on julkaistu osoitteessa [U 51/2022 vp](#).

Euroopan parlamentissa teollisuuspäästädirektiivin muutoksesta äänestettiin ENVI-, AGRI- ja ITRE-valiokunnassa sekä täysistunnossa. Parlamentin täysistunto äänesti ehdotuksesta 11.7.2023, jolloin vahvistettiin parlamentin kanta muun muassa eläinsuojien osalta. Kolmikantaneuvottelut parlamentin, neuvoston (puheenjohtajanaan Espanja) ja komission välillä alkoivat heinäkuussa 2023. Lopputulos saavutettiin kolmannessa trilogissa 28.11.2023. Lopullisesti teksti hyväksyttiin parlamentissa maaliskuussa ja neuvostossa huhtikuussa 2024.

Suomessa neuvottelujen tukena oli kansallinen taustaryhmä, jonka toimikausi päättyi 31.12.2023.

1.2.2 Hallituksen esityksen valmistelu

Hallituksen esitys on valmisteltu virkatyönä ympäristöministeriössä. Esitys on ollut lausuntokierroksella [xx-xx]. Suomen ympäristökeskus on laatinut valmistelun tueksi raportin, joka on julkaistu 5.12.2025 [<http://hdl.handle.net/10138/611401>]. Teollisuuspäästädirektiivin ja päästöportaaliasetuksen muutosten kansallista seurantaryhmää on kuultu esityksen valmistelun aikana. Seurantaryhmän toimikausi oli 4.10.2024-31.12.2026. ja ryhmä on kokoontunut tässä vaiheessa yhdeksän kertaa. Seurantaryhmässä oli edustajat seuraavista tahoista: työ- ja elinkeinoministeriö, sosiaali- ja terveysministeriö, maa- ja metsätalousministeriö, Suomen ympäristökeskus, Etelä-Suomen aluehallintovirasto, Kaakkois-Suomen ELY-keskus, KEHA-keskus, Suomen Kuntaliitto ry, Suomen luonnonsuojeluliitto ry, Elinkeinoelämän keskusliitto EK, Energiateollisuus ry, Metsäteollisuus ry, Kaivosteollisuus ry, Kemianteollisuus ry, Teknologiateollisuus ry, Metallinjalostajat ry ja Maa- ja metsätaloustuottajain Keskusliitto MTK ry.

2 EU-säädöksen tavoitteet ja pääasiallinen sisältö

Teollisuuspäästädirektiivin muutoksen tarkoituksena on vähentää suurista teollisuuslaitoksista ja eläinsuojista aiheutuvia päästöjä ilmaan, veteen ja maaperään sekä päästöistä johtuvia ympäristö- ja terveyshaittoja. Muutoksella päivitettiin teollisuuslaitosten ja eläinsuojien ympäristölupamenettelyn vähimmäisvaatimuksia koskevaa EU:n lainsäädäntöä. Teollisuuspäästädirektiivin muutos edistää myös kansalaisten tiedonsaantia teollisuuden päästöistä ja niihin liittyvistä menettelyistä sekä vahvistaa kansalaisten osallistumisoikeuksia laitosten lupamenettelyissä. Lisäksi päästöjä koskevaa sääntelyä on muutettu vastaamaan paremmin unionin ilmasto-, energia- ja kiertotalouspolitiikan tavoitteita.

Teollisuuspäästädirektiivin muutoksessa laajennettiin direktiivin soveltamisalaa, muutettiin kaikkia laitoksia koskevia yleisiä vaatimuksia, täsmennettiin ympäristölupien lupamääräysten asettamista ja parhaan käyttökelpoisen tekniikan päätelmien laatimista, vahvistettiin kansalaisten tiedonsaantia ja osallistumisoikeuksia, edistettiin teollisten innovaatioiden käyttöönottoa, edellytettiin teollisuudelta siirtymäsuunnitelmat kohti puhdasta tuotantoa, kiertotaloutta ja ilmastoneutraalia toimintaa, säädettiin yksityiskohtaisemmin rangaistuksista ja haitankärsijöille mahdollisuus saada korvauksia teollisuuslaitosten tai eläinsuojien aiheuttamista terveyshaitoista. Lisäksi teollisuuspäästädirektiiviin tuli useita teknisiä muutoksia ja muutoksia siirretyn säädösvallan käyttöön.

Teollisuuspäästädirektiivin muutoksessa laajennettiin direktiivin soveltamisalaa muun muassa laskemalla sikojen ja siipikarjan eläinsuojien soveltamisalakynnystä merkittävästi. Lisäksi soveltamisalaan lisättiin metalli- ja teollisuusmineraalien kaivostoiminta sekä akkujen valmistuslaitokset. Direktiiviin tehtiin myös täsmennyksiä keramiikka- ja rautametallien jalostusteollisuuden laitosmääritelmiin ja jätteitä käsittelevien laitosten määritelmiin. Jatkossa myös kaatopaikoille voitaisiin laatia parasta käyttökelpoista tekniikkaa koskevat päätelmät (BAT-päätelmät).

Teollisuuspäästädirektiivissä painotetaan jatkossa ympäristönsuojelun rinnalla terveydensuojelua. Terveydensuojelu lisättiin direktiivin tavoitteisiin ja niihin artikloihin, joissa viitataan ympäristönsuojeluun. Yleisiä ympäristöluvan vaatimuksia täydennettiin niin, että niissä otetaan paremmin huomioon materiaalien ja veden uudelleenkäyttö. Kaikkien teollisuuslaitosten (lukuun ottamatta eläinsuojia) on otettava käyttöön ympäristöjärjestelmä. Ympäristöjärjestelmän käyttöönottoa ei ole aiemmin vaadittu direktiivissä, mutta

ympäristöjärjestelmän käyttö on ollut mukana kaikkien teollisuuslaitosten päivitettyissä BAT-päätelmissä ei-sitovana vaatimuksena. Direktiivissä säädetään ympäristöjärjestelmän vähimmäisvaatimuksista.

Ympäristöjärjestelmän on oltava kunkin toimialan BAT-päätelmien mukainen ja sisällettävä tavoitteet jätteen määrän vähentämiseksi, energiatehokkuuden ja veden uudelleenkäytön optimoimiseksi sekä laitoksella käytettävien vaarallisten aineiden ympäristöriskien pienentämiseksi. Lisäksi ympäristöjärjestelmään on sisällytettävä laajemmin ympäristöä koskevat tavoitteet ja toimenpiteet niiden saavuttamiseksi. Järjestelmään on sisällytettävä toimialakohtaisten BAT-päätelmien vertailuarvot, teollisuuslaitoksen siirtymäsuunnitelma sekä laitoksen vaarallisten kemikaalien kemikaaliluettelo ja niiden riskinarvio, sekä arvio mahdollisuudesta vaarallisten kemikaalien korvaamisesta haitattomilla vaihtoehdoilla. Laitosten ympäristöjärjestelmät tulee saattaa julkisiksi tietoverkossa. Jos laitokseen sovelletaan energiatehokkuusdirektiivin (2012/27/EU) 8 artiklan ja liitteen VI mukaista pakollista energiakatselmusta tai energianhallintajärjestelmää, sen toimenpiteet ja niiden toteuttamisen seuranta on otettava ne osaksi ympäristöjärjestelmää.

Päästörajojen asettamisen lähtökohdaksi asetettiin tiukimmat BAT-päätelmien mukaisilla tekniikoilla saavutettavat päästötasot, kuitenkin niin, että päästörajat eivät ylittäisi BAT-päästötasojen vaihteluväliä. Päästörajojen asettamista varten toiminnanharjoittaja laatii arvon mahdollisuuksista saavuttaa BAT-päästötasojen vaihteluvälin alaraja sekä tiukin mahdollinen laitoksella saavutettavissa oleva päästötaso. Lupamääräyksissä asetetaan myös BAT-päätelmien mukaiset sitovat ympäristötehokkuuden vaihteluvälit ja veden kulutuksen ja käytön raja-arvot, jos näitä on annettu BAT-päätelmissä.

BAT-päätelmien päästötasoista olisi edelleen mahdollista poiketa poikkeamismenettelyä käyttäen. Vastaava poikkeamismahdollisuus koskee myös ympäristötehokkuuden arvoja. Päästötasoja koskevaa BAT-poikkeamismenettelyä täsmennettiin niin, että direktiiviehdotuksen liitteessä II esitetään yleiset periaatteet BAT-poikkeamien arvioimiseksi, ja toimivaltainen viranomainen arvioi poikkeaman perusteet jatkossa neljän vuoden välein. Komission täytäntöönpanopäätöksellä hyväksyttäisiin yhteinen menettely kohtuuttomien kustannusten arvioimiseksi. Jos BAT-poikkeama myönnetään, toiminnanharjoittajan tulee tarvittaessa seurata poikkeamaa koskevan päästön ympäristövaikutuksia.

Teollisuuspäästädirektiivin muutoksella parannettiin yleisön tiedonsaantia ja osallistumisoikeuksia ympäristölupa- ja valvontamenettelyissä. Ympäristölupapäätösten lisäksi myös keskeiset valvontaan liittyvät tiedot, muun muassa päästömittausten tulokset, lupamääräysten mukaisesti toteutetut ympäristötilan seurannat ja eläinsuojien tarkastusmuistiot tulee jatkossa saattaa nähtäville yleisessä tietoverkossa. Yleisön tiedonsaantia ja osallistumisoikeuksia parannettiin koskemaan kaikkia tilanteita, joissa lupaa muutetaan. Yleisön osallistumisoikeuksia täsmennettiin lisäksi jäsenvaltion rajat ylittävien vaikutusten osalta.

Osallistumisoikeuksia laajennettiin lisäksi muutoksenhakutilanteissa. Asianosaisten muutoksenhakuoikeutta ei saa direktiivin soveltamisalaan kuuluvien laitosten kohdalla rajoittaa koskemaan vain niitä tahoja, jotka ovat osallistuneet laitosta koskevan ympäristöluvan myöntämisympäristöön. Lisäksi muutoksenhakumenettelyn on oltava oikeudenmukainen ja oikein ajoitettu, eikä se saa olla kohtuuttoman kallis. Muutoksenhakumenettelyn on sisällettävä tarvittavat turvaamistoimet.

Voimassa olevan direktiivin poikkeusta parhaan käytökelpoisen tekniikan noudattamisesta uusien tekniikoiden testaamiseksi pidennettiin yhdeksästä kuukaudesta 30 kuukauteen.

Komissio perustaa uuden teollisuuden muutosta ja päästöjä käsittelevän innovaatiokeskuksen (INCITE). Keskukseen toiminnan yksityiskohdista säädetään komission täytäntöönpanopäätöksellä. Keskus kerää tietoa teollisista innovaatioista hyödynnettäväksi BAT-päätelmien laatimismenettelyssä. Jos BAT-päätelmien laatimisen yhteydessä tunnistetaan innovatiivisia tekniikoita, joiden käyttöönotto voi viedä pidemmän ajan, niiden käyttöönottoa varten voidaan antaa kuuden vuoden täytäntöönpanoaika nykyisen neljän vuoden BAT-päätelmien täytäntöönpanoajan sijasta.

Teollisuuslaitosten on laadittava siirtymäsuunnitelmat vuosille 2030–2050. Vaatimus ei koske eläinsuojia. Suunnitelman sisällöstä päätetään komission delegoidulla säädöksellä vuonna 2028. Energiaintensiivisen teollisuuden tulee toimittaa siirtymäsuunnitelmat kesäkuussa 2030 ja saattaa ne osaksi laitoksen ympäristöjärjestelmää vuoden 2031 loppuun mennessä. Muun teollisuuden siirtymäsuunnitelmat otetaan huomioon siinä vaiheessa, kun toimialan julkaistuja BAT-päätelmiä tulee noudattaa neljän vuoden määräajan päätyttyä.

Muutoksessa teollisuuspäästödirektiivin soveltamisalaa laajennettiin aiempaa useampiin eläinsuojiiin. Laajentaminen tuo EU-laajuisesti lähes 17 000 eläintilaa teollisuuspäästödirektiivin piiriin. Yhteensä tiloja tulee olemaan lähes 39 000, mikä vastaa noin 30 % kotieläintiloista ja noin 75 % sioista ja siipikarjasta. Tilat vastaavat noin kolmanneksesta EU:n ammoniakkipäästöistä. Direktiivin vaatimusten soveltaminen alkaa vasta vuonna 2030, jolloin tilamäärät ovat todennäköisesti erilaiset.

Teollisuuspäästödirektiivin muutoksessa säädetään kevennetystä lupamenettelystä eläinsuojille. Kevennetty lupamenettely koskee sekä voimassa olevan direktiivin soveltamisalassa olevia sika- ja siipikarjatiloja sekä soveltamisalarajan laskemisen seurauksena soveltamisalaa lisättyjä sika- ja siipikarjatiloja. Kevennetyssä menettelyssä on käytössä yhdistämissääntö, jonka mukaan toisiaan lähellä sijaitsevien tai keskenään taloudellisessa tai oikeudellisessa yhteydessä olevia toimintoja voidaan yhtenä laitoksena. Muilta osin eläinsuojien vaatimukset ovat kevennettyjä verrattuna muiden teollisuuslaitosten vähimmäisvaatimuksiin. Teollisuuspäästödirektiivissä säädetään eläinsuojien lupahakemusten vähimmäissisällöstä. Toiminnanharjoittajaa koskee velvollisuus ilmoittaa toimivaltaiselle viranomaiselle laitoksen toiminnassa tapahtuvista merkittävistä muutoksista.

Teollisuuspäästödirektiivin päivittämisen yhteydessä eläinsuojien kapasiteettirajat muuttuivat eläinpaikkojen määrästä eläinyksikkömääriin. Muutoksen jälkeen pystytään paremmin ottamaan huomioon yhdistelmätilat eli tilat, joilla on esimerkiksi useita erityyppisiä sikoja tai sekä sikojen että siipikarjan tuotantoa.

Siirtymäajan jälkeen direktiivin soveltamisalaan kuuluvien laitosten tulee toimia yhdenmukaisia edellytyksiä koskevien toimintasääntöjen (UCOL) mukaan. Komission tulisi antaa viimeistään 1.9.2026 täytäntöönpanosäädös, jolla toimintasäännöt vahvistetaan. Toimintasääntöjen laadinta muistuttaa BAT-vertailuasiakirjojen päivitystyötä, sisältäen oleellisena osana tietojenvaihdon jäsenvaltioiden, asianomaisten toimialojen ja järjestöjen sekä komission välillä.

Teollisuuspäästödirektiivin muutosten mukaan seuraamusten tulisi sisältää hallinnollisia maksuja, jotka poistavat rikkomuksesta saadun taloudellisen hyödyn. Kaikkien vakavimpien rikkomusten maksu tulisi olla vähintään 3 % oikeushenkilön vuotuisesta liikevaihdosta EU:ssa. Jäsenmaa voi myös tai vaihtoehtoisesti ottaa käyttöön rikosoikeudellisesti seuraamukset, jotka korvaisivat osittain tai kokonaan hallinnolliset maksut. Teollisuuspäästödirektiiviin lisättiin uusi artikla terveyshaittoja koskevista vahingonkorvauksista. Vahingonkorvauksia tulisi voida saada rikkomuksesta vastaavilta luonnollisilta- ja oikeushenkilöiltä.

Teollisuuspäästödirektiivin kanssa saman aikaan käsiteltiin päästöportaaliasetusta. Asetuksella pannaan täytäntöön YK:n Euroopan talousalueen Århusin yleissopimuksen epäpuhtauksien päästöjä ja siirtoja koskevista rekistereistä laaditun PRTR-pöytäkirjan mukaiset vaatimukset, jotka on saatettu Suomessa voimaan asetuksella (SopS 22/2009). Päästöportaalien perustamisen tavoitteena on parantaa mahdollisuuksia saada käyttöön tietoa ympäristöön vaikuttavista tekijöistä ja luoda mahdollisuuksia vaikuttaa elinympäristöä koskevaan päätöksentekoon. Päästöportaaliasetuksella laajennetaan ja täsmennetään toiminnanharjoittajien raportointia toimivaltaisille viranomaisille, jäsenvaltioiden raportointivelvollisuutta toiminnoista ja niiden päästöistä, sekä määrätään verkkopalvelun sisällöstä ja muodosta sekä täsmennetään jäsenvaltioiden velvollisuutta säätää asetuksen vastaisen toiminnan seuraamuksista. Asetuksen liitteen 1 muutosten myötä raportointivelvollisuus laajenee 20–50 MW polttolaitoksiin, tuotantokapasiteetiltaan yli 500 t/a kalankasvattamoihin, teollisuuspäästödirektiivin soveltamisalan laajenemisen myötä joihinkin eläinsuojiin sekä vedyn tuotantoon veden elektrolyyysillä, kun kynnysarvona on teollisen mittakaavan laitos. Yhdyskuntajätevedenpuhdistamoiden ja kaivosten osalta ei muutosta, mutta laivanrakentamiseen ja maalaamiseen lisätään laivojen purku.

Nykyisen E-PRTR-asetuksen (EY) N:o 166/2006 mukaan tiedot raportoidaan laitospäästökäytännön osalta, mutta päästöportaaliasetuksen mukaan raportointivelvollisuus koskee laitostasoa. Toiminnanharjoittajan raportoitava toimivaltaiselle viranomaiselle ilmaan, vesiin ja maaperään johdettavat asetuksen liitteen II mukaiset päästöt, joiden muutoksista komissio julkaisee erillisen täytäntöönpanosäädöksen. Raportoitaviin tiedot laajenevat koskemaan veden, energian ja raaka-aineiden käyttöä. Päästöjen suhteuttamiseksi toimintaan raportoidaan tuotannon määrä (jo nyt komission täytäntöönpanopäätöksen mukaan pakollinen vuodesta 2023 alkaen) ja toiminta-aika vuodessa (nyt vapaaehtoinen). Jäsenvaltio voi päättää, että se määrittää päästöt eläinsuojien pitäjien ja kalankasvattajien puolesta. Jäsenvaltion julkaistava toiminnanharjoittajien toimittamat tiedot internetissä järjestelmällisesti, ilmaiseksi ja rajoittamatta pääsyä rekisteröityneille käyttäjille. Lisäksi asetuksen 6 artiklan 10 kohdan mukaan jäsenvaltioiden on vahvistettava päivämäärä, johon mennessä toiminnanharjoittajien on toimitettava tässä artiklassa tarkoitetut tiedot toimivaltaisille viranomaisilleen. Luottamuksellisten tietojen käsittelystä on säädetty artiklassa 11.

3 Nykytila ja sen arviointi

3.1 Yleistä

Ympäristönsuojelulakia (527/2014) sovelletaan teolliseen ja muuhun toimintaan, josta aiheutuu tai saattaa aiheutua ympäristön pilaantumista. Lakia sovelletaan myös toimintaan, jossa syntyy jätettä, sekä jätteen käsittelyyn. Lain tarkoituksena on: 1) ehkäistä ympäristön pilaantumista ja sen vaaraa, ehkäistä ja vähentää päästöjä sekä poistaa pilaantumisesta aiheutuvia haittoja ja torjua ympäristövahinkoja; 2) turvata terveellinen ja viihtyisä sekä luonnontaloudellisesti kestävä ja monimuotoinen ympäristö, tukea kestävästä kehityksestä sekä torjua ilmastonmuutosta; 3) edistää luonnonvarojen kestävästä käytöstä sekä vähentää jätteiden määrää ja haitallisuutta ja ehkäistä jätteistä aiheutuvia haitallisia vaikutuksia; 4) tehostaa ympäristöä pilaavan toiminnan vaikutusten arviointia ja huomioon ottamista kokonaisuutena; sekä 5) parantaa kansalaisten mahdollisuuksia vaikuttaa ympäristöä koskevaan päätöksentekoon.

Teollisuuspäästödirektiivin vaatimukset on pääosin laitettu täytäntöön ympäristönsuojelulaissa. Ympäristön pilaantumisen vaaraa aiheuttavaan toimintaan, josta säädetään lain liitteen 1 taulukossa 1 (direktiivilaitos) ja taulukossa 2, on oltava lupa (ympäristölupa). Direktiivilaitoksiin sovelletaan ympäristönsuojelulain 7 luvun (Direktiivilaitoksen lupaharkinta) säännöksiä sen lisäksi, mitä muualla laissa säädetään. Direktiivilaitoksia

koskevaan lukuun sisältyvät muun muassa päätelmien noudattamiseen liittyvät säännökset ja siinä säädetään energiankäytön tehokkuutta koskevista määräyksistä. Ympäristönsuojelulaissa on säädetty, että päätelmiä noudatetaan Suomessa sellaisenaan ilman erillistä toimialakohtaista täytäntöönpanolainsäädäntöä.

Ympäristönsuojelulaki on tullut voimaan 2014. Ympäristönsuojelulain toimivuus- ja vaikuttavuusarviointi laadittiin vuonna 2022 osana valtioneuvoston selitys- ja tutkimustoimintaa (Mikko Attila, Ari Ekroos, Timo Jouttijärvi, Aira Kokko, Suvi Kolu, Paula Leskinen, Kimmo Silvo ja Jouko Tuomainen; <https://urn.fi/URN:ISBN:978-952-383-028-8>). Arvioinnin mukaan lakiuudistus ja siihen myöhemmin tehdyt muutokset ovat kokonaisuutena arvioiden onnistuneet kohtuullisen hyvin. Lain nähdään toimivan asetettujen tavoitteiden mukaisesti eikä siinä katsota yleisesti olevan suuria korjaustarpeita. Arvioinnin yhtenä osana tarkasteltiin direktiivilaitoksia koskevaa menettelyä luvan tarkistamisesta uusien päätelmien vuoksi. Menettelyä pidettiin kohtalaisen selkeänä ja menettelyyn liittyvää neljän vuoden määräaika päätelmien julkaisusta niiden noudattamiseen sekä kuuden kuukauden määräaika toiminnanharjoittajan valvontaviranomaiselle toimittamalle selvitykselle luvan tarkistamisen tarpeesta pidetään keskimäärin riittävinä. Haasteina nousivat esiin laitoksen pääasiallisen toiminnan määrittämistä ja laitoksen toimintaan sovellettavien päätelmien hahmottamista sekä sitä, että tarkistuksen yhteyteen halutaan usein sisällyttää muitakin muutoksia, minkä nähtiin aiheuttavan lupaviranomaiselle aikataulu- ja resurssiongelmia.

3.2 Teollisuuspäästädirektiivin soveltamisala

Voimassa olevan teollisuuspäästädirektiivin soveltamisalaan kuuluu EU:ssa noin 52 000 laitosta. Yhdessä laitoksessa voi olla useampia direktiivin soveltamisalaan kuuluvia toimintoja. Suomessa direktiivin soveltamisalaan kuuluu noin 1 300 toimintoa yhteensä 910 laitoksessa.

Kaivosteollisuus

Kaivosteollisuus ei ole aiemmin kuulunut teollisuuspäästädirektiivin soveltamisalaan, vaikka osa kaivosten laitoskokonaisuuksien toiminnoista on ollut teollisuuspäästädirektiivin alaisia. Esimerkkeinä tästä ovat kaivokset, joissa rikastamon tai metallitehtaan prosesseihin kuuluu metallurgisia prosesseja sekä kaivosten jätealueet, joihin sijoitetaan jätteitä, jotka eivät luokituta kaivannaisjätteiksi tai pienempi osa samalle jätealueelle sijoitettavista jätteistä luokituu kaivannaisjätteeksi.

Teollisuuspäästädirektiivin ja E-PRTR-asetuksen päivityksen yhteydessä määriteltiin niiden kytkeytymistä moniin muihin EU:n ympäristösäädöksiin, muttei kuitenkaan kytkeytymistä kaivannaisjätedirektiiviin. Metallimalmien kaivostoimintaan sovelletaan siis jatkossa kaivannaisjätedirektiiviä ja teollisuuspäästädirektiiviä rinnakkain, ja kaivostoiminnan päättymisen jälkeisen kunnostamisen vaatimustasoa tullaan jatkossa tarkastelemaan rinnakkain molempien direktiivien näkökulmasta. Kaivannaisjätehuoltoa koskevat kaivannaisjätedirektiivin velvoitteet, louhintaa ja kaivosalueen käsittelytoimintoja teollisuuspäästädirektiivin velvoitteet.

Eläinsuojat

Eläinsuojan toimintaan tulee olla ajantasainen ympäristönsuojelulain edellyttämä lupa- tai 10 a luvun mukainen ilmoituspäätös. Luvan- ja ilmoituksenvaraisuuden laskemisessa käytettävistä eläinyksikkökertoimista säädetään lain liitteessä 3.

Ympäristönsuojelulain liitteen 1 taulukon 1 kohdassa 11 säädetään eläinsuojista, jotka kuuluvat teollisuuspäästödirektiivin soveltamisalaan. Ympäristölupa tarvitaan siipikarjakasvattamoille, kun siipikarjapaikkoja on yli 40 000 ja sikaloille, kun tuotantosikojen (yli 30 kg:n painoisia) paikkoja on yli 2 000 tai kun emakkopaikkoja on yli 750. Ympäristönsuojelulain liitteen 1 taulukon 2 kohdassa 11 säädetään eläinsuojista, joilta edellytetään ympäristölupaa. Ympäristölupa tarvitaan eläinsuojalle, joka on tarkoitettu vähintään 300 lypsylehmälle, 500 lihanaudalle tai 600 emolehmälle taikka muulle eläinsuojalle, jonka kokonaiseläinyksikkömäärä liitteen 3 taulukon 1 eläinyksikkökertoimilla laskettuna on vähintään 3 000.

Ilmoituksenvarainen on eläinsuoja, joka on tarkoitettu vähintään 50 lypsylehmälle, vähintään 100 lihanaudalle, vähintään 130 emolehmälle, vähintään 60 hevoselle tai ponille, vähintään 250 uuhelle tai vuohelle, vähintään 100 täysikasvuiseksi emakolle, vähintään 250 lihasialle, vähintään 4 000 munituskanalle tai vähintään 10 000 broilerille ja joka ei ole ympäristöluvanvarainen ympäristönsuojelulain liitteen 1 perusteella.

Ilmoituksenvarainen on myös eläinsuoja, joka on tarkoitettu yhdelle tai usealle muulle kuin a kohdassa mainitulle liitteessä 3 tarkoitettulle eläinlajille, jonka kokonaiseläinyksikkömäärä liitteen 3 taulukon 1 eläinyksikkökertoimilla laskettuna on vähintään 250 ja joka ei ole ympäristöluvanvarainen liitteen 1 perusteella. Lisäksi ilmoituksenvaraisia ovat eläinsuojat, jotka on tarkoitettu usealle a tai b kohdassa tarkoitettulle tuotantoeläimelle ja joka ei ole suoraan ilmoituksenvarainen a kohdassa mainitun tuotantoeläimen eläinmäärän perusteella.

Ruokaviraston eläinmääräaineiston mukaan emakoita oli vuoden 2024 lopussa noin 69 000 kappaletta (noin 280 tilalla) ja lihasikoja noin 450 000 (noin 580 tilalla). Siipikarjaa oli yhteensä noin 16,9 miljoonaa (noin 440 tilalla). Yli 95 prosenttia sioista ja siipikarjasta kasvatetaan vain yhteen eläinlajiin erikoistuneilla tiloilla.

Eläinsuojien uusien soveltamisalarajojen vaikutuksia direktiivin piiriin tulevien sikojen ja siipikarjan tuotantoyksiköiden lukumääriin tarkasteltiin Ruokavirastosta saatujen tilakohtaisten eläinmäärätilastojen pohjalta. Tilastot edustivat loppuvuoden 2024 tilannetta. Tilastotiedoissa olivat tiedot tiloilla olevista kaikista eläimistä (sikojen ja siipikarjan lisäksi naudat, vuohet ja lampaat), mutta tarkastelussa huomio keskittyttiin tiloihin, joilla oli sikoja tai siipikarjaa, tai molempia näitä eläinlajeja. Tiloilla saattoi olla näiden lisäksi myös muita eläimiä, mutta niitä ei tarkastelussa huomioitu.

3.3 Päästöjen vähentäminen

Ympäristönsuojelulain 7 luvussa säädetään päätelmien soveltamisesta ympäristölupaharkinnassa. Päätelmiä on noudatettava parhaan käyttökelpoisen tekniikan noudattamisen varmistamiseksi. Direktiivilaitoksen päästöraja-arvojen, tarkkailun ja muiden lupamääräysten on perustuttava päätelmiin. Laitoksen päästöraja-arvot on määrittävä niin, ettei päätelmissä kuvattuja enimmäispäästötasoja ylitetä laitoksen normaaleissa toimintaolosuhteissa. Direktiivilaitoksia koskevassa luvussa säädetään lisäksi päästötasoista poikkeamisesta. Voimassa olevan teollisuuspäästödirektiivin mukaan toimivaltaisen viranomaisen on asetettava laitoksen päästöraajat päätelmien päästöjen vaihteluvälin mukaisesti. Päästötasoja lievempien raja-arvojen määrittämisen edellytyksenä on, että päästötasojen saavuttaminen johtaisi suhteettoman suuriin kustannuksiin ympäristöhyötyihin verrattuna (BAT-poikkeama).

Eläinsuojien osalta Suomen ympäristökeskus on arvioinut, että teollisuuspäästödirektiivin soveltamisalan eläinyksikkörajan ylittävien sika- ja siipikarjatilojen lantaperäiset

(lannankäsittely ja -levitys) ammoniakkipäästöt vastaavat noin 13 % Suomen kaikista lantaperäisistä ammoniakkipäästöistä ja noin 11 % maatalouden kaikista ammoniakkipäästöistä. Ruuansulatuksesta, lannankäsittelystä ja lannan levityksestä peräisin olevat metaani ja dityppioksidipäästöt muodostavat puolestaan noin 4 % maan vastaavista kokonaispäästöistä, ja noin 2 % maataloussektorin kaikista kasvihuonekaasupäästöistä.

Kaivannaisteollisuuden osalta ei ole käytettävissä yhteenvetotietoja teollisuudenalan päästöistä Suomessa.

3.4 Ympäristötehokkuus

Ympäristönsuojelulain 7 luvussa säädetään myös energian käytön tehokkuutta koskevista määräyksistä. Teollisuuspäästädirektiivin mukaan laitoksia on käytettävä siten, että niiden energiankäyttö on tehokasta. Energian tehokkaalla käytöllä tarkoitetaan myös sen tehokasta tuotantoa ja hankintaa. Energiatehokkuuteen liittyvät velvollisuudet on kansallisesti pantu täytäntöön ympäristönsuojelulain 8 §:n 1 momentin 2 kohdan sekä 74 §:n sääntelyllä sekä päätelmien täytäntöönpanoa koskevien vaatimuksen kautta. Velvoite energian tehokkaasta käytöstä sisältyy myös parhaan käyttökelpoisen tekniikan käytön velvoitteeseen. 74 §:ssä säädetään energian käytön tehokkuutta koskevista määräyksistä 8 §:n 1 momentin 2 kohdan velvoitteen tarkemmaksi toteuttamiseksi. Energian käytön tehokkuudesta säädetään myös energiatermieläisissä. Energiatermieläisissä asetetaan jäsenvaltioille sitovia energian käytön tehokkuutta koskevia vaatimuksia. Energiatermieläisissä muutokset Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2023/1791 energiatermieläisyydestä ja asetuksen (EU) 2023/955 muuttamisesta, annettiin 13.9.2023 ja muutoksia tulisi soveltaa 12.10.2025 alkaen. Muutoksia koskeva hallituksen esitys (HE 85/2025 vp) on annettu 11.9.2025 ja eduskunta on toimittanut vastauksensa (EV 153/2025 vp) hallituksen esitykseen 9.12.2025.

Parhaan käyttökelpoisen tekniikan päätelmissä on jo sisällytetty kuvausta ympäristötehokkuudesta ja vaihteluväleistä, mutta näitä ei nykyisin sovelleta samalla tavalla sitovina, kuin päästötasojen vaihteluvälejä.

3.5 Ympäristöjärjestelmät

Ympäristönsuojelulaissa ei ole säännöksiä ympäristöjärjestelmistä eikä velvoitetta ympäristöjärjestelmän käyttöönotolle. Vapaaehtoisesta osallistumisesta ympäristöasioiden hallinta- ja auditointijärjestelmään annetussa laissa (121/2011) säädetään organisaatioiden vapaaehtoisesta osallistumisesta yhteisön ympäristöasioiden hallinta- ja auditointijärjestelmään (EMAS-järjestelmä) ja asetuksen (EY) N:o 761/2001 ja komission päätösten 2001/681/EY ja 2006/193/EY kumoamisesta annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1221/2009, jäljempänä yhteisön asetus, täytäntöönpanon kannalta tarpeellisista seikoista. EMAS-järjestelmä on vapaaehtoinen järjestelmä organisaatioille, jotka pyrkivät parantamaan ympäristönsuojelunsa tasoa.

Suurimmalla osalla Suomen direktiivilaitoksilla on käytössä jokin ympäristöjärjestelmä. YLVA-järjestelmästä poimittujen tietojen perusteella maaliskuussa 2025 yhteensä noin 500 teollisuuspäästädirektiivin tai päästöportaaliasetuksen laitoksella oli käytössä jokin ympäristöjärjestelmä. Useimmiten kyseessä on ISO 14 001 -standardin mukainen järjestelmä. Muutamilla laitoksilla on käytössä EMAS (Eco-Management and Audit Scheme) -ympäristönhallintajärjestelmä. YLVA-järjestelmän tiedot eivät kuitenkaan välttämättä ole ajantasaisia, koska raportointi tältä osin on vapaaehtoista direktiivilaitoksille, eikä sieltä saa tietoa siitä, onko ympäristöjärjestelmä auditoitu.

3.6 Seuraamukset ja vahingonkorvaukset terveyshaitoista

Teollisuuspäästädirektiivin seuraamuksia koskevaan 79 artiklan muutosten mukaan seuraamusten tulisi sisältää hallinnollisia maksuja, jotka poistavat rikkomuksesta saadun taloudellisen hyödyn. Kaikkien vakavimpien rikkomusten maksu tulisi olla vähintään 3 % oikeushenkilön vuotuisesta liikevaihdosta EU:ssa. Jäsenmaa voi myös tai vaihtoehtoisesti ottaa käyttöön rikosoikeudelliset seuraamukset, jotka korvaisivat osittain tai kokonaan hallinnolliset maksut. Seuraamuksia asetettaessa tulisi ottaa huomioon rikkomuksen vakavuus, ympäristövaikutusten merkittävyys (vaikutukset kansalaisiin ja ympäristöön) sekä rikkomuksen toistuvuus.

Voimassa olevan kansallisen lainsäädännön asiaa koskevat säännökset ovat ympäristönsuojelulaisissa ja rikoslaisissa. Rangaistus ympäristön turmelemisesta säädetään rikoslain (39/1889) ympäristörikoksia koskevan 48 luvun 1–4 §:ssä ja rangaistus ympäristönsuojelulain rikkomisesta ympäristönsuojelulain 225 §:ssä. Lisäksi rikoksiin soveltuvat rikoslain yleiset säännökset rikoksen taloudellisten hyötyjen menettämisestä ja yhteisöakosta. Samanaikaisesti tämän lakiehdotuksen valmistelun kanssa on oikeusministeriössä vireillä ympäristörikösdirektiivin täytäntöönpano (Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2024/1203 ympäristön suojelusta rikosoikeudellisin keinoin ja direktiivien 2008/99/EY ja 2009/123/EY korvaamisesta) (hankeikkuna nro [OM034:00/2024](#)). Ympäristörikösdirektiivissä on muun muassa sääntelyä yhteisöakosta, joka vaikuttaisi edellyttävien muutoksia rikoslakiin.

Koska teollisuuspäästädirektiivin mukaan hallinnollisten maksujen vaihtoehtona on rikosoikeudelliset seuraamukset, joiden arvioidaan sisältyvän voimassa olevaan kansalliseen lainsäädäntöön riittävästi, eivät 79 artiklan muutokset edellytä kansallisia lainsäädännöllisiä täytäntöönpanotoimia. Myös ympäristörikösdirektiivin tuleva kansallinen täytäntöönpano tukee tätä.

Teollisuuspäästädirektiiviin lisättiin uusi 79 a artikla terveyshaittoja koskevista vahingonkorvauksista. Vahingonkorvauksia tulisi voida saada rikkomuksesta vastaavilta luonnollisilta- ja oikeushenkilöiltä. Koska teollisuuspäästädirektiivin mukaan korvausvastuun syntyminen edellyttää kansallisten säännösten rikkomista, kyseessä olisi tuottamusvastuu.

Terveyshaittoja koskevien vahingonkorvauskanteiden osalta keskeisimmät säännökset sisältyvät Suomessa nykyisin kahteen eri säädökseen. Haitankärsijän ja toiminnanharjoittajan väliseen korvauskanteeseen sovelletaan pääsääntöisesti ympäristövahinkojen korvaamisesta annettua lakia (737/1994). Haitankärsijän ja viranomaisten väliseen vahingonkorvauskanteeseen sovelletaan vahingonkorvauslain (412/1974) säännöksiä julkisyhteisön korvausvastuusta. Ympäristövahinkojen korvaamisesta annetun lain mukainen korvausvastuu perustuu ankaraan vastuuseen, kun taas vahingonkorvauslain mukainen korvausvastuu edellyttää tahallista tai tuottamuksellista toimintaa. Säännökset vahingonkorvauskanteen vanhentumisajan pituudesta ja sen laskemisajankohdasta sisältyvät velan vanhentumisesta annettuun lakiin (728/2003).

Suomessa kansallinen sääntely perustuu tuottamusvastuuseen tai sitä huomattavasti tiukempaan ankaraan vastuuseen. Voimassa oleva kansallinen lainsäädäntö siis kattaa teollisuuspäästädirektiivin vaatimukset tältä osin. Direktiivin vaatimukset vahingonkorvauskanteen vanhentumisajan pituudesta ja sen laskemisajankohdasta poikkeavat kansallisesta sääntelystä, mutta voimassa oleva kansallinen lainsäädäntö täyttää teollisuuspäästädirektiivin vaatimukset, vaikka muotoilut ja lähestymistavat ovat erilaisia.

Kansallista lainsäädäntöä ei ole tarpeen muuttaa teollisuuspäästödirektiivin terveyshaittoja koskevien vahingonkorvausten osalta.

4 Ehdotukset ja niiden vaikutukset

4.1 Keskeiset ehdotukset

4.1.1 Muutokset soveltamisalaan

Suomen ympäristökeskus on arvioinut, että päivitetyn teollisuuspäästödirektiivin ja teollisuuspäästöportaaliasetuksen myötä laitosten lukumäärä kasvaisi pääasiallisen toiminnan mukaan määriteltynä vähintään 251 laitoksella nykyisestä 920:sta 1 171:een. Teollisuuspäästödirektiivin osalta lisäyksenä tarkoittaisi 114 sika- ja siipikarjatilaa 9 metallimineraalikaivosta ja 5 metallinjalostustoimintaa, eli laitosten yhteismäärä kasvaisi arviolta 1014 laitokseen. Todellisuudessa lukumäärä on jonkin verran pienempi, koska osat lisätyistä toiminnoista liittyvät olemassa olevan direktiivilaitoksen toimintaan. Loput lisätyistä laitoksista olisivat sellaisia, jotka lisättiin ainoastaan päästöportaaliasetuksen soveltamisalaan ja niitä koskevat ainoastaan asetuksen raportointivaatimukset. Päästöportaaliasetuksen soveltamisalaan kuuluvien laitosten osalta muutokset tarkoittaisivat yli 60 kpl 20–50 MW polttolaitosta ja 8 kalankasvattamoa.

Kaatopaikat

Teollisuuspäästödirektiivin muutoksessa kaatopaikoista annettuun direktiivin (1999/31/EY43) tehtiin muutos, joka mahdollistaa BREF-asiakirjan ja päätelmien valmisteleminen direktiivin mukaisille kaatopaikoille. Soveltamisalaan ei kaatopaikkojen osalta tullut muutoksia. Teollisuuspäästödirektiivin soveltamisalaan kuuluisivat jatkossakin kaatopaikat, joihin tuodaan enemmän kuin 10 tonnia jätettä päivässä tai joiden kokonaiskapasiteetti on enemmän kuin 25 000 tonnia, lukuun ottamatta pysyvän jätteen kaatopaikkoja. Kaatopaikkadirektiivin hyväksymisen jälkeen tapahtuneen teknisen kehityksen ja innovaatioiden vuoksi nykyään on saatavilla tehokkaampia tekniikoita ihmisten terveyden ja ympäristön suojelemiseksi. Suomessa oli toukokuussa 2025 yhteensä 113 direktiivilaitokseksi luokiteltua luokan kaatopaikkaa. Näistä 21 oli vaarallisen jätteen ja 86 vaarattoman jätteen kaatopaikkoja, kuuden luokitus oli epäselvä. Vaarattoman jätteen kaatopaikoista 70 oli kunnallisia kaatopaikkoja. Lukumäärät on arvioitu YLVA:n ja ELY-keskusten tietojen perusteella.

Kaivostoiminta

Soveltamisalan laajentamisen myötä uudistettu teollisuuspäästödirektiivi kattaa metallimineraalien kaivostoiminnan siten, että soveltamisalaan sisältyy malmien louhinta teollisessa mittakaavassa, mukaan lukien käsittely laitosalueella, kuten tiettyjen metallimineraalien jauhaminen, koon valvonta, rikastaminen ja jalostaminen. Soveltamisalaan kuuluvia metallimineraaleja ovat koboltti, kromi, kulta, kupari, litium, lyijy, mangaani, nikkeli, palladium, platina, rauta, sinkki, tina ja volframi.

Akkujen valmistus

Teollisuuspäästödirektiivin soveltamisalaan kuuluu jo useita toimintoja, jotka liittyvät akkujen valmistukseen. Uudistettuun teollisuuspäästödirektiiviin sisällytettiin lisäksi akkujen valmistus niin sanotuissa gigaluokan tehtaissa (Production of Batteries in Gigafactories, PBG), kun tuotantokapasiteetti on vähintään 15 000 tonnia akkukennoja (katodi, anodi, elektrolyytti,

erotin, kotelo) vuodessa. Soveltamisalaan ei kuulu pelkkä akkujen kokoonpano. Sektoria koskeva direktiivin kapasiteettiraja on huomattavan suuri, eikä Suomessa ole kyseisen kokoluokan akkukennojen valmistusta. Tulevan PBG BREF -asiakirjan tarkemmasta soveltamisalasta ei toistaiseksi ole saatavilla tietoa, mutta sen valmistelu olisi alkamassa vuoden 2025 aikana.

Eläinsuojat

Soveltamisalan laajentamisen myötä uudistettu teollisuuspäästödirektiivi kattaisi suuremman määrän eläinsuojia. Lisäksi komissio tulee antamaan päätöksen eläinsuojia koskevista toimintasäännöistä, jotka koskisivat teollisuuspäästödirektiivin soveltamisalaan kuuluvia eläinsuojia. Ehdotuksessa teollisuuspäästödirektiivin piiriin siirtyvät eläinsuojat siirrettäisiin valtion lupamenettelyyn, kun niiden toimintaa ja toiminnan tarkkailua koskevien lupamääräysten olisi perustuttava toimintasääntöihin.

4.1.2 Ympäristöjärjestelmä ja siirtymäsuunnitelmat

Teollisuuspäästödirektiivin muutoksen myötä kaikkien muiden direktiivilaitosten kuin eläinsuojien on otettava käyttöön ympäristöjärjestelmä, joka kattaa laitoksen ympäristön pilaantumisen vaaraa aiheuttavan toiminnan. Ympäristöjärjestelmä on laadittava ja toteutettava toimintaa koskevien päätelmien mukaisesti. Se on auditoitava ensimmäisen kerran 1.7.2027 mennessä ja sen jälkeen kolmen vuoden välein.

Direktiivilaitoksen ympäristöjärjestelmän yhteenvedotiedot on julkaistava yleisessä tietoverkossa. Julkaistavien tietojen on sisällettävä teollisuuspäästödirektiivin 14 a artiklan 4 kohdan nojalla hyväksytyt Euroopan komission päätöksen mukaiset tiedot. Tietojen julkaisussa noudatetaan, mitä viranomaisten toiminnan julkisuudesta annetussa laissa säädetään.

Toiminnanharjoittajan on laadittava siirtymäsuunnitelma osana ympäristöjärjestelmää. Siirtymäsuunnitelma sisältää tietoa siitä, miten laitokset siirtyvät toimimaan puhtaan, kiertotalouden ja ilmastoneutraalin periaatteen mukaisesti (välillä 2030–2050). Aikataulu on porrastettu niin, että energiaintensiivisten laitosten (energian tuotantolaitokset, metallien tuotanto- ja jalostuslaitokset, kemianteollisuus, mineraaliteollisuus, massa-, kartonki- ja paperilaitokset) on laadittava suunnitelmat valmiiksi vuoden 2030 kesäkuun loppuun mennessä. Kyseisiä energiaintensiivisiä laitoksia on Suomessa noin 250, eli noin viidesosa Suomen direktiivilaitoksista. Muiden laitosten on laadittava suunnitelmat päätoiminnan päätelmien julkaisemisen jälkeen. (Syke, 2025)

4.1.3 Ympäristötehokkuus

Teollisuuspäästödirektiivin muutoksessa tuettiin ympäristötehokkuustavoitteita sisällyttämällä direktiiviin BAT-päätelmissä määriteltyjen ympäristötehokkuustasojen (BAT-AEPL) sitovampi käsittely ympäristöluvuissa. Direktiivi vaatii, että lupiin asetetaan ympäristötehokkuustasojen (BAT-AEPL) perusteella sitovat raja-arvot veden käytölle ja kulutukselle ja sitovat vaihteluvälit materiaalien ja energian kulutukselle, jos näitä on asetettu toimialaa koskevissa päätelmissä.

Tähän saakka BAT-suoritusotot eivät ole olleet lupaviranomaisia samalla lailla sitovia kuin päästötasot, eikä kaikkia päätelmissä olevia ympäristötehokkuustasoja ole välttämättä sovellettu lupaehtoina nykyisissä luvissa. Ympäristönsuojelulain 74 §:n mukaan ympäristöluvassa ei ole tarpeen asettaa lupaehtoja energiätehokkuudelle, mikäli toiminnanharjoittaja on liittynyt

energiatehokkuussopimukseen tai vastaavaan järjestelmään. Tämä jäi mahdolliseksi myös uudistetussa direktiivissä, joten uudistuksella ei ole suuria vaikutuksia Suomen nykyisiin käytäntöihin. Suurin osa direktiivilaitoksista Suomessa onkin sitoutunut vapaaehtoiisiin energiatehokkuussopimuksiin. Vapaaehtoiset sopimukset on koettu kohtuullisen toimivina järjestelminä energiatehokkuuden parantamisessa. Materiaalitehokkuutta koskevat vaatimukset ehdotetaan lisättäväksi ympäristönsuojelulain 74 § vastaavalla tavalla, kun nykyisin on säädelty energiatehokkuutta ja jatkossa ympäristöluvassa voitaisiin asettaa materiaalitehokkuutta koskivia selvitys-, seuranta- ja parantamisvaatimuksia silloin kun näiden avulla olisi saavutettavissa merkittävää materiaalitehokkuuden tehostamista. Tällä hetkellä materiaalitehokkuuden osalta ei ole käytössä energiatehokkuussopimuksia vastaavaa vapaaehtoista sopimusjärjestelmää.

Sitovien ympäristötehokkuustasojen, BAT-AEPL-tasojen lisäksi direktiivi sisältää ympäristötehokkuuteen liittyvien vertailuarvojen (benchmark) määrittämisen päätelmissä. Laitosten tulee sisällyttää omiin ympäristöhallintajärjestelmiinsä suunnitelmat, miten vertailuarvoihin liittyviä päätelmissä esitettäviä tavoitteita saavutettaisiin.

Poikkeamat sitovista ympäristötehokkuustasoista

Lisäksi voidaan asettaa myös lievempiä ympäristötehokkuuden vaihteluvälejä tai ympäristötehokkuuden raja-arvoja. Lievempiä sitovia ympäristötehokkuuden vaihteluvälejä tai ympäristötehokkuuden raja-arvoja voidaan asettaa edellyttäen, että tasojen saavuttamisesta seuraisi merkittäviä kielteisiä ympäristövaikutuksia, kokonaisympäristövaikutukset mukaan luettuina, tai merkittäviä taloudellisia vaikutuksia. Toimivaltaisen viranomaisen on varmistettava, että lievemmillä vaatimuksilla tapahtuva toiminta ei aiheuta merkittäviä ympäristövaikutuksia, esimerkiksi vesivarojen ehtymistä, ja että sen avulla saavutetaan yleisesti korkea ympäristönsuojelun taso

4.1.4 Päästöjen vähentäminen

BAT-päästötasojen tiukempi soveltaminen

Esityksessä ehdotetaan, että lupaviranomainen asettaa tiukimmat mahdolliset päästöjen raja-arvot, jotka voidaan saavuttaa soveltamalla parasta käytettävissä olevaa tekniikkaa päästötasojen vaihteluvälillä. Nykyisin direktiivilaitosten ympäristöluvuissa sovelletaan Euroopan tasolla useimmiten BAT-päästötasojen ylärajaa päästöraja-arvojen asettamisessa. Muutoksen myötä päästöjen raja-arvojen on perustuttava toiminnanharjoittajan päästötasojen koko vaihteluvälistä tekemään arviointiin, jossa analysoidaan mahdollisuus saavuttaa päästötasojen vaihteluvälin alhaisin lukuarvo ja osoitetaan tiukin mahdollinen päästötaso, joka laitoksella on mahdollista saavuttaa. Arvioinnissa voidaan ottaa huomioon mahdolliset kokonaisympäristövaikutukset.

Päästötasoja lievempien päästöraja-arvojen asettaminen

Päästötasoja lievempien päästöraja-arvojen asettaminen on edelleen mahdollista, jos päästötasojen mukaiset päästöraja-arvot johtaisivat kohtuuttoman korkeisiin kustannuksiin verrattuna saavutettaviin ympäristöhyötyihin laitoksen maantieteellisen sijainnin tai teknisten ominaisuuksien taikka paikallisten ympäristöolojen vuoksi. Lievempiä päästöraja-arvoja on kuitenkin arvioitava lupaa tarkistettaessa ja vähintään neljän vuoden välein.

Kriisipoikkeus

Lisäksi sääntelyyn esitetään uutta tilapäistä poikkeusta päästö- ja ympäristötehokkuuden raja-arvoihin. Poikkeus koskee erilaisia kriisitilanteita, joihin toiminnanharjoittajat tai jäsenvaltiot eivät voi vaikuttaa. Poikkeuksen käyttäminen on mahdollista, jos vakavia häiriöitä tai puutteita ilmenee tietyin edellytyksin energiantoimituksissa tai materiaaleissa ja laitteissa. Lupa- ja valvontaviraston on tarvittaessa annettava määräyksiä päästöjen ehkäisemisestä ja tarkkailusta poikkeusta koskevassa päätöksessä. Poikkeusta ei saa myöntää yli kolmeksi kuukaudeksi. Jos poikkeuksen myöntämisen perusteena olevat syyt pysyvät voimassa, poikkeusta voidaan jatkaa enintään kolmella kuukaudella.

Jätevesien puhdistaminen

Muutetun teollisuuspäästädirektiivin mukaan toimivaltaisen viranomaisen on otettava nykyistä sääntely yksityiskohtaisemmin huomioon ulkoisen jätevedenpuhdistamon päästöjen vähentämisen tehokkuus ympäristölupaehdoissa. Direktiivin mukaan toiminnanharjoittajan tulee varmistaa jätevedenpuhdistamon toiminnanharjoittajalta, että epäsuorat päästöt eivät vaaranna jätevedenpuhdistamon toimintaa ja että se on suunniteltu ja varustettu vähentämään pilaavien aineiden päästöjä veteen. Tämän velvoitteen noudattamisen varmistaminen on katsottu tarkoituksenmukaiseksi toteuttaa ympäristölupa-asian käsittelyn yhteydessä lausuntomeneteltyllä. Puhdistamolle jäteveden mukana päätyvät aineet eivät myöskään saa haitata jätevesistä peräisin olevien resurssien talteenottoa tai jätevedenpuhdistamoissa tai viemäriverkoston parissa työskentelevän henkilöstön terveyttä. Myös uudistetussa yhdyskuntajätevesidirektiivissä (2024/3019) esitetään vastaavia vaatimuksia yhdyskuntajätevesipuhdistamon kannalta tarkasteltuna.

4.1.5 Ympäristölaatuvaatimukset

Muutoksissa esitetään, että jos ympäristöluvassa joudutaan antamaan ankarampia vaatimuksia ympäristölaatuvaatimusten täyttämiseksi, on tällaisten vaatimusten vaikutuksia arvioitava ja tarvittaessa tarkkailtava.

4.1.6 Tietojen julkaisuvelvoitteet

Esityksessä esitetään uutena julkaisuvelvoitteena muun muassa ympäristöjärjestelmän yhteenvetotiedot ja valvojan käytössä olevat päästöjen tarkkailutiedot.

4.1.7 Siirtymäsäännökset

Esitys sisältää kattavat siirtymäsäännökset, joissa pääsääntönä on, että muutoksia sovelletaan vasta siinä vaiheessa, kun laitoksen ympäristölupa on tarpeen tarkistaa laitoksen pääasiallisen toiminnan päätelmien julkaisun johdosta tai lupaa on tarpeen tarkistaa muista syistä.

4.2 Pääasialliset vaikutukset

4.2.1 Taloudelliset vaikutukset

Esitykseen liittyvät taloudelliset vaikutukset yrityksille ilmenevät erityisesti toimialakohtaisten päätelmien sisällön kautta, mutta vaikutuksia on vaikea arvioida ennen päätelmien uusimista ja täytäntöönpanoa. Päätelmät hyväksytään komission päätöksellä, joten nimenomaan komission tulisi tarvittaessa laatia päätelmistä vaikutusten arviointi. Tähän mennessä komissio ei ole kuitenkaan laatinut hyväksytyistä päätelmistä vaikutusten arviointia. Tämä johtuu pääasiassa siitä, että päätelmissä päästötasot on tyypillisesti esitetty erillisinä uusille ja olemassa oleville laitoksille, koska oletuksena on, että vähemmän päästöjä aiheuttavat tekniikat on helpompaa

ottaa käyttöön silloin kun rakennetaan kokonaan uusi laitos. Päästötasojen soveltamisen osalta on tyypillisesti esitetty tiettyjä rajoituksia ja alaviitteissä on esitetty poikkeavia päästötasoja tietyissä erityisissä tilanteissa. Päätelmien päästötasosta on mahdollista myös poiketa silloin niiden täytäntöönpano aiheuttaisi kohtuuttomia kustannuksia verrattuna saavutettaviin ympäristöhyötyihin ja näistä poikkeuksista päätetään ympäristöluvassa. Päätelmien täytäntöönpanoon liittyy siis merkittävässä määrin tapauskohtaista harkintaa, jota on varsin vaikea ennakoida etukäteen. Näin ollen päätelmien täytäntöönpanon vaikutuksia olisi mahdollista arvioida yksityiskohtaisesti vasta sen jälkeen, kun ne on laitettu täytäntöön ja ympäristöluvut olisivat lainvoimaisia. Taloudellisten kustannusten osalta on mahdollista arvioida etukäteen lähinnä luvan päivittämiseen liittyviä kustannuksia.

Taloudelliset vaikutukset lisääntyisivät jonkin verran lupamenettelyyn liittyvien selvitysveloitteiden johdosta. Toiminnanharjoittajan tulisi jatkossa selvittää mahdollisuudet päästötasojen vaihteluvälin alhaisempien arvojen saavuttamiseksi ja esittää tiukin mahdollinen laitoksella saavutettavissa oleva päästötaaso. Alhaisempien arvojen osalta päätelmissä olisi jatkossa esitetty nykyistä yksityiskohtaisemmin miten alhaisimmat arvot olisivat saavutettavissa, joten selvitys voisi pääosin perustua näiden edellytysten täyttymisen arviointiin. Arviointeihin liittyvä kokonaisympäristövaikutusten arviointi olisi toiminnanharjoittajalle harkinnanvaraista, eikä sitä olisi tarpeen toteuttaa tilanteissa, joissa merkittäviä päästöjen vähentämisen ristikkäisvaikutuksia ei syntyisi. Johdettaessa päästöjä käsiteltäväksi laitoksen ulkopuoliselle puhdistamolalle tulisi lisäksi arvioida nykyistä tarkemmin päästöjen johtamisen vaikutuksia ja puhdistustehokkuutta. Tällainen arvio on kuitenkin käytännössä tehty nykyisin jo muutenkin, joten tästä ei arvioida syntyvän merkittäviä lisäkustannuksia. Lisäksi yksittäisissä tapauksissa päästötasosta poikkeamista tulisi arvioida nykyistä käytäntöä yksityiskohtaisemmin.

Teollisuuspäästädirektiivin soveltamisalan ulottaminen metallimalmikaivostoimintaan tarkoittaa, että direktiivin vesiin kohdentuvien päästöjen sääntely ja muut veloitteet soveltuvat jatkossa myös kaivostoimintaan. Jatkossa kaivosten ympäristöluvuissa annetaan määräykset toiminnan lopettamisesta, sulkemisesta, kunnostamisesta ja jälkihoidosta huomioiden sekä teollisuuspäästädirektiivin että kaivannaisjätedirektiivin mukaiset vaatimukset. Päästöraja-arvot ja muut ympäristöluvan määräykset eivät ole uusi asia kaivossektorilla, sillä nykyiset, kansallisen lainsäädännön perusteella annetut ympäristöluvut perustuvat parhaan käytökelpoisen tekniikan soveltamiseen kaivoksella. Uutta on se, että sitovia raja-arvoja voi tulla teollisuuspäästädirektiivin mukaisista päätelmistä. Taloudellisia vaikutuksia on jossain määrin mahdollista arvioida yksityiskohtaisemmin vasta siinä vaiheessa, kun päätelmät on julkaistu. Taloudellisenä vaikutuksena tulisi vähintään yhdeksän kaivoksen osalta tarve päivittää ympäristöluvut päätelmien julkaisun jälkeen.

Akkujen valmistuksen sisällyttäminen teollisuuspäästädirektiiviin soveltamisalaan ja sitä vastaavan muutoksen tekeminen ympäristönsuojelulakiin ei lisäisi toiminnanharjoittajien kustannustaakkaa tai hallinnollista taakkaa. Kyseisen kokoluokan laitoksia ei tällä hetkellä toimi Suomessa. Akkusektorin arvioidaan kasvavan Suomessakin tulevaisuudessa, mutta akkumateriaaleja ja akkukennojen valmistaminen on jo nykyisin luvanvaraista toimintaa.

Direktiiviin lisättiin tekstiiliteollisuustoiminnan soveltamisalaan tekstiilien loppukäsittely (viimeistely) esikäsitteilyn lisäksi, mutta Suomessa ei ole tekstiilituotannon direktiivilaitoksia, joten muutos ei näin ollen vaikuta Suomen tilanteeseen.

Komission selvityksen mukaan keraamisten tuotteiden valmistuksen soveltamista on tulkittu eri tavoin ympäri EU:ta. Keraamista teollisuutta koskeva määritelmä muutettiin direktiivin liitteeseen 1 siten että sekä tuotanto- että uunikapasiteetti ovat molemmat erikseenkin riittäviä

kriteereitä direktiivilaitoksen määrittämisessä. Määritelmämuutoksella ei kuitenkaan ole vaikutuksia Suomen kolmeen keraamisen teollisuuden laitokseen.

Rautametallien jalostusta koskien soveltamisalaan lisättiin kylmävalssaamot, joiden kapasiteetti ylittää 10 tonnia raakaterästä tunnissa. Rautametallien kylmävalssaus poistettiin ympäristönsuojelulain luvanvaraisten toimintojen luettelosta vuonna 2017. Suomessa on kaksi kylmävalssaamaa. Molemmat toimivat osana suurempaa laitospakettisuutta, joten muutoksen vaikutukset viranomaisiin ja toiminnanharjoittajiin arvioidaan vähäisiksi.

Takomoiden kapasiteettirajaa muutettiin siten, että vaatimus samanaikaisesta käytetyn lämmöntuoton/lämmitystehon 20 MW:n ylittämisestä poistettiin. Lisäksi takomoiden soveltamisalaan lisättiin laitokset, joissa takominen tapahtuu takomapuristimella, jonka voima ylittää 30 MN/puristin.

Nykyisin sika- ja siipikarjatiloihin direktiivilaitoksia on noin 275 kappaletta. Niiden lukumäärän on arvioitu kasvavan vajaaseen neljään sataan tilaan teollisuuspäästödirektiivin muutoksen seurauksena. Tämänhetkiselä laitospakettijakaumalla noin 70 % sioista, noin 90 % broilereista ja noin 80 % munivista kanoista kuuluu jatkossa direktiivin piiriin Suomessa. Koska uusia kapasiteettirajoja aletaan soveltaa vasta vuodesta 2030 alkaen, ehtivät laitosten määrät ja myös edellä mainitut prosenttiosuudet muuttua toimintaympäristössä tapahtuvien muutosten takia. Samaan aikaan on kuitenkin käynnissä maatalouden rakennemuutos, ja tilojen lukumäärät ovat jo pitkään vähentyneet. Muutos on ollut sianlihan tuotannossa selkeämpää kuin siipikarjataloudessa. Tilastoaineistoon perustuva ennuste tilamäärien muutoksesta osoittaa, että sika- ja siipikarjatilojen lukumäärä vähenisi noin neljänneksellä vuoteen 2030 mennessä, sikataloudessa muutoksen ollessa selvästi suurempi kuin siipikarjataloudessa. Todennäköisesti muutos kohdistuu pienimpiin eläintiloihin. Toisaalta Luonnonvarakeskuksen maatalouden rakennekehityssuunnitelmien (Luk 2025) mukaan sika- ja siipikarjatilojen lukumäärien väheneminen olisi jo pysähtynyt. Näiden kahden arvion perusteella uusia direktiivieläinsuojia olisi vuonna 2030 noin 85–115 tilaa. Yhteensä direktiivin soveltamisalaan kuuluisi karkeasti 300–400 direktiivieläinsuojaa. Esityksen johdosta toimintojen ympäristölupiin tulisi hakea muutosta, josta aiheutuu jonkin verran kustannuksia sekä toiminnanharjoittajan hallinnollisina kustannuksina että lupamaksuina. Pääosin muuttuvat vaatimukset tulisivat sovellettaviksi, kun toimintaa koskevaan lupaan tulisi muutenkin hakea muutosta, jolloin aiheutuva lisäkustannus arvioidaan vähäiseksi. Direktiivin soveltamisalaan siirtyvien laitosten osalta muutoshakemus katsotaan toiminnan muuttamiseksi, jolloin lupapäätöksestä perittäisiin nykyisen lupamaksutaulukon mukaisesti 30 %:n suuruisen maksu taulukon mukaisesta maksusta (esimerkiksi kaivostoiminnan osalta taulukon mukainen maksu vuonna 2026 olisi 34 300 € - 92 500 €; luku on suuntaa-antava, koska koskee kansallisen sääntelyn mukaan luvanvaraista laitosta, eikä direktiivilaitosta). Jos samassa yhteydessä haetaan lupaan muita muutoksia, voi lupamaksu olla näiden muutosten johdosta korkeampi.

Direktiivin soveltamisalaan siirtyvät eläinsuojat ovat tällä hetkellä kuntien ilmoitusmenettelyssä, josta perittävät maksut vaihtelevat kunnittain, mutta ovat yleisesti ottaen kertaluokkaa pienempiä kuin valtion lupamaksut. Nykyisin valtion luvanvaraisten laitosten osalta toimintasääntöjen täytäntöönpano tarkoittaisi todennäköisesti tarvetta muuttaa lupaa. Lupa- ja valvontaviraston lupamaksu direktiivin soveltamisalaan kuuluvalla eläinsuojalla vuodelle 2026 on 23 100 €, joka perittäisiin 30 %:sena kun kyseessä on luvan muuttaminen. Myös valvonnasta perittävät maksut arvioidaan suuremmiksi valtiolla. Eläinsuojien toimintasääntöjen valmistelu on vielä kesken, eikä niiden täytäntöönpanon kustannuksia pystytä vielä tässä vaiheessa arvioimaan. Soveltamisalan mukaisissa luvan- ja ilmoituksenvaraisissa laitoksissa on kuitenkin sovellettu parhaan käyttökelpoisen tekniikan mukaisia vaatimuksia jo

aikaisemmin, joten täytäntöönpanon ei tässä vaiheessa arvioida johtavan merkittäviin lisäkustannuksiin.

Teollisuuspäästödirektiivissä tarkoitettuun ympäristöjärjestelmään tulee sisällyttää jonkin verran laajemmin tietoja kuin esimerkiksi nykyisen ISO 14001 -standardin järjestelmään. Jos laitoksella on kuitenkin jokin ympäristöjärjestelmä jo käytössä, niiden laajentaminen on helpompaa. Ympäristöjärjestelmän laadinta, ylläpito ja auditointi aiheuttavat laitoksille kustannuksia, joiden suuruus riippuu muun muassa laitoksen koosta ja toiminnan laajuudesta. Kustannukset voivat olla pienille laitoksille merkittäviä.

Teollisuuspäästödirektiivin vaatimus laitostason ympäristöjärjestelmästä poikkeaa jonkin verran nykykäytännöistä. ISO 14001 -standardin mukainen ympäristöjärjestelmä voidaan sertifioida koko konsernille tai toimipaikalle, eikä siinä välttämättä ole laitoskohtaisia toimenpiteitä tai laitoskohtaisia auditointeja. EMAS-järjestelmä on toimipaikkakohtainen, joten vaikka samaan rekisteröintiin kuuluisi useampia toimipaikkoja, käydään kullakin toimipaikalla vuosittain. Sekä EMAS- että ISO 14001 -järjestelmän ulkoinen auditointi tehdään vuosittain erillisen suunnitelman mukaan ja koko toiminta auditoidaan kolmen vuoden aikana.

Kaikkia teollisuuspäästödirektiivin vaatimia ympäristöjärjestelmän osioita ei välttämättä ole sisällytetty nykyisiin järjestelmiin, sillä laitokset ovat voineet itse määrittää, mitkä tavoitteet ovat toiminnan kannalta tärkeitä. Erilaisten raaka-aineiden, kemikaalien tai energiankulutusta koskevien tavoitteiden ja niihin liittyvien seurantarjestelmien sisällyttäminen ympäristöjärjestelmiin ei kuitenkaan ole ristiriidassa nykykäytäntöjen kanssa. Myöskään ympäristötehokkuustasojen sisällyttäminen ympäristöjärjestelmiin ei tule olemaan merkittävä uusi vaatimus, sillä ympäristöjärjestelmien vaatimuksiin kuuluu lainsäädännön ja lupamääräysten noudattaminen. Ympäristöjärjestelmään on lisäksi sisällytettävä toimenpiteitä jätteiden syntymisen ehkäisemiseksi. Suomen ympäristökeskuksen vaikutusten arvioinnin osana haastattelemien sidosryhmien keskuudessa vaatimusta ei pidetty erityisen hankalana, sillä jätteiden määrän vähentäminen on nykyisinkin perustoimenpide teollisuudessa. Myös veden käytön seuraamisen ja optimoinnin arvioidaan soveltuvan hyvin osaksi ympäristöjärjestelmää. Suomen ympäristökeskuksen haastattelemat toiminnanharjoittajat toivat kuitenkin esiin, että resurssitehokkuutta mittaavat suoritusarvot voivat usein olla tavoitteiltaan ristikkäisiä, mikä tulisi ottaa huomioon tavoitteiden asettelussa. Vedenkulutuksen vähentämisen ja uudelleenkäytön tavoitteet tulisikin harkita tarkasti ja välttää negatiivisia ristikkäisvaikutuksia, kuten kemikaalien käytön lisääntymistä.

Ympäristöjärjestelmän kustannukset vaihtelevat sen mukaan, minkä tyyppisestä järjestelmästä ja minkä kokoisesta organisaatiosta on kyse. Yleisesti kustannukset voidaan jakaa käyttöönottoon ja ylläpitoon liittyviin kuluihin. Käyttöönotto voi sisältää koulutusta, konsultointia ja järjestelmän kehittämistä, kun taas ylläpitoon kuuluu jatkuvaa seurantaa, dokumentointia ja mahdollinen sertifiointi. Valtaosalla direktiivilaitoksia on jo joku ympäristöjärjestelmä käytössä, joten useimman direktiivilaitoksen kohdalla on kyse järjestelmän ja dokumentaation päivittämisestä direktiivin vaatimusten mukaisesti.

Pienten yritysten, joilla liikevaihto alle 5 M€, järjestelmän rakentaminen voidaan tehdä muutamissa päivissä, jonka lisäksi peritään vuosimaksu. Eri lähteiden mukaan konsultaatiohinnat ovat alkaen 100 €/h, eli karkeasti ottaen 1 000 €/päivä.

Teollisuuspäästödirektiivi ei vaadi ympäristöjärjestelmän sertifiointia, mutta järjestelmä on auditoitava 3 vuoden välein sertifioidun auditoijan toimesta. Suurimmalle osalle direktiivilaitoksista direktiivin aiheuttama lisäkustannus koostuu siis mahdollisesta olemassa olevan järjestelmän laajenuksesta ja laajemmasta auditoinnista. Lisäksi direktiivin vaatima

järjestelmän tietojen julkistaminen vaatii laitoksilla jonkin verran lisäkustannuksia. Direktiivin vaatimien lisäosien kustannukset olemassa olevaan järjestelmään on vaikea arvioida, mutta arviolta auditointi lisää kustannuksia muutamilla tuhansilla joka kolmas vuosi.

4.2.2 Vaikutukset viranomaisille

Vaatus toiminnanharjoittajan velvollisuudesta tarkemmin perustella ympäristölupahakemuksessa lupaehtojen päästörajoiden taso lisää jossain määrin toiminnanharjoittajan lisäksi myös lupaviranomaisen työtä. Lupaviranomainen joutuu tarkemmin harkitsemaan toiminnanharjoittajan perusteluja. Suomen tapauskohtainen lupaharkinta soveltuu kuitenkin rakenteeltaan sellaiseen järjestelmään, missä toiminnanharjoittaja perustelee toimintansa päästötasot ja toimittaa tarvittavan tausta-aineiston, jonka pohjalta viranomainen asettaa päästöille rajat. Jäsenmaissa, joissa BAT-päätelmien vaatimuksia sovelletaan yleisten sitovien sääntöjen (General Binding Rules, GBR) kautta, tällaisen uuden käytännön soveltaminen päästöarvon asettamisessa on todennäköisesti hankalampaa verrattuna tapauskohtaiseen lupaharkintaan.

Kaikki kaatopaikat vaativat aluehallintoviraston myöntämän ympäristöluvan ja osa kaatopaikoista on jo nykyisin direktiivilaitoksia. Päätelmien laatiminen teollisuuspäästädirektiivin soveltamisalaan kuuluvilla kaatopaikoilla lisää hieman hallinnollista taakkaa viranomaisissa, kun päätelmien julkaisun jälkeen tulee selvittää tarve luvan päivittämisellä ja selvityksen perusteella direktiivilaitoksiksi luokiteltujen kaatopaikkojen ympäristöluvut tulisi päivittää päätelmien, päästötasojen ja lain nykyisten ja uusien lisättyjen vaatimusten mukaisiksi. Myös valvontatyömäärä kasvaa hieman luvissa mahdollisesti asetettavien uusien tarkkailuvelvoitteiden vuoksi. Todennäköistä on, että LAN BREF-asiakirjan myötä kaatopaikkojen tarkkailuvelvoitteet lisääntyvät ja yhdenmukaistuvat.

Ympäristöluvuissa ei yleensä ole vaatimuksia ympäristöjärjestelmästä, mutta lupamääräyksiin on sisällytetty joitakin ympäristönhallintajärjestelmän elementtejä. Esimerkiksi laitosten on ilmoitettava viranomaisille tiedot laitoksella käytettävien kemikaalien ominaisuuksista ja käyttömääristä.

Viranomaiset tarkistavat jo nykyisin laitosten ympäristöluvut päätelmien julkaisun jälkeen, jossa selvityksen perusteella on arvioitu, että nykyinen ympäristölupa ei vastaa päätelmien. Esityksen mukaisesti viranomaisen perusteluvelvollisuuden lisääntyvät jonkin verran ja lupaan tulisi lisätä tiettyjä uusia vaatimuksia. Suomen ympäristökeskuksen toteuttaman vaikutusten arvioinnissa on kuitenkin katsottu, että Suomessa nykyisin käytössä oleva ympäristölupien tapauskohtainen harkinta soveltuu hyvin myös uusien vaatimusten täytäntöönpanoon. Viranomaisten työmäärä tulee kuitenkin lisääntymään 2030-luvun alkupuolella esityksessä lisättävien uusien toimialojen lupien tarkastamisen johdosta. Näistä merkityksellisiä ovat uudet soveltamisalaan lisättävät eläinsuojat, kaivokset ja kaatopaikkojen ympäristölupien tarkistamiset. Lisäksi esityksen siirtymäsäännöksissä esitetään kaikkien ympäristölupien tarkistamista viimeistään vuonna 2036. Suomen ympäristökeskus on tehnyt alustavia arvioita niiden laitosten määrästä, joiden luvat voisivat tulla päivitettäväksi tuossa vaiheessa. Lupien päivitys ennen vuotta 2036 voisi koskea noin 100 laitosta, merkittävämpinä toimialoina muun muassa jätteen polttolaitokset ja suuret polttolaitokset. Arviot ovat kuitenkin suuntaan antavia, koska etukäteen on vaikea arvioida kuinka suuri osa lupapäätöksistä päivitettäisiin muista syistä ennen määräpäivää. Vireille tulevien hakemusten määrää pystyisi arvioimaan tarkemmin vasta 2030-luvun alkupuolella lähempänä määräpäivää. Siirrettäessä osa nykyisin kunnan ilmoitusmenettelyssä olevista eläinsuojista valtion toimivaltaan, kunnan viranomaisten hallinnollinen työmäärä pienenee ja vastaavasti Lupa- ja valvontaviraston työmäärä kasvaa. Vaikutus kohdistuu erityisesti tiettyihin kuntiin, jossa on lukumäärällisesti eniten eläinsuojia.

Viranomaisten työmäärä lisääntyy lisäksi jonkin verran ympäristönsuojelulain 78 § mukaisten poikkeamien uudelleen tarkastelun vuoksi. Tällä hetkellä toistaiseksi voimassa olevia poikkeamia on 14 kappaletta 12 laitoksella, joten kokonaisuutena arvioiden poikkeamien uudelleen arviointien viranomaisvaikutukset arvioidaan vähäisiksi.

4.2.3 Ympäristö- ja ilmastovaikutukset

Yleisesti ottaen teollisuuspäästödirektiivi on yksi EU:n merkittävintä lainsäädäntöä, jolla vähennetään päästöjä ilmaan, veteen ja maaperään ja ehkäistään jätteen syntymistä suurista teollisuuslaitoksista sekä suurilta sika- ja siipikarjatiloilta. Lupamenettelyihin ja parhaaseen käyttökelpoiseen tekniikoihin perustuvien päästöraja-arvojen lisäksi direktiivin kappaleissa III-VI on säädelty vähimmäispäästörajoista suurille polttolaitoksille, jätteenpolttolaitoksille, haihtuvia orgaanisia yhdisteitä käyttäville laitoksille ja titaanidioksidin tuotannolle.

Euroopan komissio on arvioinut, että nykyisin direktiivilaitosten ympäristöluvuissa sovelletaan Euroopan tasolla useimmiten päästötasojen ylärajaa päästöraja-arvojen asettamisessa. Suomessa ilmaan johdettavien päästöjen raja-arvot on nykyisin tyypillisesti asetettu päästötasojen vaihteluvälin ylärajan mukaisesti, kun taas vesiin johdettavien päästöjen osalta on sovellettu laajemmin koko vaihteluväliä päästöjen raja-arvojen asettamisessa. Tiukempien mahdollisten päästötasojen vaihteluvälin päästörajojen asettaminen voi jossain määrin laitosten pienentää päästöjä ympäristöön. Samalla päästötasojen vaihteluvälistä on edelleen mahdollista poiketa silloin kun päästötasojen noudattaminen johtaisi kohtuuttomiin kustannuksiin verrattuna saavutettuihin ympäristöhyötyihin. Jos laitoksella käytössä olevan päästöjä vähennystekniikan johdosta on jo nykyisinkin selvästi alitettu vaihteluvälin ylärajan päästötaso, ei tiukimman mahdollisen päästöraja-arvon asettaminen välttämättä käytännössä vähennä päästöjä ympäristöön. Käytännössä ympäristövaikutuksia voitaisiin arvioida yksityiskohtaisesti vasta kunkin toimialan päätelmien täytäntöönpanon jälkeen.

Kaatopaikkojen osalta päätelmien valmisteleminen mahdollistaa kaatopaikkojen toimintaan liittyvien keskeisten ympäristöongelmien, esimerkiksi metaanipäästöjen, käsittelyn. Kaatopaikkakaasujen talteenotto ja käsittely on kuitenkin jo nykyilainsäädännön mukainen vaatimus, joten tämän muutoksen vaikutukset toiminnassa olevien kaatopaikkojen ympäristölupien päivittämisen osalta voivat olla vähäisiä, ottaen huomioon vuodesta 2016 alkaen voimassa olleen kiellon sijoittaa orgaanista jätettä kaatopaikalle. Päätelmien täytäntöönpanolla voisi olla enemmän vaikutuksia kaatopaikkojen jätevesien käsittelyn vaatimusten ja tarkkailun yhdenmukaistamisen kautta. Lisäksi Suomen kaivoksilla on kaivannaisjätteen jätealueiden lisäksi myös kaatopaikoiksi luokiteltuja jätealueita, joille sijoitetaan esimerkiksi hydrometallurgisissa prosesseissa ja vesienkäsittelyssä muodostuvia sakkvoja. Kaatopaikkoja koskevat päätelmät voivat siten osaltaan parantaa myös kaivosten jätehuoltoa ja siten edistää kaivostoiminnan ympäristönsuojelua.

Eläinsuojien osalta laitosten toiminnan tulee olla toimintasääntöjen mukaista siirtymäajan jälkeen. Muutoksen myötä direktiivin soveltamisalaan kuuluvat sika- ja siipikarjatilat ovat todennäköisesti kaikki jo ennestään ilmoitusmenettelyn piirissä, joten BAT-periaate koskee niitä lähtökohtaisesti. Muutoksesta aiheutuvia ympäristöhyötyjä voidaan tällä hetkellä arvioida vain jo olemassa olevien BAT-päätelmien pohjalta, sillä toimintasääntöjen sisällöstä ei ole varmuutta. BAT-periaate koskee siis jo lähtökohtaisesti direktiivin soveltamisalan piiriin tulevia uusia tiloja ja näillä tiloilla pitäisi jo käyttää BAT-tekniikkaa. Suomen ympäristökeskuksen arvion mukaan on todennäköistä, että koska näillä tiloilla ei aiemmin ole ollut erityisesti ammoniakkiin liittyviä päästöraja-arvoja ja päästöjen tarkkailuvelvoitetta, ei niillä myöskään BAT-tekniikan soveltaminen ole kaikilta osin nykyisten BAT-päätelmien tai tulevien toimintasääntöjen mukaista. Merkittävin uusi asia näille tiloille olisi siis toimintasääntöjen

todennäköisesti mukanaan tuoma tarkkailuvelvoite. Se koskisi erityisesti lantaan erittyvän typen ja fosforin määrää, kasvatusvaiheen ammoniakkipäästöjä sekä näiden tietojen toimittamista vuosittain valvovalle viranomaiselle.

Ympäristönsuojelulain nojalla ei voida ehdotuksen jälkeenkään antaa suoria ilmastopäästöihin liittyviä määräyksiä, joten esityksellä ei ole välittömiä ilmastovaikutuksia. Välillisiä ilmastovaikutuksia arvioidaan olevan muutoksen ympäristötehokkuutta koskevilla lisäyksillä, mutta vaikutukset olisivat todennäköisesti toimialakohtaisia riippuen päätelmien sisällöstä.

5 Muut toteuttamisvaihtoehdot

5.1 Vaihtoehdot ja niiden vaikutukset

Teollisuuspäästädirektiivi mahdollistaisi tapauskohtaisen lupamenettelyn sijaan sääntelyn täytäntöönpanon toimialakohtaisen yleisen sääntelyn kautta. Suomessa on katsottu tapauskohtainen harkinta tarkoituksenmukaiseksi, koska useilla sektoreilla on vain yksi tai muutama direktiivilaitos, joten näitä aloja koskien yleisten asetusten laatiminen johtaisi suureen hallinnolliseen taakkaan siitä saatavissa olevaan hyötyyn nähden ja toisaalta asetuksilla säädettyjen vaatimusten kautta olisi vaikeampaa soveltaa tapauskohtaista harkintaa päätelmien täytäntöönpanossa. Tämä lähestymistapa on valittu Suomessa jo kumotun ympäristönsuojelulain (81/2000) säätämisen yhteydessä.

Eläinsuojien osalta on tarkasteltu vaihtoehtoa, jossa teollisuuspäästädirektiivin soveltamisalaan siirtyvät uudet eläinsuojat, jotka ovat tällä hetkellä kunnan ilmoitusmenettelyssä jäisivät kunnan ilmoitusmenettelyyn. Ilmoitusmenettelyn etuna olisi se, että siitä aiheutuvat kustannukset saattaisivat olla toiminnanharjoittajalle lupamenettelyä alhaisemmat. Vaihtoehto lisäisi kuitenkin kunnan tehtäviä erityisesti raportointiin liittyen. Lisäksi, jos teollisuuspäästädirektiivin soveltamisalaan kuuluvia eläinsuojia jäisi kunnan ilmoitusmenettelyyn, kunnan viranomaisten valvonnan piirissä olisi eläinsuojia, joiden sääntelypohja olisi keskenään hyvin erilainen. Kuntien välillä olisi todennäköisesti huomattavia eroja muun muassa valvontamaksujen suuruudessa ja valvontakäytännössä. Näin ollen teollisuuspäästädirektiivin soveltamisalaan kuuluvien eläinsuojien jättäminen kunnan ilmoitusmenettelyyn johtaisi myös tilanteeseen, jossa toiminnanharjoittajat voisivat olla keskenään eriarvoisessa asemassa. Lisäksi on todennäköistä, että toimintasäännöt sisältävät erilaisia vaihtoehtoja, joista on kansallisesti valittava tarkoituksenmukaisin vaihtoehto. On mahdollista, että toimintasäännöt eivät ollenkaan sovellu nykyisenkaltaiseen ilmoitusmenettelyyn.

Eläinsuojien osalta on myös tarkasteltu vaihtoehtoa, jossa kaikki teollisuuspäästädirektiivin piiriin kuuluvat eläinsuojat siirrettäisiin ympäristönsuojelulain lupamenettelyn sijaan ympäristönsuojelulain ilmoitusmenettelyyn. Ilmoitusmenettelyn etuna olisi siitä aiheutuvat kustannukset olisivat toiminnanharjoittajalle oletettavasti lupamenettelyä alhaisemmat. Ilmoitusmenettely ei kuitenkaan mahdollistaisi tapauskohtaista harkintaa samalla tavalla kuin lupamenettely. Tapauskohtaisen harkinnan puute olisi ongelmallista erityisesti toimintasääntöjen ja nykyisten asetuksella säädettyjen etäisyysvaatimusten kannalta. Lisäksi kuten edellä on todettu, on todennäköistä, että toimintasäännöt sisältävät erilaisia vaihtoehtoja, joista on kansallisesti valittava tarkoituksenmukaisin vaihtoehto. Näin ollen on siis mahdollista, että toimintasäännöt eivät ollenkaan sovellu nykyisenkaltaiseen ilmoitusmenettelyyn, jonka vuoksi ilmoitusmenettelyyn perustuvaa ratkaisua ei ole otettu valmistelun pohjaksi.

Teollisuuspäästädirektiivin seuraamuksia koskevaa sääntelyä olisi mahdollista panna täytäntöön säätämällä hallinnollisista seuraamusmaksuista. Ympäristönsuojelulaissa ei ole

nykyisin hallinnollisia seuraamusmaksuja koskevia pykäläiä, joten kyse olisi uudesta sääntelykeinosta ympäristönsuojelulaissa ja muutoksesta lain systematiikassa, minkä kohdistuminen voisi olla perusteltua mieltä teollisuuspäästädirektiivin soveltamisalaa laajemmin.

5.2 Muiden jäsenvaltioiden suunnittelemat tai toteuttamat keinot

[täydennetään tarvittaessa myöhemmin]

6 Lausuntopalaute

[täydennetään lausuntokierroksen jälkeen]

7 Säännöskohtaiset perustelut

5 §. Määritelmät. Parhaan käyttökelpoisen tekniikan määritelmään (7 kohta) lisätään ympäristön pilaantumisen ehkäisemisen yhteyteen ”mukaan lukien ilmastonmuutoksen torjunta”, millä toimeenpannaan teollisuuspäästädirektiivin artiklan 3 kohdan 10 c muutokset. Koska parhaan käyttökelpoisen tekniikan määritelmä on yleisesti sovellettava käsite ympäristönsuojelulainsäädännössä, ei ole tarkoituksenmukaista rajata sitä koskemaan ainoastaan direktiivilaitoksia ottaen huomioon lain 1 §:n tarkoitus, jossa 2 kohdassa erityisesti mainittu ilmastonmuutoksen torjunta.

8 §. Luvanvaraisesta, ilmoituksenvaraisesta ja rekisteröitävästä toiminnasta aiheutuvan ympäristön pilaantumisen ehkäiseminen. Säännöksen 1 momentin 2 kohdassa säädettäisiin, että energian, materiaalien ja veden käytön toiminnassa on oltava tehokasta. Muutoksella ei kuitenkaan edelleenkään tarkoiteta sitä, että lupamääräyksiä asetettaessa voitaisiin asettaa rajoituksia teollisen toiminnan tai energiantuotannon tuotantomäärälle, josta on säädetty yksityiskohtaisemmin lain 52 §:n 2 momentissa. Lisäksi toiminnassa tulisi mahdollisuuksien mukaan hyödyntää uusiutuvaa energiaa. Uusiutuvaa energiaa koskevan lisäyksen sanamuoto ei yksistään mahdollistaisi suorien velvoitteiden asettamista, mutta kannustaisi ottamaan huomioon uusiutuvan energian käytön edistämisen myös ympäristölupamenettelyssä. Säännöksen muihin kohtiin ei tehtäisi muutoksia. Säännöksellä pantaisiin täytäntöön teollisuuspäästädirektiivin 11 artiklan muutokset.

27 §. Yleinen luvanvaraisuus. Säännöksen 1 momenttiin lisättäisiin viite direktiivieläinsuojiiin, joiden luvanvaraisuudesta säädettäisiin yksityiskohtaisemmin liitteen 3 taulukossa 3 sekä muiden eläinsuojien osalta taulukossa 4. Teollisuuspäästädirektiivin muutoksen myötä direktiivin soveltamisalaa kuuluvat eläinsuojat määriteltäisiin jatkossa direktiivieläinyksikkökertoimen perusteella. Lisäksi komissio tulee antamaan direktiivin soveltamisalaa kuuluvia eläinsuojia koskevat toimintasäännöt. Toimintasäännöt, direktiivieläinyksikkökerroin ja eläinsuojien luonne muista laitoksista poikkeavina laitoksina perustelee termin direktiivieläinsuoja käyttöä, kun on kyse direktiivin piiriin kuuluvasta eläinsuojasta. Eläinsuojista ja direktiivieläinsuojista sekä eläinyksikkökertoimista ja direktiivieläinyksikkökertoimista säädettäisiin jatkossa liitteessä 3.

29 §, Luvanvaraisen toiminnan olennainen muuttaminen. Säännöksen 1 momenttiin on lisätty direktiivieläinsuoja direktiivilaitoksen rinnalle.

29 a §. Ilmoituksenvaraisen toiminnan luvanvaraisuus. Säännöksen 1 momentin 1 kohtaan on lisätty direktiivieläinsuoja direktiivilaitoksen rinnalle.

30 §. *Rekisteröitävän toiminnan luvanvaraisuus.* Säännöksen 1 momentin 1 kohtaan on lisätty direktiivieläinsuoja direktiivilaitoksen rinnalle.

52 §. *Lupamääräykset pilaantumisen ehkäisemiseksi.* Pykälän 1 momentin 2 kohtaan lisättäisiin maaperän ja pohjavesien rinnalle pintavedet teollisuuspäästödirektiivin 14 artiklan 1 kohdan 2b alakohdan muutoksen vuoksi. Tällä tarkoitetaan nimenomaan muita kuin päästöjä ja päästöraja-arvoja koskevia lupamääräyksiä, kuten esimerkiksi suojarakenteita koskevia määräyksiä. Pykälän 2 momentista poistettaisiin tuotantoenergiaa koskeva viittaus, koska teollisuuspäästödirektiivin päivityksessä 11 artiklaan (toiminnanharjoittajan perusvelvollisuuksien yleiset periaatteet) lisättiin tavoite uusiutuvan energian käytön ja tuotannon edistämisestä mahdollisuuksien mukaan. Samalla muutettaisiin termi ympäristöhaitta ympäristön pilaantumiseksi, jota käytetään johdonmukaisesti laissa muuten.

53 §. *Parhaan käyttökelpoisen tekniikan arviointi.* Säännökseen tehtävillä lisäyksillä täytäntöönpannaan teollisuuspäästödirektiivin liitteen III muutokset. Säännöstä sovelletaan kuitenkin käytännössä lähinnä silloin kun parhaan käyttökelpoisen tekniikan arviointi on toteutettava tapauskohtaisesti. Pääsääntönä paras käyttökelpoinen tekniikka määritellään kuitenkin edelleen toimialakohtaisesti.

62 §. *Seuranta- ja tarkkailumääräykset.* Säännöksen 1 momenttiin lisättäisiin päästöjen tarkkailun rinnalle ympäristötehokkuuden tarkkailuvelvoite, joka liittyy ensisijaisesti 75 §:ssä määrättävien ympäristötehokkuusvelvoitteiden seurantaan. 1 momentin loppuun lisätään myös säännös ympäristöjärjestelmän mukaisten tavoitteiden saavuttamisen seurannasta. Lisäyksillä täytäntöönpannaan teollisuuspäästödirektiivin 14 artiklan 1 kohdan 2 alakappaleen bb-kohtaa ja d (iii) -kohtaa. Säännöksen 2 momentin lopun muutoksilla täytäntöönpannaan teollisuuspäästödirektiivin 15a artiklan 1 kohdan päästötarkkailun epävarmuuden vähentämistä koskeva muutos. Teollisuuspäästödirektiivin nojalla tullaan antamaan komission päätös mittausepävarmuuden määrittämisestä ja vähentämisestä, jota jatkossa sovellettaisiin suoraan. Säännöksen 3 momenttiin tehtäisiin direktiivieläinsuojia koskevat lisäykset.

66 §. *Maaperän, pintaveden ja pohjaveden suojelua koskevat määräykset.* Säännökseen lisättäisiin maaperän ja pohjavesien rinnalle pintavedet, millä muutoksella täytäntöönpannaan teollisuuspäästödirektiivin 14 artiklan 1 kohdan 2 alakappaleen e-kohdan muutos. Teollisuuspäästödirektiivin 16 artiklan 2 kohdan 2 alakappaleen muutoksia ei kuitenkaan toteutettaisi lisäyksenä 2 momenttiin, koska tarkkailutiheys määriteltäisiin jatkossakin pilaantumisriskin järjestelmällisen arvioinnin perusteella.

67 §. *Määräykset viemäriin johdettavista jätevesistä.* Säännöksen 1 momentti säilyisi samana kuin voimassa olevassa laissa. Säännökseen lisättäisiin uusi 2 momentti, jonka mukaan asetettaessa direktiivilaitoksen lupamääräyksiä 75 §:n 2 momentin mukaisesti olisi varmistettava, että ympäristön pilaantuminen ehkäistään vähintään yhtä tehokkaasti kuin käsiteltäessä jätevedet erillisessä jätevedenpuhdistamossa. Erillisellä jätevedenpuhdistamolla tarkoitettaisiin muuta kuin yhdyskuntajätevedenpuhdistamoa tai teollisuuslaitosten yhteispuhdistamo. Lisäksi olisi varmistettava, että jäteveden johtaminen ei haittaa jätevedestä peräisin olevien materiaalin tai energian talteenottoa tai veden uudelleen käyttöä, ja että jätevesien johtaminen ei vaaranna 9 §:n nojalla annetussa valtioneuvoston asetuksessa säädettyjen vaatimusten noudattamista. Säännöksellä varmistettaisiin, ettei jätevesien johtaminen yhdyskuntajätevedenpuhdistamolle heikennä puhdistamisen tasoa tai estä esimerkiksi lämmön talteenottoa jätevedestä. Sillä pantaisiin täytäntöön teollisuuspäästödirektiivin 15 artiklan 1 kohta. Ympäristönsuojeluasetuksessa säädettäisiin vesihuoltolaitoksen viemäriin johdettavia päästöjä koskevista yleisistä vaatimuksista.

72 §. *Direktiivilaitoksia koskevat määritelmät.* Pykälään tehtäisiin lisäyksiä pääosin teollisuuspäästädirektiivin muutoksen määritelmiä koskevan 3 artiklan lisäyksistä johtuen. Säännöksen 1 kohtaan ei tehtäisi muutoksia. Kohdan 2 määritelmään lisättäisiin maininnat uusista tekniikoista, ympäristötehokkuuden tasoista sekä ympäristöjärjestelmän sisällöstä. Päätelmillä tarkoitettaisiin siis teollisuuspäästädirektiivin 13 artiklan 5 kohdan nojalla hyväksytyä Euroopan komission päätöstä, joka sisältää vertailuasiakirjan ne osat, joissa esitetään päätelmät parhaista käyttökelpoisista tekniikoista ja uusista tekniikoista, näiden tekniikoiden kuvaus ja tiedot niiden sovellettavuuden arvioimiseksi, tekniikkaan liittyvät päästötasot, niihin liittyvät ympäristötehokkuuden tasot, ympäristöjärjestelmän sisältö, mukaan lukien vertailuarvot, tarkkailu ja kulutustasot sekä tarvittaessa laitoksen kunnostustoimet. Kohtaan 3 ei tehtäisi muutoksia.

Säännökseen lisättäisiin uudet ympäristötehokkuutta koskevat kohdat 4–8 sekä uusien tekniikoiden käyttöönottoon liittyvät kohdat 9–11. Säännöksen 4 kohdan mukaan ympäristötehokkuudella tarkoitettaisiin materiaalin, veden tai energian kulutustasoihin, uudelleenkäyttöön sekä jätteen syntyyn liittyvää tehokkuutta. Määritelmä perustuisi teollisuuspäästädirektiivin 3 artiklan 13 a a -kohtaan.

Säännöksen 5 kohdan mukaan ympäristötehokkuuden raja-arvolla tarkoitettaisiin ympäristötehokkuuden suoritusarvoa, jota ei yhden tai useamman ajanjakson aikana saa ylittää ja joka ilmaistaan kokonaismääränä, tuotantoon suhteutettuna määränä, prosenttiosuutena tai muulla vastaavalla tavalla. Määritelmä perustuisi teollisuuspäästädirektiivin 3 artiklan 5 a -kohtaan ja määritelmä olisi tarpeellisin osin yhteneväinen lain 5 §:n päästöraja-arvon määritelmän kanssa.

Säännöksen 6 kohdan mukaan viitteellisellä ympäristötehokkuuden arvolla tarkoitettaisiin ympäristötehokkuuden suoritusarvoa, joka ilmaistaan kokonaismääränä, tuotantoon suhteutettuna määränä, prosenttiosuutena tai muulla vastaavalla tavalla. Määritelmä vastaisi ympäristötehokkuuden raja-arvon määritelmää, kuitenkin sillä olennaisella erolla, että se ei olisi sitova. Määritelmä ehdotetaan lisättäväksi selkeyden vuoksi muiden ympäristötehokkuutta koskevien määritelmien rinnalle, koska viitteellinen ympäristötehokkuuden arvo tulisi asetettavaksi 75 §:n 3 momentin perusteella materiaali- ja energiatehokkuudelle. Määritelmä perustuisi teollisuuspäästädirektiivin 15 artiklan 4 kappaleen 2 alakappaleen b kohtaan ja vastaisi sisällöltään muita ympäristötehokkuutta koskevia määritelmiä.

Säännöksen 7 kohdan mukaan ympäristötehokkuuden vaihteluväleillä tarkoitettaisiin ympäristötehokkuuden tasojen vaihteluväliä laitoksen normaaleissa toimintaolosuhteissa käytettäessä parasta käyttökelpoista tekniikkaa tai tällaisten tekniikoiden yhdistelmää, sellaisena kuin se on kuvattu päätelmissä, ilmaistuna tietyn ajanjakson keskiarvona tietyissä vertailuolosuhteissa. Määritelmä perustuisi teollisuuspäästädirektiivin 3 artiklan 13 a -kohtaan.

Säännöksen 8 kohdan mukaan vertailuarvoilla tarkoitettaisiin sellaista ympäristötehokkuuden tasojen viitteellistä vaihteluväliä, joka perustuu toimialakohtaisesti parhaan käyttökelpoisen tekniikan päätelmiin ja jota käytetään vertailukohtana ympäristöjärjestelmässä. Määritelmä perustuisi teollisuuspäästädirektiivin 3 artiklan 13 b -kohtaan.

Säännöksen 9 kohdan mukaan syvällä teollisella muutoksella tarkoitettaisiin sitä, että toiminnanharjoittaja ottaa käyttöön uusia tekniikoita tai parhaita käytettävissä olevia tekniikoita, jotka merkitsevät laitoksen osan tai koko laitoksen suunnittelun tai tekniikan merkittävää muutosta tai olemassa olevan laitoksen korvaamista uudella laitoksella, mikä mahdollistaa kasvihuonekaasupäästöjen vähentämisen erittäin merkittävästi ilmastoneutraaliustavoitteen mukaisesti ja muiden päästöjen ja ympäristötehokkuuden osalta

täyttää 75 §:n mukaiset vaatimukset, ottaen huomioon toiminnan vaikutuksen ympäristöön kokonaisuutena. Määritelmä perustuisi teollisuuspäästädirektiivin 3 artiklan 9 a -kohtaan ja sitä sovellettaisiin ainoastaan silloin, kun toiminnanharjoittaja haluaisi hyödyntää 81 c §:ssä tarkoitettuja syvän teollisen muutoksen poikkeuksia toimialaa koskevien päätelmien julkaisun jälkeen.

Säännöksen 10 kohdan mukaan uusiin tekniikoihin liittyvillä päästötasoilla päästöjen vaihteluväliä laitoksen normaaleissa toimintaolosuhteissa käytettäessä uutta tekniikkaa tai uusien tekniikoiden yhdistelmää, sellaisena kuin se on kuvattu päätelmissä, ilmaistuna tietyn ajanjakson keskiarvona tietyissä vertailuolosuhteissa. Määritelmä perustuisi teollisuuspäästädirektiivin 3 artiklan 48-kohtaan ja sitä sovellettaisiin ainoastaan silloin, kun toiminnanharjoittaja haluaisi hyödyntää 81 a §:ssä tarkoitettuja uusia tekniikoita koskevia poikkeuksia toimialaa koskevien päätelmien julkaisun jälkeen.

Säännöksen 11 kohdan mukaan uusiin tekniikoihin liittyvillä ympäristötehokkuuden tasoilla tarkoitettaisiin ympäristötehokkuuden tasojen vaihteluväliä laitoksen normaaleissa toimintaolosuhteissa käytettäessä uutta tekniikkaa tai uusien tekniikoiden yhdistelmää, sellaisena kuin se on kuvattu päätelmissä, ilmaistuna tietyn ajanjakson keskiarvona tietyissä vertailuolosuhteissa. Määritelmä perustuisi teollisuuspäästädirektiivin 3 artiklan 49-kohtaan ja sitä sovellettaisiin ainoastaan silloin, kun toiminnanharjoittaja haluaisi hyödyntää 81 a §:ssä tarkoitettuja uusia tekniikoita koskevia poikkeuksia toimialaa koskevien päätelmien julkaisun jälkeen.

73 §. *Luvun soveltamisala.* Säännökseen lisättäisiin teksti, jonka mukaan direktiivilaitoksia koskevaa lukua ei sovelleta liitteen 3 mukaisen direktiivieläinsuojan toimintaan. Lukua ei edelleenkään sovelleta tutkimukseen, kehittämiseen tai uusien tuotteiden ja prosessien testaukseen. Teollisuuspäästädirektiivin muutoksessa direktiiviin lisättiin eläinsuojia koskeva oma lukunsa, jonka johdosta eläinsuojiiin ei enää sovelleta teollisuuspäästädirektiivin II luvun vaatimuksia. Tämän vuoksi lakiin säädettäisiin omat säännöksensä direktiivilaitoksista ja omat säännöksensä direktiivieläinsuojista.

74 §. *Energian ja materiaalien käytön tehokkuutta koskevat määräykset.* Säännökseen lisättäisiin materiaalitehokkuutta koskevat lupamääräykset energiatehokkuuden rinnalle. Materiaalien tehokasta käyttöä koskevat lupamääräykset voisivat olla erilaisia riippuen laitoksen toimialasta ja materiaalien käytön merkittävydestä ympäristön kannalta. Lupamääräykset voisivat koskea materiaalien käytön tehokkuuden selvittämistä ja hallintaa, tehokkuuden parantamisessa seurattavia tunnuslukuja ja niiden käyttöä. Lisäksi materiaalitehokkuutta tulisi aina tarkastella yhtenä osana tuotannon parhaan käyttökelpoisen tekniikan kokonaisarviointia.

Ympäristölupamenettelyssä tulisi tarvittaessa arvioida materiaalien käytön tehokkuuden merkitys toiminnassa ja lupamääräykset tulee suhteuttaa siihen. Mahdollisten lupamääräysten asettaminen olisi perusteltua tilanteissa, joissa viranomaisen arvioi, että toiminnan materiaalitehokkuutta olisi mahdollista parantaa merkittävästi. Lupamääräyksien avulla voitaisiin tarvittaessa nopeuttaa ja muutoinkin edistää materiaalitehokkuuden systemaattista huomioon ottamista laitostasolla, vaikka tuotteiden elinkaaren aikaisia haittoja säädellään pääsääntöisesti muilla ohjaukeinoilla kuin lupamääräyksillä. Ympäristölupamenettelyssä materiaalien käytön tehokkuutta koskevia velvoitteita voitaisiin asettaa ennen toiminnan tai toiminnan muutoksen alkua.

Laitostasolla materiaalien käytön tehostamisessa otettaisiin huomioon jätteen määrän ja haitallisuuden vähentämisen lisäksi raaka-ainevalinnat ja vaihtoehtoisten raaka-aineiden

ympäristövaikutukset. Materiaalien käytön tehokkuutta koskevilla määräyksillä tavoiteltaisiin nimenomaan ympäristön pilaantumisen ehkäisemistä ja luonnonvarojen kestävästä käytön edistämistä.

Lisäksi säännöksen 1 momenttiin lisättäisiin selkeyden vuoksi uusi 4 kohta, jonka mukaan määräykset voivat koskea myös 75 §:n 2 momentin mukaisia energian käytön tehokkuutta koskevia vaihteluvälejä ja viitteellisiä ympäristötehokkuuden arvoja tai 74 a §:n 2 momentin mukaisia vertailuarvoja, jos tällaisia on asetettu toimialaa koskevissa päätelmissä.

Säännöksen 3 momentin sanamuotoa täsmennettäisiin viittaamaan energiatehokkuutta koskeviin määräyksiin.

74 a §. Ympäristöjärjestelmä. Uudella 74 a §:llä pantaisiin täytäntöön teollisuuspäästädirektiivin 14 a artiklan vaatimus ympäristöjärjestelmästä. Teollisuuspäästädirektiivin 14 a artiklan mukaan jäsenvaltioiden on edellytettävä, että toiminnanharjoittajat laativat ja toteuttavat ympäristöjärjestelmän direktiivilaitoksille. Ympäristöjärjestelmä kattaisi laitoksen ympäristön pilaantumisen vaaraa aiheuttavan toiminnan. Ympäristöjärjestelmä olisi laadittava ja toteutettava parasta käyttökelpoista tekniikkaa koskevien päätelmien mukaisesti. Ympäristöjärjestelmän yksityiskohtaisuuden olisi vastattava laitoksen luonnetta, laajuutta ja monimutkaisuutta sekä sen mahdollisten ympäristövaikutusten laajuutta.

Säännöksen 2 momentissa säädettäisiin niistä osista, jotka ympäristöjärjestelmän on vähintään sisällettävä. Säännöksen 2 momentin 1 kohdan mukaan ympäristöjärjestelmän olisi sisällettävä tärkeimpiin ympäristönäkökohtiin liittyvät tavoitteet ja toimenpiteet, joilla ehkäistään jätteen syntymistä, vaarallisten aineiden käyttöä tai päästöjä, tehostetaan materiaalien, veden ja energian käyttöä sekä veden uudelleenkäyttöä. Lisäksi ympäristöjärjestelmän olisi sisällettävä näitä koskevat vertailuarvot, jos niitä on asetettu toimintaa koskevissa päätelmissä.

Säännöksen 2 momentin 2 kohta koskisi vaarallisia kemikaaleja. Kohdan mukaan ympäristöjärjestelmän olisi sisällettävä luettelo laitoksella olevista tai laitoksesta ympäristöön päästetyistä vaarallisista kemikaaleista, joita käytetään sellaisenaan, muiden aineiden ainesosana tai seosten osana, arviointi vaarallisten kemikaalien vaikutuksista ympäristöön sekä mahdollisuuksista korvata ne turvallisemmilla vaihtoehdoilla tai vähentää niiden käyttöä. Tiedot kemikaaleista voitaisiin syöttää sähköiseen järjestelmään (Kemidigi) ja hyödyntää järjestelmän kautta saatavia tietoja.

Luettelon ja arvioinnin laatimisessa olisi kiinnitettävä erityistä huomiota kemikaalien rekisteröinnistä, arvioinnista, lupamenettelyistä ja rajoituksista (REACH), Euroopan kemikaaliviraston perustamisesta, direktiivin 1999/45/EY muuttamisesta sekä neuvoston asetuksen (ETY) N:o 793/93, komission asetuksen (EY) N:o 1488/94, neuvoston direktiivin 76/769/ETY ja komission direktiivien 91/155/ETY, 93/67/ETY, 93/105/EY ja 2000/21/EY kumoamisesta annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen ((EY) N:o 1907/2006) 57 artiklassa tarkoitettuihin aineisiin.

Erityisen tarkastelun kohteena olisivat siis esimerkiksi aineet, jotka täyttävät syöpää aiheuttavien, perimää vaurioittavien ja lisääntymiselle vaarallisten aineiden luokituskriteerit, ja aineet, jotka ovat hitaasti hajoavia, biokertyviä ja myrkyllisiä. Lisäksi erityisen tarkastelun kohteena olisivat esimerkiksi aineet, joiden osalta on tieteellisiä todisteita todennäköisistä vakavista vaikutuksista ihmisten terveyteen tai ympäristöön. Tarkastelun kohteena eivät siis olisi ainoastaan aineet, jotka on lueteltu asetuksen liitteessä XIV. Lisäksi erityistä huomiota olisi kiinnitettävä asetuksen (EY) N:o 1907/2006 liitteessä XVII tarkoitettujen rajoitusten piiriin

kuuluviin aineisiin. Kyseisessä liitteessä säädetään tiettyjen vaarallisten aineiden, seosten ja esineiden valmistuksen, markkinoille saattamisen ja käytön rajoituksista.

Säännöksen 2 momentin 3 kohdan mukaan ympäristöjärjestelmän olisi sisällettävä energiakatselmuksen tulokset tai energianhallintajärjestelmän täytäntöönpanon tulokset sekä toimenpiteet niihin liittyvien suositusten täytäntöönpanemiseksi. Vaatimus koskisi direktiivilaitosta, jos laitoksen on laadittava energiatehokkuuslain (1429/2014) mukainen pakollinen energiakatselmuks tai otettava käyttöön energianhallintajärjestelmä.

Säännöksen 2 momentin 4 kohdan mukaan ympäristöjärjestelmän olisi sisällettävä toimenpiteet, jotka on toteutettu ympäristötavoitteiden saavuttamiseksi ja ympäristölle aiheutuvien riskien välttämiseksi. Toimenpiteillä tarkoitetaan myös ennaltaehkäiseviä ja korjaavia toimia. Ympäristöjärjestelmässä voitaisiin viitata muihin asiakirjoihin, jos ympäristöjärjestelmän osia (esimerkiksi tavoitteita) on kehitetty jonkin muun Euroopan unionin lainsäädännön mukaisesti ja ne ovat kyseisen säännöksen mukaisia. Säännöksen 2 momentin 5 kohdan mukaan ympäristöjärjestelmän olisi sisällettävä siirtymäsuunnitelma. Siirtymäsuunnitelman sisällöstä säädettäisiin 81 b §:ssä.

Säännöksen 3 momentin mukaan valtioneuvoston asetuksella voitaisiin antaa tarkempia säännöksiä ympäristöjärjestelmän sisällöstä.

74 b §. *Ympäristöjärjestelmän tietojen yhteenveto.* Pykälässä säädettäisiin toiminnanharjoittajan velvollisuudesta laatia yhteenveto ympäristöjärjestelmän tiedoista. Teollisuuspäästödirektiivin nojalla tulotaisiin antamaan direktiivin 14 a artiklan 4 kohdan 2 alakappaleessa tarkoitettu komission päätös yhteenvedon sisällöstä, mitä sovellettaisiin suoraan yhteenvedon laatimisessa. Lupa- ja valvontavirasto julkaisisi yhteenvedon ympäristöasioiden tietojärjestelmässä, josta on säädetty lain 85 a §:ssä. Säännöksessä on lisäksi informatiivinen viittaus viranomaisten toiminnan julkisuudesta annettuun lakiin, eli yhteenvedossa ei julkaista salassa pidettävää tietoa (erityisesti lain 24 §:n 7, 8 ja 20 kohdat).

74 c §. *Ympäristöjärjestelmän päivitys ja auditointi.* Säännöksen 1 momentin mukaan toiminnanharjoittajan olisi tarkastettava ja tarvittaessa päivitettävä ympäristöjärjestelmää säännöllisin väliajoin, jotta se täyttää ympäristönsuojelulain ja sen nojalla annettujen säännösten vaatimukset. Teollisuuspäästödirektiivin 14 a artiklan 4 kohdan 5 alakappaleen mukaan tarkastelu- ja päivittämisvelvollisuuden tarkoituksena on varmistaa, että ympäristöjärjestelmä on asianmukainen, riittävä ja tehokas.

Säännöksen 2 momentissa säädettäisiin toiminnanharjoittajan velvollisuudesta todentaa ympäristöjärjestelmä vähintään joka kolmas vuosi. Ympäristötodentaja todentaisi, että ympäristöjärjestelmä täyttää 74 a §:n ja sen nojalla annettujen säännösten vaatimukset. Säännöksen 3 momentissa säädettäisiin vaatimuksista ympäristötodentajalle. Ympäristötodentajan olisi oltava Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 765/2008 mukaisesti akkreditoitu vaatimustenmukaisuuden arviointilaitos tai asetuksen (EY) N:o 1221/2009 2 artiklan 20 alakohdassa määritelty valtuutettu tai toimiluvan saanut ympäristötodentaja. Säännöksen 2 ja 3 momenteilla pantaisiin täytäntöön teollisuuspäästödirektiivin 14 a artiklan 4 kohdan 6 alakappale.

75 §. *Päätelmien soveltaminen ympäristölupaharkinnassa.* Säännöksen 1 momenttiin ympäristötehokkuuden raja-arvot ja vaihteluvälit päästöraja-arvojen, tarkkailun ja muiden lupamääräysten rinnalle. Näiden on parhaan käyttökelpoisen tekniikan vaatimuksen toteuttamiseksi perustuttava päätelmiin. Lisäksi säännöksen voimassa olevasta 1 momentista erotettaisiin uuteen 2 momenttiin vaatimus siitä, että ympäristöluvassa päästöille on määrättävä

tiukimmat mahdolliset päätelmien päästötasojen mukaiset päästöraja-arvot siten, että päätelmien päästötaasoja ei ylitetä laitoksen normaaleissa toimintaolosuhteissa. Päästörajoja määrättäessä olisi otettava huomioon päätelmien päästötasojen koko vaihteluväli. Lupa- ja valvontavirasto arvioisi tiukimpien mahdollisten päästöraja-arvojen asettamista ensisijaisesti toiminnanharjoittajan tekemien 77 §:n 1 momentin mukaisten selvitysten perusteella, mutta voisi ottaa huomioon harkinnassa myös muita näkökohtia erityisesti siltä osin, kun toimialaa koskevissa päätelmissä on yksityiskohtaisempia perusteluja mahdollisuudesta saavuttaa päästötasojen vaihteluvälien ylärajaa tiukempia arvoja laitoksella käytössä olevien tekniikoiden avulla, ja laitoksella on aikaisemmin toteutettu päästömittauksia, joiden tuloksia voidaan hyödyntää päästörajaa asetettaessa. Momentilla pantaisiin täytäntöön teollisuuspäästädirektiivin 15 artiklan 3 kohdan muutokset.

Säännöksen 2 momentti vastaisi sisällöltään voimassa olevaa 3 momenttia.

Säännökseen lisättäisiin uusi 4 momentti, jonka mukaan ympäristötehokkuudelle on ympäristöluvassa määrättävä ympäristötehokkuuden vaihteluvälit siten, että päätelmien vaihteluvälejä ei ylitetä laitoksen normaaleissa toimintaolosuhteissa. Lisäksi veden käytölle ja kulutukselle olisi ympäristöluvassa määrättävä ympäristötehokkuuden raja-arvot siten, että päätelmien vaihteluvälejä ei ylitetä laitoksen normaaleissa toimintaolosuhteissa ja otetaan huomioon toiminnan vaikutus ympäristöön kokonaisuutena. Lisäksi energian ja materiaalien kulutukselle ja uudelleenkäytölle sekä syntyvän jätteen määrälle olisi ympäristöluvassa määrättävä viitteelliset ympäristötehokkuuden arvot niin, että arvot ovat päätelmien ympäristötehokkuuden vaihteluvälien mukaisia. Viitteellisillä arvoilla ei olisi samankaltaista sitovuutta kuin vaihteluväleillä ja raja-arvoilla, ja Lupa- ja valvontavirasto voisi poiketa niistä harkinnan perusteella ilman 78 a §:ssä säädettyä poikkeamismenettelyä. Momentilla pantaisiin täytäntöön teollisuuspäästädirektiivin 15 artiklan 4 kohta.

Säännöksen 5 momentti vastaisi sisällöltään voimassa olevaa 3 momenttia. Säännöksen 6 momentissa säädettäisiin asetuksenantovaltuus ympäristötehokkuudesta annettavista lupamääräyksistä. Muilta osin asetuksenantovaltuudet tämänkin pykälän nojalla on kattavasti annettu lain 9 §:ssä.

77 §. Päästöraja-arvojen arviointi ja määrääminen. Säännökseen lisättäisiin uusi 1 momentti, jossa säädettäisiin, että toiminnanharjoittajan on 75 §:n 2 momentin nojalla määrättävien päästöjen raja-arvojen asettamista varten arvioitava mahdollisuus saavuttaa päästötasojen vaihteluvälin alhaisin lukuarvo ja arvioitava tiukin mahdollinen päästötaaso, joka laitoksessa voidaan saavuttaa. Arvioinnissa voidaan ottaa tarvittaessa huomioon toiminnan vaikutus ympäristöön kokonaisuutena silloin kun tiukempien arvojen saavuttamisella olisi vaikutusta muihin päästöihin tai toiminnan ympäristötehokkuuteen. Kaikissa tilanteissa tällaisia vaikutuksia ei kuitenkaan välttämättä ole. Toiminnanharjoittajan olisi esitettävä arviot 81 §:n mukaisen hakemuksen liitteenä. Momentti perustuisi teollisuuspäästädirektiivin 15 artiklan 3 kohtaan. Säännöksen 2 momentti vastaisi voimassa olevan 1 momentin sisältöä ja 3 momentti vastaisi sisällöltään voimassa olevaa 2 momenttia mutta säädösviittaukset tarkistettaisiin muutettuihin kohtiin.

78 §. Päästötaasoja lievemmat raja-arvot. Säännöksellä pantaisiin täytäntöön teollisuuspäästädirektiivin 15 artiklan 5 kohta. Säännöksen 1 momenttiin ei tehtäisi muutoksia. Säännökseen lisättäisiin uusi 2 momentti, jonka mukaan lievempien päästöraja-arvojen perusteet on arvioitava teollisuuspäästädirektiivin liitteessä II esitettyjen kustannuksiin ja ympäristöhyötyihin liittyvien periaatteiden mukaisesti. Liitteen II mukaan kustannuksina otettaisiin huomioon parhaaseen käyttökelpoiseen tekniikkaan liittyvien päästötasojen noudattamisesta aiheutuvat kustannukset. Kustannusten arvioinnin olisi oltava määrällistä, ja

sitä olisi tarvittaessa tukea laadullisella arvioinnilla. Kustannusten arvioinnissa huomioon otettavat kustannukset olisi esitettävä nettoarvona, joka on saatu vähentämällä kokonaiskustannuksista parhaan käytettävissä olevan tekniikan soveltamisesta saatava taloudellinen hyöty. Ympäristöhyödyillä tarkoitettaisiin parhaaseen käytettävissä olevaan tekniikkaan liittyvien päästötasojen noudattamisesta saatavia ympäristöhyötyjä. Myös ympäristöhyödyt arvioitaisiin määrällisesti, ja arviointia tuettaisiin tarvittaessa laadullisella arvioinnilla. Arvioinnissa olisi käytettävä pilaavien aineiden aiheuttaman vahingon kustannuksia, jos ne on määritetty. Kustannusten suhteettomuutta ympäristöhyötyihin nähden arvioitaisiin vertaamalla parhaaseen käytettävissä olevaan tekniikkaan liittyvien päästötasojen noudattamisesta aiheutuvia kustannuksia ja vaatimusten noudattamisesta saatavia hyötyjä. Lisäksi lievempien päästöraja-arvojen kustannukset olisi arvioitava teollisuuspäästädirektiivin 15 artiklan 6 kohdan nojalla hyväksytyyn Euroopan komission päätöksen mukaisesti.

Säännökseen lisättäisiin uusi 3 momentti, jossa säädettäisiin, että toiminnanharjoittajan on laadittava arvio lievempien päästöraja-arvojen vaikutuksista kyseisten päästöjen pitoisuuksiin ympäristössä ja esitettävä arvio lievempiä päästöraja-arvoja koskevan hakemuksen liitteenä. Jos laitoksen toiminnasta aiheutuisi mitattavissa olevia vaikutuksia alueella, jolla toiminnan vaikutukset ilmenevät, Lupa- ja valvontaviraston olisi ympäristöluvassa annettava tarpeelliset määräykset toiminnan vaikutusten tarkkailemiseksi. Jos vaikutuksia ei olisi, ei määräyksiä olisi tarpeen antaa, mutta arvio tulee kuitenkin aina esittää hakemuksen liitteenä.

Säännöksen 4 momentti vastaisi sisällöltään voimassa olevaa 2 momenttia sillä muutoksella, että viittaus 89 §:n 2 momentin 1, 3 tai 5 kohtaan laajennetaan koskemaan kaikkia 89 §:n luvan muuttamista koskevia hakemuksia tai aloitteita lukuun ottamatta yksinomaan 59 §:ssä tarkoitettua vakuutta koskevan lupamääräyksen muuttamista koskien. 89 §:n 1 momentin mukaiset hakemukset voivat perustua myös 2 momentin mukaisiin muutospäätöksiin, eikä näitä voi teollisuuspäästädirektiivin 21 artikla huomioon ottaen rajata uudelleentarkasteluvaihtelun ulkopuolelle.

Säännökseen lisättäisiin uusi 5 momentti, jonka mukaan uudelleenarviointi on tehtävä kuitenkin vähintään neljän vuoden välein, ellei sitä ole tehty 4 momentin perusteella. Momenttiin lisätään myös viittaus sovellettavaan menettelyä koskevaan säännökseen (lain 80 §:n 3 momentti). Lupa- ja valvontavirasto siis harkitsisi toiminnanharjoittajan esittämän arvion perusteella, olisiko lupaa tarpeen muuttaa, ja jos olisi, antaisi hakemuksen jättämistä koskevan määräyksen määräaikaan.

Säännöksen lisättäisiin uusi 6 momentti, jonka mukaan määräaika selvityksen jättämiseksi määrättäisiin nimenomaan lupapäätöksessä, koska määräaika lasketaan poikkeuksen edellisestä uudelleentarkastelusta.

78 a §. *Poikkeus ympäristötehokkuuden vaihteluväleistä ja raja-arvoista.* Uudella pykälällä pantaisiin täytäntöön teollisuuspäästädirektiivin 15 artiklan 6 kohta.

Säännöksen 1 momentissa säädettäisiin, että 75 §:n 4 momentin nojalla määrättävien ympäristötehokkuuden vaihteluvälien tai raja-arvojen johtaessa merkittävään ympäristön pilaantumiseen tai kohtuuttoman korkeisiin kustannuksiin toiminnan maantieteellisen sijainnin, teknisten ominaisuuksien tai paikallisten ympäristöolojen vuoksi, ympäristöluvassa voitaisiin erityistapauksessa määrätä lievemmät ympäristötehokkuuden vaihteluvälit tai raja-arvot. Merkittävää ympäristön pilaantumista koskevassa arvioinnissa otettaisiin huomioon toiminnan vaikutus ympäristöön kokonaisuutena. Lievempien ympäristötehokkuuden vaihteluvälien tai raja-arvojen asettamista koskevat edellytykset olisivat osin yhteneväiset kuin 78 §:ssä tarkoitettujen lievempien päästöraja-arvojen asettamista koskevat edellytykset.

Säännöksen 2 momentin mukaan lievemmat ympäristötehokkuuden vaihteluvälit tai raja-arvot eivät kuitenkaan saisi aiheuttaa 49 §:ssä tarkoitettua seurausta tai vaarantaa ympäristönlaatuvaatimuksen noudattamista.

Säännöksen 3 momentissa säädettäisiin, että poikkeusta sovellettaessa on noudatettava teollisuuspäästödirektiivin 15 artiklan 6 kohdan nojalla hyväksytyyn Euroopan komission päätöksen mukaista arviointimenettelyä.

79 §. *Tilapäinen poikkeus parhaan käyttökelpoisen tekniikan vaatimuksesta.* Säännöstä muutettaisiin poikkeusta koskevan määräajan osalta: enintään 30 kuukaudeksi aiemman yhdeksän kuukauden sijasta. Säännöksellä pantaisiin täytäntöön teollisuuspäästödirektiivin 27 b artikla.

81 a §. *Uusia tekniikoita koskeva poikkeus päätelmien noudattamisesta.* Säännös olisi kokonaan uusi. Säännöksen 1 momentin mukaan poiketen siitä, mitä 75 §:ssä ja 81 §:ssä ja niiden nojalla annetuissa säännöksissä säädetään, Lupa- ja valvontavirasto voisi asettaa päätelmissä kuvatuille uusille tekniikoille päästöjen raja-arvoja, joilla varmistetaan, että kuuden vuoden kuluessa direktiivilaitoksen pääasiallista toimintaa koskevien päätelmien julkaisemisesta päästöt eivät normaaleissa toimintaolosuhteissa ylitä päätelmissä vahvistettuja uusiin tekniikoihin liittyviä päästötasoja nykyisen neljän vuoden määräajan sijasta. Lisäksi Lupa- ja valvontavirasto voisi asettaa uusille tekniikoille viitteellisiä ympäristötehokkuuden arvoja sitovien vaihteluvälien tai raja-arvojen sijasta. Säännöksellä pantaisiin täytäntöön teollisuuspäästödirektiivin 27 c artikla.

Säännöksen 2 momentissa säädettäisiin uusien tekniikoiden soveltamisesta vastaavalla tavalla kuin lain 81 §:n 2 momentissa.

81 b §. *Siirtymäsuunnitelma.* Säännös olisi kokonaan uusi. Säännöksen 1 momentissa säädettäisiin, että toiminnanharjoittajan on sisällytettävä siirtymäsuunnitelma ympäristöjärjestelmään viimeistään 30. kesäkuuta 2030, jos laitos harjoittaa liitteen 1 taulukossa 1 kohdassa 1 alakohdissa a ja b sekä kohdissa 2, 3, 4, 5, 7 ja 8 tarkoitettua toimintaa. Siirtymäsuunnitelmassa olisi esitettävä tiedot siitä, miten laitos muuttuu vuosien 2030–2050 välisenä aikana, jotta saavutetaan kestävä, kiertotalouteen perustuva, ympäristötehokas ja ilmastoneutraali toiminta vuoteen 2050 mennessä. Lisäksi siirtymäsuunnitelma olisi auditoitava 74 c §:ssä tarkoitettulla tavalla viimeistään 30. kesäkuuta 2031 sen vahvistamiseksi, että se on komission päätöksessä vahvistettujen vaatimusten mukainen. Momentilla pantaisiin täytäntöön teollisuuspäästödirektiivin 27 d artiklan 1 kohta.

Säännöksen 2 momentin mukaan toiminnanharjoittajan olisi sisällytettävä siirtymäsuunnitelma ympäristöjärjestelmäänsä muista kuin 1 momentissa tarkoitetuista liitteen 1 taulukon 1 toiminnoista osana 80 §:ssä tarkoitettua luvan tarkistamista. Laitoksen siirtymäsuunnitelmassa on esitettävä vastaavat tiedot kuin 1 momentin laitoksella. Siirtymäsuunnitelma olisi auditoitava 74 c §:ssä tarkoitettulla tavalla viimeistään viiden vuoden kuluttua siitä, kun toiminnan pääasiallista toimintaa koskevat päätelmät on julkaistu sen varmistamiseksi, että se on komission päätöksessä vahvistettujen vaatimusten mukainen. Momentilla pantaisiin täytäntöön teollisuuspäästödirektiivin 27 d artiklan 2 kohta.

Säännöksen 3 momentissa säädettäisiin, että saman toiminnanharjoittajan laitoksille voidaan laatia yhteinen siirtymäsuunnitelma. Jos siirtymäsuunnitelmien osia on jo laadittu muun Euroopan unionin lainsäädännön mukaisesti, siirtymäsuunnitelmassa voitaisiin viitata näihin. Momentilla pantaisiin täytäntöön teollisuuspäästödirektiivin 27 d artiklan 3 kohta.

Säännöksen 4 momentin mukaan siirtymäsuunnitelma, sen päivitykset ja auditoinnin tulokset olisi julkaistava osana ympäristöjärjestelmän tietojen julkaisemista, josta säädetään lain 85 a §:ssä. Momentilla pantaisiin täytäntöön teollisuuspäästädirektiivin 27 d artiklan 4 kohta.

81 c §. *Syvä teollinen muutos.* Säännös olisi kokonaan uusi. Säännöksen 1 momentissa säädettäisiin, että jos laitoksen muutossuunnitelmassa esitettäisiin syvää teollista muutosta, Lupa- ja valvontavirasto voisi pidentää ympäristönsuojelulain 80 §:ssä ja sen nojalla annetuissa säännöksissä tarkoitettua määräaika enintään kahdeksaan vuoteen.

Määräajan pidentämisen edellytyksenä olisi, että laitoksen lupa sisältää kuvauksen syvästä teollisesta muutoksesta, 75 §:n tai 81 a §:n mukaisista määräyksistä sekä muutoksen aikataulusta ja välitavoitteista. Edellytyksenä olisi lisäksi, että toiminnanharjoittaja raportoi vuosittain Lupa- ja valvontavirastolle syvän teollisen muutoksen edistymisestä, ja että laitoksen muutokseen myönnetyn ajan kuluessa Lupa- ja valvontavirasto varmistaa, ettei toiminta aiheuta 49 §:ssä tarkoitettua seurasta tai vaarana ympäristönlaatuvaatimuksen noudattamista. Mahdollisista puuttuvista raportointimääräyksistä voisi tarvittaessa määrätä lain 80 §:n 3 momentin mukaisessa tarkistamista koskevassa päätöksessä. Momentilla pantaisiin täytäntöön teollisuuspäästädirektiivin 27 e artiklan 1 kohta.

Säännöksen 2 momentissa säädettäisiin laitoksen sulkemisesta. Jos laitos on tarkoitus sulkea osana syvää teollista muutosta ja korvata uudella laitoksella, Lupa- ja valvontavirasto voisi jättää 80 §:ssä tarkoitetun luvan tarkistamisen tekemättä, jos momentissa luetellut edellytykset täyttyvät. Edellytyksenä olisi, että laitoksen lupa sisältää kuvauksen sulkemissuunnitelmasta sekä sen aikataulusta ja välitavoitteista, toiminnanharjoittajan toimittaa vuosittain selvitys Lupa- ja valvontavirastolle sulkemisen edistymisestä ja suljettavan laitoksen korvaamisesta uudella laitoksella, ja Lupa- ja valvontavirasto varmistaa, ettei laitoksen toiminta aiheuta 49 §:ssä tarkoitettua seurasta tai vaarana ympäristönlaatuvaatimuksen noudattamista. Mahdollisista puuttuvista selvitystä koskevista määräyksistä voisi tarvittaessa määrätä lain 80 §:n 3 momentin mukaisessa tarkistamista koskevassa päätöksessä.

82 a §. *Erinäiset direktiivilaitoksia koskevat säädökset.* Säännös olisi kokonaan uusi. Säännöksellä pantaisiin täytäntöön teollisuuspäästädirektiivin 18 artiklaan tehdyt lisäykset ympäristövaikutusten arviointiin, seurantaan ja tarkkailuun. Säännöksen 1 momentissa viitattaisiin niihin voimassa olevan lain pykäliin, joiden perusteella olisi mahdollista asettaa parhaan käyttökelpoisen tekniikan vaatimusta ankarampia määräyksiä. Lupa- ja valvontavirasto olisi 1 momentin ehtojen täytyessä arvioitava ankarampien määräysten vaikutukset niillä alueilla, joilla toiminnan vaikutukset ilmenevät, ja asetettava tarvittaessa 2 momentin mukaiset tarkkailumääräykset niin, että tarkkailu toteutetaan lainsäädännössä asetettujen tarkkailumenetelmien mukaisesti (3 momentti).

85 a §. *Ympäristöasioiden tietopalvelu.* Pykälässä säädettäisiin Lupa- ja valvontaviraston velvollisuudesta julkaista ympäristöasioihin liittyviä tietoja yleisessä tietoverkossa avoimessa tietopalvelussa. Tietojen julkaisemisella varmistetaan ympäristötiedon saatavuus ja turvataan yleisön osallistuminen ympäristöä koskevaan päätöksentekoon.

Valtion lupaviranomaisen toimivaltaan kuuluvat vesi- ja ympäristölupa-asiat sekä niihin liittyvät vireilletulo-, kuulutus- ja päätöisasiakirjat on julkaistu Lupa-Tietopalvelussa viranomaisen verkkosivuilla kesäkuusta 2014 lähtien. Ympäristönsuojelulakiin lisättiin vuonna 2019 85 a §:n säännökset, jolla vahvistettiin menettelyn oikeusperusta henkilötietojen suojaamisen näkökulmasta ja lisättiin valtion lupaviranomaisen ylläpitämää tietopalvelua koskevat säännökset. Vesilain 18 luvun 19 §:ään lisättiin vastaavalla tavalla vesitalousasioiden tietopalvelua koskevat säännökset.

Ympäristönsuojelulain 85 a §:n mukaisen tietopalvelun tietosisältöä ehdotetaan laajennettavaksi teollisuuspäästädirektiivin täytäntöönpanon vuoksi. Keskeisimmät muutokset liittyvät siihen, että tietopalvelussa julkaistaisiin jatkossa myös ympäristöasioihin liittyviä valvontatietoja.

Pykälän otsikkoa muutettaisiin siten, että se vastaisi paremmin tietopalvelun uutta tietosisältöä.

Pykälän 1 momentissa säädettäisiin ympäristöasioiden tietopalvelussa julkaistavien tietojen tietosisällöstä.

Pykälän 1 momentin 1 kohdan mukaan tietopalvelussa olisi julkaistava tieto vireille tulleesta ympäristölupa-asiasta, tiedoksiannetusta ympäristölupa-asiasta ja sen kuulutusasiakirjoista sekä ympäristölupa-asiassa annetusta päätöksestä. Säännös vastaisi voimassa olevaa tietopalvelun tietosisältöä.

Pykälän 1 momentin 2 kohdan mukaan tietopalvelussa olisi julkaistava tieto vireille tulleesta eräiden ympäristöasioiden käsittelystä Lupa- ja valvontavirastossa annetun lain (823/2025) 9 §:n mukaisesta yhteiskäsittelyasiasta, tiedoksiannetusta yhteiskäsittelyasiasta ja sen kuulutusasiakirjoista sekä yhteiskäsittelyasiassa annetusta päätöksestä. Kyse olisi Lupa- ja valvontaviraston toimivaltaan kuuluvista ympäristönsuojelulain ja vesilain mukaisten lupahakemusten sekä luonnonsuojelulain 66 §:ssä ja 83 §:ssä tarkoitetun poikkeamista koskevan hakemuksen yhteiskäsittelystä silloin, kun hakemukset koskevat samaa toimintaa tai hanketta. Lisäksi yhteiskäsittelyn piiriin voisi kuulua eräissä tilanteissa myös maa-ainelain mukaiset luvat, silloin kun toimivaltaisena viranomaisena olisi Lupa- ja valvontavirasto.

Pykälän 1 momentin 3 kohdan mukaan tietopalvelussa olisi julkaistava direktiivilaitosta koskevan ympäristöluvan ajantasaiset määräykset silloin, kun lupaan on tullut muutoksia 1.7.2026 jälkeen. Kyse olisi ns. konsolidoitujen lupamääräysten julkaisuvelvoitteesta tilanteissa, joissa alkuperäistä lupapäätöstä muutetaan suhteessa nykytilanteeseen. Säännöksellä pantaisiin täytäntöön teollisuuspäästädirektiivin 24 artiklan 2 a -kohta.

Pykälän 1 momentin 4 kohdan mukaan tietopalvelussa olisi julkaistava direktiivilaitoksen yhteenvetotiedot 74 a §:ssä tarkoitetusta ympäristöjärjestelmästä. Yhteenvetotiedoilla tarkoitettaisiin uuden 74 a §:n 2 momentin mukaisia tietoja. Säännöksellä pantaisiin täytäntöön teollisuuspäästädirektiivin 14 a artiklan 4 kohta.

Pykälän 1 momentin 5 kohdan mukaan tietopalvelussa olisi julkaistava direktiivilaitosta koskeva 80 §:ssä tarkoitettu arvio tai määräys luvan tarkistamistarpeesta. Kyseisestä julkaisuvelvoitteesta säädetään nykyisin ympäristönsuojeluasetuksen 34 §:n 4 momentissa, joka on tarkoitus kumota.

Pykälän 1 momentin 6 kohdan mukaan tietopalvelussa olisi julkaistava direktiivilaitoksen ympäristöntilatiedot, jos ympäristöluvassa on annettu tarkkailua koskevia määräyksiä 78 §:n tai 82 a §:n nojalla. Säännöksellä pantaisiin täytäntöön teollisuuspäästädirektiivin 16 artiklan 4 kohta, 18 artikla sekä 24 artiklan 3 c -kohta.

Pykälän 1 momentin 7 kohdan mukaan tietopalvelussa olisi julkaistava 64 §:ssä tarkoitettu tarkkailusuunnitelma ja siitä annettu päätös. Julkaisuvelvoite koskisi ympäristöluvanvaraisia toimintoja, joille on hyväksytty erikseen tarkkailusuunnitelmia. Julkaisuvelvoitteella edistettäisiin ympäristöasioihin liittyvää tiedonsaantia ja mahdollisuutta arvioida toiminnasta aiheutuvia ympäristövaikutuksia.

Pykälän 1 momentin 8 kohdan mukaan tietopalvelussa olisi julkaistava 77 §:ssä tarkoitetut päästöjen tarkkailutiedot. Julkaisuvelvoite koskisi ympäristöluvanvaraisia toimintoja. Säännöksellä pantaisiin täytäntöön teollisuuspäästädirektiivin 24 artiklan 3 b -kohta.

Pykälän 1 momentin 9 kohdan mukaan tietopalvelussa olisi julkaistava yhteenvetotiedot direktiivilaitoksen ja direktiivieläinsuojan valvontaan liittyvästä tarkastuskertomuksesta. Säännöksellä pantaisiin täytäntöön teollisuuspäästädirektiivin 70 g artiklan 2 d -kohta, jossa säädetään direktiivieläinsuojien tarkastuskertomusten yhteenvetotietojen julkaisuvaatimuksesta. Direktiivilaitosten vastaavalla julkaisuvaatimuksella edistettäisiin yleisön tiedonsaantia ja mahdollisuutta arvioida toiminnasta aiheutuvia ympäristövaikutuksia.

Pykälän 2 momentissa säädettäisiin tietopalveluun sisällytettävien asiakirjojen sisältämien henkilötietojen käsittelystä. Sähköisesti julkaistavissa asiakirjoissa on tarpeen julkaista toiminnanharjoittajan nimi ja hankkeen sijaintipaikan tiedot, jotta asia tulisi riittävästi yksilöidyksi, ja jotta asianosaiset ja yleisö voisivat arvioida hankkeen ympäristövaikutuksia sen sijaintipaikan ympäristöön. Jos toiminnanharjoittaja on yksityishenkilö, on myös nimi henkilötieto. Toiminnan sijaintipaikka voi olla sama kuin henkilön asuinpaikka ja siten henkilöä koskeva tunnistetieto. Huomionarvoista kuitenkin on, että vaikka kyse olisikin luonnollista henkilöä koskevista tunnistetiedoista, liittyisi tämä tieto aina elinkeinotoimintaan. Näiden henkilötietojen näkymisestä tietopalvelussa ehdotetaan sen sallivaa säännöstä, joka olisi erityissäännös julkisuuslain 16 §:n 3 momenttiin nähden. Sen sijaan asianosaisten nimien ja heidän omistamiensa kiinteistöjen tunnusten ja nimien sisällyttämistä tietopalvelussa saatavilla oleviin asiakirjoihin ei ole pidettävä välttämättömänä. Tietoja julkaistaessa viranomaisen olisi kiinnitettävä erityistä huomiota siihen, ettei yleisessä tietoverkossa (tietopalvelussa) julkaista salassa pidettäviä tietoja.

Pykälän 3 momentissa säädettäisiin tietopalvelun hakuperusteista. Yleisön ja asianosaisten tarve saada tietoa voi koskea joko yksittäistä hanketta tai yleisemmin tietyyntyyppisiä hankkeita. Tietopalvelupyynnön lähettävällä taholla ei välttämättä ole tietoa siitä, kuka toimii toiminnanharjoittajana, millaisesta hankkeesta on kysymys tai esimerkiksi, milloin asia on ratkaistu. Tietopalvelusta voitaisiin hakea tietoja rajattuina hakuina käyttäen hakuperusteena asian tunnistetietoja, toiminnanharjoittajan nimeä, hankkeen tai toiminnan laatua, sijaintikuntaa taikka tiettyä aikaväliä. Toiminnan laatu olisi uusi hakuperuste. Muutoin hakuperusteet vastaisivat voimassa olevaa sääntelyä. Tietopalvelussa julkaistaisiin jatkossa myös valvontaan liittyviä tietoja, minkä vuoksi hakuheitojen tulisi palvella myös tiettyjen valvonta-asiakirjojen hakumahdollisuutta. Asian tunnistetiedoilla tarkoitettaisiin esimerkiksi lupa- tai valvonta-asian diaarinumeroa, päätösnumeroa, asian tai valvontakohteen nimeä. Hankkeen tai toiminnan laadulla tarkoitettaisiin esimerkiksi tietyn lain mukaista asian käsittelyä tai ratkaisutyyppiä, luvanvaraisuusperustetta, toimialaa tai hankkeen tyyppiä. Tietojen hakeminen asianosaisten nimien tai heidän omistamiensa kiinteistöjen tunnusten tai nimien perusteella ei olisi mahdollista.

85 c §. Tilannetietopalvelu. Pykälässä säädettäisiin uudesta tilannetietopalvelusta. Pykälän 1 momentin mukaan Lupa- ja valvontavirasto voisi julkaista karttapohjaisessa tietopalvelussa ympäristönsuojelulain nojalla luvanvaraista, ilmoituksenvaraista ja rekisteröitävää toimintaa koskevia ajantasaisia päätös- ja valvontatietoja. Julkaistavat tiedot voisivat koskea sekä Lupa- ja valvontaviraston että kunnan ympäristönsuojeluviranomaisen toimivaltaan kuuluvia asioita. Tietopalvelun tarkoituksena on edistää ympäristötiedon saatavuutta ja jakaa ajantasaista tietoa ympäristöön vaikuttavasta toiminnasta sekä Lupa- ja valvontaviraston toimivaltaan kuuluvista vireillä olevista hankkeista.

Tilannetietopalvelu ja 85 a §:ssä tarkoitettu ympäristöasioiden tietopalvelu täydentäisivät toisiaan ympäristötiedon jakamisessa sekä saatavuuden varmistamisessa. Ympäristöasioiden tietopalvelussa olisi saatavilla asiakirjoja valtion lupa- ja valvontaviranomaisen toimivaltaan kuuluvista asioista. Tilannetietopalvelussa puolestaan jaettaisiin luvan-, ilmoituksenvaraista ja rekisteröitävää toimintaa koskevaa yleisluontoista tietoa karttakäyttöliittymän avulla.

Pykälän 2 momentissa säädettäisiin tietopalveluun sisällytettävien tietojen henkilötietojen käsittelystä. Säännös sisältäisi erityissäännöksen suhteessa julkisuuslain 16 §:n 3 momenttiin, jonka nojalla tietopalvelussa voitaisiin julkaista julkisuuslain 16 §:n 3 momentin estämättä toiminnanharjoittajan nimen ja sijaintipaikan tiedot. Jos toiminnanharjoittaja on yksityishenkilö, on myös nimi henkilötieto. Toiminnan sijaintipaikka voi olla sama kuin henkilön asuinpaikka ja siten henkilöä koskeva tunnistetieto. Huomionarvoista kuitenkin on, että vaikka kyse olisikin luonnollista henkilöä koskevista tunnistetiedoista, liittyisi tämä tieto aina elinkeinotoimintaan. Toiminnanharjoittajan nimen ja hankkeen sijaintipaikan tietojen julkaiseminen ja tarkastelu karttapohjaisessa tilannetietopalvelussa on tarpeen, jotta asia tulisi riittävästi yksilöidyksi, ja jotta asianosaiset ja yleisö voisivat arvioida hankkeen ympäristövaikutuksia sen sijaintipaikan ympäristöön. Tietoja julkaistaessa viranomaisen olisi kiinnitettävä erityistä huomiota siihen, ettei yleisessä tietoverkossa (tilannetietopalvelussa) julkaista salassa pidettäviä tietoja.

Pykälän 3 momentissa säädettäisiin tilannetietopalvelun hakuperusteista, jotka olisivat vastaavat mitä 85 a §:n 3 momentissa.

Luku 10. Lukuun 10 lisättäisiin uusi kokonaisuus eläinsuojista. Luku on tarpeen, koska teollisuuspäästädirektiivin muutoksen myötä direktiivissä on kansallista toimeenpano edellyttäviä artikloja, jotka koskevat vain direktiivieläinsuojia.

110 a §. Soveltamisala. Säännös olisi kokonaan uusi. Säännöksessä säädettäisiin, että sen lisäksi, mitä tässä laissa muuten säädetään, tämän lain liitteen 3 taulukossa 3 tarkoitettuihin direktiivieläinsuojiiin sovelletaan, mitä 110 b–e §:ssä säädetään.

110 aa §. Toimintasäännön määritelmä. Säännös olisi kokonaan uusi. Säännöksessä säädettäisiin, että toimintasäännöllä tarkoitetaan teollisuuspäästädirektiivin liitteessä Ia tarkoitettujen toimintojen harjoittamista koskeviin lupiin tai yleisesti sitoviin sääntöihin sisältyviä sääntöjä, Säännöksen määritelmä vastaisi teollisuuspäästädirektiivin määritelmää. Määritelmä on tarpeen sen varmistamiseksi, että toimintasääntöjen kansallinen vastaa teollisuuspäästädirektiivin määritelmää.

110 b §. Yhdistämissääntö. Säännös olisi kokonaan uusi. Säännöksen 1 momentissa säädettäisiin, että jos kaksi tai useampi sikojen tai siipikarjan tai niiden molempien kasvatukselle tarkoitettua eläinsuojaa sijaitsee lähellä toisiaan ja niiden toiminnanharjoittaja on sama tai jos tällaiset eläinsuojat ovat keskenään taloudellisessa tai oikeudellisessa suhteessa olevien toiminnanharjoittajien määräysvallassa, lupaviranomainen voi katsoa kyseiset eläinsuojat yhdeksi yksiköksi arvioidessaan lain liitteen 3 taulukossa 1 tarkoitettua kynnysarvon ylittymistä. Säännös perustuisi teollisuuspäästädirektiivin 70 b artiklaan. Komissio on julkaisemassa ohjeen yhdistämissäännön tulkinnasta. Kansallisten tulkintaohjeiden antaminen ennen komission tulkintaohjetta ei olisi tarkoituksenmukaista.

Säännöksen 2 momentissa säädettäisiin, että 1 momentissa tarkoitettua yhdistämissääntöä ei tule käyttää tämän lain mukaisten velvoitteiden kiertämiseksi. Säännös olisi tarpeen sen

varmistamiseksi, että yhdistämissääntöä ei käytettä direktiivissä säädettyjen velvoitteiden kiertämiseen. Säännös perustuisi teollisuuspäästädirektiivin 70 b artiklaan

110 c §. *Eläinsuojien toimintasääntöjä koskevien yhdenmukaisten edellytysten soveltaminen ympäristölupaharkinnassa.* Säännös olisi kokonaan uusi. Säännöksessä 1 momentin johdantokappaleessa säädettäisiin, että direktiivieläinsuojien toimintaa ja toiminnan tarkkailua koskevien lupamääräysten tulee perustua teollisuuspäästädirektiivin 70 i artiklan 2 kohdan nojalla hyväksytyä hyväksytyyn Euroopan komission päätökseen eläinsuojia koskevista toimintasäännöistä. Toimintasääntöjä ei ole tarkoituksenmukaista säätää suoraan noudatettaviksi, koska on todennäköistä, että ne sisältävät erilaisia vaihtoehtoja, joista on kansallisesti valittava tarkoituksenmukaisin vaihtoehto.

Lupamääräysten tulisi kuitenkin perustua toimintasäännöille vasta siirtymäajan päästä. Siirtymäajan pituus olisi sidottu eläinsuojan kokoon ja päättyisi neljän vuoden kuluttua päätöksen voimaantulosta, jos eläinsuojan kapasiteetti on vähintään 600 direktiivieläinyksikköä, viiden vuoden kuluttua päätöksen voimaantulosta, jos eläinsuojan kapasiteetti on vähintään 400 direktiivieläinyksikköä ja kuuden vuoden kuluttua päätöksen voimaantulosta muiden kuin edellä mainittujen direktiivieläinsuojien osalta, jotka kuuluvat 3 liitteen 1 kohdan soveltamisalaan.

Siirtymäaika tulisi sovellettavaksi aina, kun komission päätöksellä hyväksyttäisiin uusia toimintasääntöjä, jonka vuoksi siirtymäajasta on tarkoituksenmukaista säätää itse pykälässä. Siirtymäsäännökset perustuisivat teollisuuspäästädirektiivin muutosdirektiivin 3 artiklan 5 kohtaan.

Säännöksen 2 momentissa säädettäisiin, että toiminnanharjoittaja voisi lupahakemuksessaan ilmoittaa noudattavansa toimintasääntöjä jo ennen 1 momentissa säädettyä ajankohtaa eli ennen siirtymäsäännöksen päättymistä. Toiminnanharjoittajan kannalta toimintasääntöjen noudattaminen ennen siirtymäajan päättymistä voisi olla perusteltua esimerkiksi tilanteessa, jossa toiminnanharjoittaja hakee lupaa uudelle eläinsuojalla ja haluaisi välttää uuden lupaprosessin myöhemmässä vaiheessa.

Säännöksen 3 momentissa säädettäisiin, että toimintasäännöistä olisi tiedotettava tämän lain 76 §:n 3 momentin mukaisesti viipymättä sen jälkeen, kun komissio on hyväksynyt niitä koskevan päätöksen.

110 d §. *Luvan tarkistaminen toimintasääntöjen vuoksi.* Säännös olisi kokonaan uusi. Säännöksessä säädettäisiin, että luvan tarkistamiseen toimintasääntöjen vuoksi sovelletaan, mitä 80 §:ssä ja sen nojalla annetuissa säännöksissä säädetään luvan tarkistamisesta uusien päätelmien vuoksi. Luvan tarkistamisen tarvetta koskeva selvitys tulee kuitenkin toimittaa Lupa- ja valvontavirastolle viimeistään kaksi vuotta ennen 110 c §:n 1 momentissa tarkoitettua toimintasääntöjen noudattamisen alkamista. Selvitys tulisi siis toimittaa viimeistään 2 vuotta ennen kuin edellä 110 c §:ssä säädetty siirtymäaika päättyisi.

110 e §. *Tarkistamismenettely.* Säännös olisi kokonaan uusi. Säännöksen 1 momentissa säädettäisiin, että Lupa- ja valvontavirasto tarkistaa toiminnanharjoittajan hakemuksesta luvan toimintasääntöjen antamisen vuoksi ja määrää tarvittaessa toimintasääntöjen mukaisista lupamääräyksistä. Säännöksen 2 momentissa säädettäisiin, että hakemukseen sovelletaan, mitä 39 §:ssä säädetään lupahakemuksesta. Luvan tarkistamista koskeva asia on ratkaistava kiireellisenä. Asian käsittelyssä noudatetaan, mitä 96 §:ssä säädetään.

Säännöksen 3 momentissa olisi valtuutussäännös, jonka mukaan valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä luvan tarkistamista koskevista enimmäiskäsittelyajoista ja muista tarkistamismenettelyä koskevista vaatimuksista. Säännös vastaisi sisällöltään pitkälti lain 39 §:n valtuutussäännöstä.

123 §. *Poikkeuksellinen tilanne luvanvaraisessa, ilmoituksenvaraisessa ja rekisteröitävässä toiminnassa.* Säännöksen 1 momentin loppuun lisättäisiin selventävä viittaus uuteen 123 a §:ään.

123 a §. *Tilapäinen poikkeus raja-arvoista tietyissä poikkeuksellisissa tilanteissa.* Säännös olisi kokonaan uusi ja sillä pantaisiin täytäntöön teollisuuspäästödirektiivin 15 artiklan 7 kohta. Säännöksen 1 momentissa säädettäisiin, että poiketen siitä, mitä 75 §:ssä säädetään, Lupa- ja valvontavirasto voisi asettaa direktiivilaitoksia koskevia lievempiä päästöjen raja-arvoja sekä ympäristötehokkuuden raja-arvoja ja vaihteluvälejä tietyissä poikkeuksellisissa tilanteissa, joihin toiminnanharjoittaja ja jäsenvaltio eivät voi vaikuttaa. Poikkeuksen myöntämisen edellytyksenä olisi, että se ei aiheuta 49 §:ssä tarkoitettua kiellettyä seurausta ja toiminnanharjoittaja on toteuttanut kaikki ympäristön pilaantumista vähentävät kohtuulliset toimenpiteet. Poikkeus voitaisiin myöntää vain silloin, kun poikkeuksellinen tilanne johtaa vakaviin häiriöihin tai puutteeseen 1 momentin 1–3 kohdissa tarkoitetuissa häiriö- tai puutetilanteissa.

Muista kuin direktiivilaitosten päästöjen raja-arvoja, ympäristötehokkuuden raja-arvoja ja vaihteluvälejä koskevista poikkeuksellisten määräysten antamisesta säädetään edelleen lain 123 §:ssä.

Säännöksen 2 momentissa säädettäisiin poikkeuksellisiin tilanteisiin sovellettavasta menettelystä. Toiminnanharjoittaja ilmoittaisi poikkeuksellisen tilanteen edellytysten olemassaolosta Lupa- ja valvontavirastolle. Ilmoituksessa tulisi esittää haettavan poikkeuksen edellytykset ja toimenpiteet ympäristön pilaantumisen ehkäisemiseksi. Lupa- ja valvontavirasto tekisi päätöksen ilmoituksen johdosta ja tarvittaessa asettaisi määräyksiä päästöjen ehkäisemisestä ja tarkkailusta. Päätös perusteluineen julkaistaisiin ympäristöasioiden tietopalvelussa, josta säädettäisiin lain 85 a §:ssä.

Säännöksen 3 momentin mukaan poikkeus voitaisiin myöntää korkeintaan kolmeksi kuukaudeksi tai jos poikkeuksen myöntämisen edellytykset olisivat edelleen olemassa, poikkeusta voitaisiin jatkaa enintään kolmella kuukaudella. Toiminnanharjoittajan olisi ilmoitettava olennaisista muutoksista poikkeuksen perusteissa viipymättä Lupa- ja valvontavirastolle. Lupa- ja valvontaviraston olisi peruutettava poikkeus viipymättä, kun toimitusedellytykset ovat palautuneet tai energiatoimituksille, materiaaleille tai laitteille on saatavilla vaihtoehto.

Säännöksen 4 momentissa säädettäisiin, että määräyksiä asetettaessa noudatettaisiin 18 luvun hallintopakkoa koskevia säännöksiä, joka tarkoittaisi käytännössä sitä, että toiminnanharjoittajaa kuultaisiin ennen määräysten asettamista.

Säännöksen 5 momentissa olisi asetuksenantovaltuus, joka koskisi 1 momentissa tarkoitettua ilmoituksen sisältöä, tekemistä ja käsittelyä sekä päätöksen sisältöä.

174 §. *Tarkastusmenettely.* Säännökseen ehdotetaan uutta 2 momenttia, jolloin nykyinen 2 momentti siirtyisi 3 momentiksi. Uusi 2 momentti vastaisi sisällöltään ympäristönsuojeluasetuksen 31 §:n säännöstä, joka siirrettäisiin lakitasolle, jotta lain 181 §:n 2 momentin keskeyttämistä koskevassa säännöksessä voitaisiin viitata tarkastusmuistioon.

Säännös perustuu teollisuuspäästädirektiivin 23 artiklan 6 kohtaan, jota ei kuitenkaan teollisuuspäästädirektiivin päivityksen yhteydessä muutettu.

179 §. *Viranomaisen toimet lainvastaisen menettelyn johdosta.* Pykälään lisättäisiin uudet 3 ja 4 momentit, joissa täsmennettäisiin tiedottamisvastuita lainvastaisen menettelyn johdosta. Säännöksen 3 momentilla pantaisiin täytäntöön teollisuuspäästädirektiivin 7 artiklan 2 alakappale ja 4 momentilla 8 artiklan 6 kohta.

181 §. *Toiminnan keskeyttäminen.* Säännöksen 1 momenttiin lisättäisiin sana viipymättä kuvaamaan valvontaviranomaisen velvollisuutta toimia viipymättä rikkomustilanteissa. Muutos perustuu teollisuuspäästädirektiivin 8 artiklan 3 kohdan muutokseen.

Pykälään lisättäisiin uusi 2 momentti, jolloin nykyinen 2 ja 3 momentti siirtyisi 3 ja 4 momentiksi. Säännöksen 2 momentin mukaan valvontaviranomainen voi keskeyttää toiminnan 1 momentissa säädetyn lisäksi myös, jos ympäristön pilaantumisen vaaraa aiheuttavasta toiminnasta aiheutuu toistuvasti vaaraa ihmisten terveydelle tai huomattavia haittavaikutuksia ympäristölle eikä 174 §:n 2 momentissa tai 175 §:n nojalla annettuun päätöksessä tarkoitettuja lisätoimia vaatimusten täyttämiseksi ole toteutettu, kunnes toiminta on saatettu tämän lain ja toimintaa koskevan ympäristöluvan vaatimusten mukaiseksi. Uudella säännöksellä laajennetaan valvontaviranomaisen toimivaltaa toiminnan keskeyttämisessä rikkomustilanteissa ja korostetaan tarkastusmuistiossa esitettyjen lisätoimien toteuttamista tai rikkomuksen tai laiminlyönnin oikaisemista koskevan päätöksen noudattamista. Valvontaviranomaisella on harkintavaltaa 2 momentin mukaisen keskeyttämis päätöksen antamisessa, mutta kyse olisi toistuvasta ympäristön pilaantumisen vaaraa tai terveyshaittaa torjuvan lisätoimen toteuttamisesta tai toteuttamatta jättämisestä. Säännöksellä täytäntöön pantaisiin teollisuuspäästädirektiivin 8 artiklan 4 kohta.

211 §. *Valtion rajat ylittävät vaikutukset.* Säännökseen lisättäisiin uudet 3, 4 ja 5 momentit, joissa täsmennettäisiin viranomaisen tiedottamisvastuita lainvastaisen menettelyn johdosta rajat ylittävien päästöjen osalta. Säännöksen 3 momentilla pantaisiin täytäntöön teollisuuspäästädirektiivin 7 artiklan 2 ja 3 alakappale, 4 momentilla 8 artiklan 5 kohta ja 5 momentilla 8 artiklan 6 kohta sillä täsmennyksellä, että 5 momentissa tiedotettaisiin toisen jäsenmaan viranomaista ja esitetäisiin tälle pyyntö välittää tieto asianomaisille laitoksille.

212 §. *Menettely valtion rajat ylittävien vaikutusten huomioonottamiseksi eräissä tilanteissa.* Säännöksen 2 momenttiin lisättäisiin täsmennys, että huomioon otetaan ”määräajassa annetut” huomautukset. Täsmennys perustuu teollisuuspäästädirektiivin 26 artiklan 2 kohdan muutokseen.

[232 b §]. *Ympäristötehokkuutta koskevien päätelmien noudattamisen aikataulu.* Pykälä sisältäisi siirtymäsäännöksen uusien ympäristötehokkuutta koskevien säännösten (62 §:n muutoksia, 75 §:n 1 momentin muutoksia ja 4 momenttia sekä 78 a §:ää) soveltamiseen. 1 momentin mukaan säännöksiä sovellettaisiin vasta siinä vaiheessa, kun komissio on julkaissut päätöksen direktiivilaitoksen pääasiallista toimintaa koskevista päätelmistä siten kuin lain 80 §:ssä on säädetty. Tämä momentti koskee sekä uusia että olemassa olevia laitoksia. Säännöstä ei kuitenkaan sovelleta taannehtivasti ennen 1.7.2026 julkaistuja päätelmiä koskien. Poikkeuksena tähän 2 momentin mukaan, jos uudelle laitokselle, jonka pääasiallista toimintaa koskevat päätelmät on julkaistu 1.7.2026 jälkeen, näitä päätelmiä sovelletaan heti lupaa myönnettäessä, eikä vasta siinä vaiheessa, kun lupaa päivitettäisiin 81 §:n perusteella.

Liite 1. Liitteeseen 1 tehtäisiin teollisuuspäästädirektiivin liitteen I mukaiset muutokset. Pääosa muutoksista on teknisluonteisia ja koskee yksittäisiä laitoksia Suomessa, minkä toiminta on jo

nykyisinkin luvanvaraista. Merkittävin muutos olisi metallimineraalien kaivostoiminnan lisääminen taulukkoon 1, mikä koskisi yhdeksää kaivosta Suomessa. Nämä kaivoksen ovat kuitenkin nykyisin kansallisesti luvanvaraisia liitteen 1 taulukon 2 perusteella.

Liite 3. Liitteeseen 3 tehtäisiin teollisuuspäästädirektiivin liitteen I mukaiset muutokset. Liitteeseen 3 lisättäisiin direktiivieläinyksikkökerroin taulukko taulukoksi 1. Taulukko vastaisi teollisuuspäästädirektiivin liitteen Ia taulukkoa. Lisäksi direktiivieläinsuojat siirrettäisiin liitteen 1 taulukon 1 kohdasta 11 liitteen 3 taulukkoon 3. Luvanvaraiset eläinsuojat siirrettäisiin liitteen 1 taulukon 2 kohdasta 11 liitteeseen 3 taulukoksi 4.

Liite 4. Liitteestä 4 korjataan viittaukset liitteeseen 3 oikeisiin kohtiin.

8 Lakia alemman asteinen sääntely

Ympäristönsuojelulain nojalla on annettu useita valtioneuvoston asetuksia, joista neljää on tarkoitus muuttaa teollisuuspäästädirektiivin muutosten täytäntöön panemiseksi: ympäristönsuojelusta annettua valtioneuvoston asetusta (713/2014), suurten polttolaitosten päästöjen rajoittamisesta annettua valtioneuvoston asetusta (936/2014), jätteen polttamisesta annettua valtioneuvoston asetusta (151/2013) ja titaanidioksidia tuottavien laitosten ympäristönsuojeluvaatimuksista annettua valtioneuvoston asetusta (712/2014).

Esituksen sisältyy muutamien uusien valtuutusäännösten lisääminen ympäristönsuojelulainsäännöksiin, jotka edellyttävät muutoksia ympäristönsuojelusta annettuun valtioneuvoston asetukseen, mutta suurin osa asetusmuutoksista annettaisiin voimassa olevien valtuussäännösten nojalla. Uusia valtuussäännöksiä olisivat ympäristöjärjestelmän sisältöä koskeva 74 a §:n 3 momentti, direktiivieläinsuojien lupien tarkistamismenettelyä koskeva 110 e §:n 3 momentti ja direktiivilaitoksen tilapäistä poikkeusta päästöraja-arvoista tietyissä poikkeuksellisissa tilanteissa koskeva 123 a §:n 5 momentti.

Ympäristönsuojelusta annettuun valtioneuvoston asetuksen 1 §:ään päivitetäisiin teollisuuspäästädirektiivin soveltamisalaa koskevat muutokset, 3 §:ään ja 10 §:ään täydennettäisiin teollisuuspäästädirektiivistä johtuvia lupahakemuksen sisältövaatimuksia, 15 §:ään lisättäisiin teollisuuspäästädirektiivin muutoksesta johtuvia lupapäätöksen ratkaisuosan sisältövaatimuksia, 19 §:ään täydennettäisiin ympäristötehokkuutta koskevia päätöksen perusteluvaatimuksia, 22 §:ään lisättäisiin direktiivieläinsuojia koskevaa sääntelyä luvan tarkistamisesta, 29 §:ään täsmennettäisiin ympäristöjärjestelmän ja sen auditoinnin sanamuoto, 31 §:stä poistettaisiin tarkastuskertomusta koskeva säännös, joka siirretään ympäristönsuojelulain 174 §:ään, 33 §:ään lisättäisiin direktiivieläinsuojien toimintasääntöjä koskeva sääntely, 34 §:ään lisättäisiin direktiivieläinsuojia koskeva sääntely ja poistettaisiin tietojärjestelmää koskeva viittaus, joka siirtyy lakitasolle 85 a §:ään sekä 42 §:ään lisättäisiin teollisuuspäästädirektiivin muutoksesta johtuvia lupapäätöksen sisältövaatimuksia vesihuoltolaitoksen viemäriin johdettaville teollisuusjätevesille.

Suurten polttolaitosten päästöjen rajoittamisesta annettuun valtioneuvoston asetukseen lisättäisiin Lupa- ja valvontavirastolle velvollisuus ilmoittaa polttoaineen saatavuushäiriöiden vuoksi toiminnanharjoittajalle myöntämistään poikkeuksista ympäristöministeriölle. Lisäksi täsmennettäisiin Lupa- ja valvontaviraston velvollisuutta määrätä toimia päästöjen mittausjärjestelmän luotettavuuden parantamiseksi ja toiminnanharjoittajan velvollisuutta ilmoittaa mittausjärjestelmien tarkistuksen tuloksista.

Jätteen polttamisesta annettuun valtioneuvoston asetukseen lisättäisiin jätteenpoltolle ja jätteen rinnakkaispoltolle velvoite mahdollisuuksien mukaan estää tai minimoida dioksiinien ja

furaanien sekä dioksiinin kaltaisten PCB-yhdisteiden päästöjä ilmaan sekä velvoite tarkkailla kyseisiä päästöjä myös muulloin kuin laitoksen normaalien toimintaolosuhteiden vallitessa. Lisäksi laajennettaisiin päästömittauksiin liittyvä velvoite noudattaa CEN-standardeja tai vastaavia standardeja koskemaan myös näytteenoton ja analyysin suorittavan laboratorion laadunvarmistusjärjestelmää.

Titaanidioksidia tuottavien laitosten ympäristönsuojeluvaatimuksista annettuun valtioneuvoston asetukseen lisättäisiin säännös, jonka mukaan titaanidioksidia tuottavien laitosten päästöjä tarkkailevien laboratorioden laadunvarmistusjärjestelmän on oltava CEN-standardin tai vastaavan standardin mukainen.

9 Voimaantulo

Laki ehdotetaan tulemaan voimaan 1.7.2026.

Yleinen siirtymäsäännös 2 momentissa koski ennen lain voimaantuloa jätettyjen lupahakemusten ja muiden asioiden käsittelyä.

Siirtymäsäännöksen ympäristöjärjestelmän auditointia koskeva 3 momentti perustuu teollisuuspäästädirektiivin 14 a 4 kohdan voimaantuloaikatauluun.

Lain 78 §:n mukaisia poikkeuksia on siirtymäsäännöksen 4 momentin mukaan tarkasteltava uudelleen viimeistään neljän vuoden kuluttua tämän lain voimaantulon jälkeen. Säännös perustuu teollisuuspäästädirektiivin muutosdirektiivin siirtymäsäännöksiä koskevan 3 artiklan 6 kohtaan.

[Lain 79 §:n mukaisia tilapäisiä poikkeuksia parhaan käyttökelpoisen tekniikan vaatimuksesta koski siirtymäsäännöksen 5 momentti. Säännös perustuisi teollisuuspäästädirektiivin muutosdirektiivin 3 artiklan 7 kohtaan. 79 §:n mukaisia poikkeuksia ei ole Suomessa myönnetty.]

Siirtymäsäännöksen 6 momentti koski olemassa olevien laitosten päästöjä koskevia uusia vaatimuksia (62 §:n 2 momentin muutoksia, 67 §:n 2 momenttia, 75 §:n 2 momenttia, 77 §:n 1 momenttia ja 78 §:n 2-6 momenttia). Siirtymäsäännös koski kaikkia teollisuuslaitoksia, lukuun ottamatta vedyn valmistusta elektrolyysillä, joka poistettiin direktiivin soveltamisalasta. Vedyn valmistus elektrolyysillä kuitenkin lisättiin direktiivin soveltamisalaan korkealla soveltamisalakynnyksellä, jonka ylittäviä laitoksia ei Suomessa ole, joten siirtymäsäännöstä näiden laitosten osalta ei tarvita. Siirtymäsäännös ei koski myöskään eläinsuojia. Olemassa olevaksi laitokseksi katsotaan laitos, jonka lupahakemus on kuulutettu ennen 1.7.2026 ja toiminta alkaa viimeistään 1.7.2027. Siirtymäsäännöksen mukaan vaatimuksia noudatetaan siinä vaiheessa, kun komissio on julkaissut päätöksen direktiivilaitoksen pääasiallista toimintaa koskevista päätelmistä siten kuin lain 80 §:ssä on säädetty tai kun lupaa on päivitettävä muista syistä. Yksinomaan 59 §:ssä tarkoitetun vakuutta koskevan lupamääräyksen muuttamista koskevat lupapäätökset on kuitenkin rajattu siirtymäsäännöksen ulkopuolelle. Vaatimuksia on kuitenkin noudatettava 1.9.2036, minkä varmistamiseksi 7 momentissa säädettäisiin lupahakemuksen jättämisestä niiden laitosten osalta, joiden lupaa ei ole aikaisemmin päivitetty. Siirtymäsäännöksen 6 ja 7 momentti perustuisivat teollisuuspäästädirektiivin muutosdirektiivin 3 artiklan 2 kohtaan.

Siirtymäsäännöksen 8 momentissa säädettäisiin niiden laitosten siirtymäsäännöksistä, jotka lisättiin direktiivin soveltamisalaan, mutta niitä koskien on jo olemassa olevat päätelmät. Tekstiilien viimeistelylaitoksia ei Suomessa tällä hetkellä ole. Siirtymäsäännös koski 6

momentista poiketen kaikkia direktiivilaitoksia koskevia vaatimuksia lukuun ottamatta lain 232 b §:ää. Vaatimuksia on kuitenkin noudatettava 1.7.2030, minkä varmistamiseksi momentissa säädettäisiin lupahakemuksen jättämisestä. Säännös perustuisi teollisuus päästödirektiivin muutosdirektiivin 3 artiklan 3 kohtaan.

Siirtymäsäännöksen 9 momentissa säädettäisiin niiden laitosten siirtymäsäännöksistä, jotka lisättiin direktiivin soveltamisalaan, mutta joita koskien ei ole päätelmiä. Siirtymäsäännös koskisi 6 momentista poiketen kaikkia direktiivilaitoksia koskevia vaatimuksia lukuun ottamatta lain 232 b §:ää. Vaatimuksia on kuitenkin noudatettava 1.9.2034, minkä varmistamiseksi momentissa säädettäisiin lupahakemuksen jättämisestä. Näiden laitosten ympäristöjärjestelmän käyttöönottoaikataulu noudattaisi pääasiallisen toiminnan päätelmien täytäntönnäpön aikataulua ja laitoksilla olisi sama vuoden määräaika ympäristöjärjestelmää koskevien muutosten toteuttamiseksi kuin muillakin olemassa olevilla laitoksilla siirtymäsäännöksen 3 momentin kaltaisesti. Säännös perustuisi teollisuus päästödirektiivin muutosdirektiivin 3 artiklan 4 kohtaan sekä 14 a artiklan 4 kohdan 6 alakappaleeseen.

Siirtymäsäännöksen 10 momentissa säädettäisiin, että direktiivieläinsuojien lupa ja ilmoituspäätösten jäisivät voimaan ja liitteen 3 taulukossa 3 tarkoitettuja eläinsuojia koskeviin lupa- ja ilmoituspäätöksiin sekä lain voimaantulon jälkeen vireille tuleviin lain liitteen 3 taulukossa 3 tarkoitettuja eläinsuojia koskeviin lupahakemuksiin ja ilmoituksiin sovellettaisiin tämän lain voimaan tullessa voimassa olleita säännöksiä siihen saakka, kunnes eläinsuojan toimintaa ja toiminnan tarkkailua koskevien lupamääräysten olisi perustuttava tämän lain 110 c §:ssä tarkoitettuihin toimintasääntöihin.

Direktiivieläinsuojiiin, jotka olivat ennen tämän lain voimaantuloa direktiivilaitoksia sovellettaisiin siis vanhaa ympäristönsuojelulakia siirtymäajan päättymiseen saakka. Eläinsuojiiin, jotka olisivat lain voimaan tullessa kunnan ilmoitusmenettelyssä, mutta kuuluisivat teollisuus päästödirektiivin muutoksen jälkeen direktiivin soveltamisalaan, sovellettaisiin myös lain voimaan tullessa voimassa olevaa lainsäädäntöä eli ne säilyisivät kunnan ilmoitusmenettelyssä. Uusien eläinsuojien osalta noudatettaisiin myös vanhaa lainsäädäntöä siirtymäajan päättymiseen saakka. Lupa- ja valvontavirasto tulee antamaan tarkempaa ohjeistusta toimintasääntöjen noudattamisesta ja siihen liittyvistä määräajoista.

Siirtymäsäännöksen 11 momentissa säädettäisiin, että liitteen 3 taulukossa 3 tarkoitettua eläinsuojan toiminnanharjoittajan on toimitettava Lupa- ja valvontavirastolle lain 110 d §:ssä tarkoitettua selvitystä vastaavat tiedot kaksi vuotta ennen 110 c §:ssä tarkoitettua toimintasääntöjen noudattamisen alkamista. Siirtymäsäännös on tarpeen sen varmistamiseksi, että direktiivieläinsuojien lupaprosessit käynnistettäisiin riittävän ajoissa ennen toimintasääntöjen noudattamisen alkamista. Lupa- ja valvontavirasto tulee antamaan tarkempaa ohjeistusta lupaprosessista ja sen aikataulusta.

Siirtymäsäännöksen 12 momentissa säädettäisiin, että ilmoituksenvaraisen toiminnan toiminnanharjoittaja voisi kuitenkin hakea tämän lain 27 §:ssä tarkoitettua lupaa heti lain 110 c §:n 1 momentissa tarkoitettujen toimintasääntöjen voimaantulon jälkeen, jolloin toimintaan sovellettaisiin tämän lain säännöksiä. Siirtymäsäännös mahdollistaisi sen, että toiminnan harjoittaja hakisi lain mukaista ympäristölupaa jo ennen siirtymäajan päättymistä. Luvan hakeminen saattaisi olla perusteltua esimerkiksi tilanteessa, jossa uusi eläinsuoja perustetaan siirtymäajan aikana ja toiminnanharjoittaja haluaisi välttää lupaprosessin myöhemmässä vaiheessa. Ympäristölupaa ei olisi kuitenkaan mahdollista hakea ennen kuin komissio on julkaissut toimintasäännöt.

10 Toimeenpano ja seuranta

[Täydennetään myöhemmin]

11 Suhde muihin esityksiin

11.1 Esityksen riippuvuus muista esityksistä

Samanaikaisesti tämän esityksen kanssa on ympäristöministeriössä valmisteltu myös hallituksen esitystä ympäristönsuojelulain, vesienhoidon ja merenhoidon järjestämisestä annetun lain ja luonnonsuojelulain mukaisista tietovarannoista. Se sisältää myös ehdotukset ympäristönsuojelulain 62 §:n ja 85 a §:n muuttamisesta.

11.2 Suhde talousarvioesitykseen

[Täydennetään tarvittaessa myöhemmin.]

12 Suhde perustuslakiin ja säätämisjärjestys

12.1 Yleistä

Esityksellä pannaan täytäntöön teollisuuspäästädirektiivin muutokset. Esityksen tavoitteena on ehkäistä suurista teollisuuslaitoksista ja eläinsuojista aiheutuvaa ympäristön pilaantumista.

Voimassa olevan ympäristönsuojelulain kokonaisuudistusta koskevan hallituksen esityksen (HE 214/2013) yhteydessä hallitus katsoi, että esitys voitiin säätää normaalissa lainsäädäntöjärjestyksessä, mutta esitykseen liittyvien valtiosääntöoikeudellisten näkökohtien vuoksi hallitus pitää kuitenkin suotavana, että esityksestä pyydetäisiin perustuslakivaliokunnan lausunto. Hallituksen esityksessä otettiin erityisesti esille vastuuta ympäristöstä koskeva perustuslain 20 §:n 1 momentti, kansalaisten osallistumista koskeva 20 §:n 2 momentti, 15 §:ssä säädetty omaisuuden suoja sekä 18 §:ssä säädetty elinkeinovapaus. Muita perustuslain kannalta merkittäviä kokonaisuuksia ovat erityisesti perustuslain 80 §:n laillisuusperiaatteen huomioon ottaminen lain perussäännöksissä ja asetuksenantovaltuuksissa. Voimassa oleva ympäristönsuojelulaki on säädetty perustuslakivaliokunnan myötävaikutuksella (PeVL 10/2014 vp).

Tämän lakiehdotuksen kannalta keskeiset perusoikeudet ovat vastuuta ympäristöstä koskeva perustuslain 20 §:n 1 momentti, kansalaisten osallistumista koskeva 20 §:n 2 momentti, 15 §:ssä säädetty omaisuuden suoja sekä 18 §:ssä säädetty elinkeinovapaus.

Perustuslakivaliokunnan (PeVM 25/1994 vp) kannan mukaan perusoikeuksien rajoittamisen on perustuttava laintasoiseen säädökseen. Perustuslakivaliokunta on asettanut seuraavat edellytykset perusoikeuksien rajoittamiselle: rajoitusten tulee perustua laintasoiseen säädökseen, rajoitusten on oltava tarkkarajaisia ja riittävän täsmällisesti määriteltyjä, rajoitusperusteiden tulee olla perusoikeusjärjestelmän kannalta hyväksyttäviä, painavan yhteiskunnallisen tarpeen vaatimia, lailla ei voida säätää perusoikeuden ytimeen kuuluvaa rajoitusta, rajoitusten tulee olla välttämättömiä tavoitteen saavuttamiseksi sekä laajuudeltaan oikeassa suhteessa perusoikeuksien suojaamaan oikeushyvään ja rajoituksen taustalla olevaan yhteiskunnallisen intressin painoarvoon, perusoikeutta rajoitettaessa on huolehdittava riittävästä oikeusturvajärjestelyistä eivätkä rajoitukset saa olla ristiriidassa Suomen kansainvälisten ihmisoikeusvelvoitteiden kanssa.

Perustuslain 80 §:n 1 momentin mukaan yksilön oikeuksien ja velvollisuuksien perusteista on säädettävä lailla. Valtioneuvosto voi kuitenkin antaa asetuksia laissa säädetyn valtuuden nojalla. Ehdotettava kaivoslaki sisältää lukuisia valtuuksia, joiden perusteella voidaan antaa lain yleisiä säännöksiä tarkentavia säännöksiä valtioneuvoston asetuksella. Ehdotettua sääntelyä on siten kokonaisuudessaan arvioitava myös perustuslain 80 §:n kannalta. Myös perustuslakivaliokunnan vakiintuneen kannan mukaan on edellytetty sääntelyn täsmällisyyttä ja tarkkarajaisuutta (PeVL 25/2005 vp, s.4. ja PeVL 1/2004 vp. s 2). Lailla on säädettävä yksilön oikeuksien ja velvollisuuksien perusteista. Laista tulee käydä selvästi ilmi, mistä on tarkoitus säätää asetuksella, mutta tällöinkin oikeuksien ja velvollisuuksien perusteista on säädettävä lailla.

Esitettyjen muutosten ei katsota olevan perusoikeuksien kannalta merkittäviä. Ehdotetut säännökset sisältävät kolme uutta asetuksenantovaltuutta, joita voidaan pitää perustuslain 80 §:n mukaisina.

12.2 Ympäristöperusoikeus

Perustuslain 20 §:n 1 momentin mukaan vastuu luonnosta ja sen monimuotoisuudesta, ympäristöstä ja kulttuuriperinnöstä kuuluu kaikille. Säännös ilmaisee ihmisten kaikinpuolisen vastuun sellaisesta taloudellisen ja yhteiskunnallisen toiminnan lähtökohdasta, joka turvaa elollisen ja elottoman luonnon monimuotoisuuden säilymistä. Säännöksen piiriin kuuluvat ympäristön tuhoutumisen ja pilaantumisen estämisen lisäksi myös aktiiviset, luonnolle suotuisat toimet. Perustuslain 20 §:n 2 momentissa säädetään julkiselle vallalle velvoite pyrkiä turvaamaan jokaiselle oikeus terveelliseen ympäristöön sekä mahdollisuus vaikuttaa elinympäristöön koskevaan päätöksentekoon. Säännös on tarkoitettu vaikuttamaan ensisijaisesti lainsäätäjän ja muiden norminantajien toimintaan. (HE 309/1993 vp, s. 66)

Teollisuuspäästädirektiivistä johtuvilla muutoksilla arvioidaan olevan myönteisiä vaikutuksia ympäristöperusoikeuden toteutumiselle. Muutosten myötä teollisuuspäästädirektiivin soveltamisala laajeni. Kansallisessa lainsäädännössä kyseiset toiminnot ovat jo aiemmin olleet ympäristöluvanvaraisia uusia eläinsuojia lukuun ottamatta, jotka ovat ilmoitusmenettelyn piirissä, joten kansallisesta näkökulmasta vaikutus ympäristöperusoikeuden toteutumiseen ei ole erityisen suuri. Soveltamisalaan mukaan tulleita laitoksia koskevat kuitenkin jatkossa direktiivilaitoksia koskevat ympäristönsuojelulain 7 luvun vaatimukset, esimerkiksi päätelmien soveltaminen lupaharkinnassa sekä ympäristöjärjestelmän käyttöönottovelvoite, tai direktiivieläinsuojia koskevat 110 a–110 e §:n vaatimukset, esimerkiksi toimintasääntöjen soveltaminen lupaharkinnassa, mitkä osaltaan edistävät ympäristöperusoikeuden toteutumista.

Ympäristöperusoikeuden toteutumista edistää myös se, että teollisuuspäästädirektiivin muutosten myötä direktiivissä korostetaan aiempaa enemmän kansalaisten mahdollisuutta saada tietoa ja vaikuttaa elinympäristöön koskevaan päätöksentekoon, kuten teollisuuslaitosten päästöjä koskevia tietoja on saatettava kansalaisten saataville yleisen tietoverkon välityksellä aikaisempaa laajemmin. Kyseiset muutokset on ehdotettu toteutettaviksi ympäristönsuojelulaissa muuttamalla ympäristöasioiden tietopalvelua koskevaa 85 a §:ää ja lisäämällä lakiin uuden tilannetietopalvelua koskevan 85 c §:n. Jatkossa useampia tietoja julkaistaan maksutta julkisilla verkkosivuilla. Tietojen saatavuutta internetin välityksellä koskeva sääntely toteuttaisi osaltaan myös perustuslain 12 §:n 2 momentissa säädettyä julkisuusperiaatteen liittyvää tiedonsaantioikeutta.

12.3 Elinkeinovapaus

Perustuslain 18 §:n 1 momentin mukaan jokaisella on oikeus lain mukaan hankkia toimeentulonsa valitsemallaan työllä, ammatilla tai elinkeinolla. Elinkeinovapauden periaate on elinkeinonharjoittamista koskeva pääsääntö, josta poikkeaminen on kuitenkin mahdollista muiden tärkeiden yhteiskunnallisten etujen takia. Elinkeinovapauden takia toiminnan luvanvaraisuudesta on aina säädettävä lailla. Lain on täytettävä perusoikeuden rajoitusta koskevat tarkkarajaisuuden ja täsmällisyyden vaatimukset. Rajoitusten laajuudesta ja muusta olennaisesta sisällöstä tulee säätää laissa. (HE 309/1993 vp, s. 67)

Hallituksen esityksessä ehdotetuilla muutoksilla on elinkeinovapautta rajoittavia vaikutuksia, sillä teollisuuspäästädirektiivin soveltamisalan laajenemisen takia ympäristönsuojelulaissa on lisätty direktiivilaitosten listaan (liite 1, taulukko 1) uusia toimintoja. Toisaalta toiminnot ovat jo aiemmin olleet ympäristöluvanvaraisia tai ilmoituksenvaraisia, minkä takia elinkeinovapaudelle aiheutuvat vaikutukset eivät ole niin suuria kuin ne muutoin olisivat olleet.

Taulukossa 1 lueteltuja direktiivilaitoksia koskevat ympäristönsuojelulain 7 luvun vaatimukset esimerkiksi päätelmien noudattamisesta ja ympäristöjärjestelmän käyttöönotosta. Elinkeinovapautta koskevat rajoitukset ovat perusteltuja ottaen huomioon toimintojen mahdolliset haitalliset ympäristövaikutukset ja niiden ehkäiseminen. Muutokset edistävät toisen perusoikeuden eli ympäristöperusoikeuden toteutumista. Vaikka niistä voi aiheutua vähäisiä rajoituksia elinkeinovapaudelle, muutokset ovat siten perusteltuja. Luvanvaraisuus perustuu perustuslain 80 §:n mukaisesti riittävän täsmällisiin ja tarkkarajaisiin, laintasoisin säännöksiin, joissa säädetään toiminnanharjoittajalle kuuluvat oikeudet ja velvollisuudet.

Ympäristölupavelvoitteen suhdetta elinkeinovapautteen on arvioitu laajasti hallituksen esityksessä ympäristönsuojelulaiksi (HE 214/2013 vp). Kyseisessä hallituksen esityksessä on todettu kaikkien luvanvaraisten toimintojen osalta muun muassa, että ympäristölupaa, sen myöntämistä ja sen peruuttamista koskevien säännösten taustalla on tarve toimintojen tehokkaaseen valvontaan ympäristöperusoikeuteen liittyvien tavoitteiden toteuttamiseksi. Elinkeinovapauden rajoittamiselle on siten luvanvaraisten ja ilmoituksenvaraisten toimintojen osalta hyväksyttävät ja painavat perusteet, eikä sääntely ole ongelmallista perustuslain 18 §:n 1 momentin kannalta.

Perustuslakivaliokunnan vakiintuneen tulkintakäytännön mukaan laissa säädettävien elinkeinovapauden rajoitusten tulee olla täsmällisiä ja tarkkarajaisia, minkä lisäksi rajoittamisen laajuuden ja edellytysten tulee ilmetä laista. Sääntelyn sisällön osalta valiokunta on pitänyt tärkeänä, että säännökset luvan edellytyksistä ja pysyvyydestä antavat riittävän ennustettavuuden viranomaistoiminnasta. Ympäristönsuojelulain mukaisia lupa-, rekisteröinti- ja ilmoitusmenettelyjä koskevan sääntelyn on tähän saakka arvioitu täyttävän nämä vaatimukset.

12.4 Omaisuudensuoja

Perustuslain 15 §:n 1 momentin mukaan jokaisen omaisuus on turvattu. Omaisuudensuoja kattaa paitsi omistajalle lähtökohtaisesti kuuluvan vallan hallita, käyttää ja hyödyntää omaisuuttaan haluamallaan tavalla, myös vallan määrätä siitä. Omaisuuteen voidaan puuttua tai sitä rajoittaa vain lain nojalla (HE 309/1993 vp, s. 62).

Perustuslakivaliokunta on arvioinut lainsäädännöllä toteutettavaa taannehtivaa puuttumista sopimussuhteisiin (PeVL 41/2010 vp ja PeVL 36/2010 vp). Perustuslain 15 §:n 1 momentin säännöksellä pyritään suojaamaan oikeussubjektien perusteltuja odotuksia taloudellisissa

asioissa, mikä ei kuitenkaan estä puuttumasta suhteisiin taannehtivasti (mm. PeVL 31/2006 vp). Perustuslakivaliokunnan käytännössä oikeuden luottaa sopimussuhteen kannalta olennaisia oikeuksia ja velvollisuuksia sääntelevän lainsäädännön pysyvyyteen on katsottu kuuluvan perusteltujen odotusten suojaan niin, että oikeuksia tai velvollisuuksia ei voida säännellä tavalla, joka kohtuuttomasti heikentäisi sopimusosapuolten oikeusasemaa (PeVL 42/2006 vp, s. 4).

Toisaalta vahvasti säännellyillä markkinoilla (esimerkiksi taksipalvelut ja katsastustoiminta) toimivat eivät yleensä voi perustellusti odottaa lainsäädännön pysyvän kaikissa oloissa muuttumattomana (mm. PeVL 22/2013 vp, s. 4/II, PeVL 31/2006 vp, s. 4). Omaisuuden suojaan puuttuvaa sääntelyä arvioidaan perusoikeuksien yleisten rajoitusedellytysten, kuten sääntelyn tarkoituksen hyväksyttävyyden ja sääntelyn oikeasuhtaisuuden kannalta (PeVL 31/2006 vp, s. 4, PeVL 56/2005 vp, s. 2).

Perustuslain 15 §:n 1 momentti antaa suojaa laillisesti syntyneille oikeussuhteille, jotka tässä tapauksessa perustuvat ympäristöluvassa annetuille määräyksille ja niiden pysyvyydelle. Perustuslakivaliokunnan käytännössä on useamman kerran käsitelty ympäristövastuusäännöksen suhdetta omaisuuden suojaan. Omaisuuden suojausäännöksen ja ympäristövastuusäännöksen osalta valiokunta on katsonut, että perustuslain 20 §:n ympäristöperusoikeusäännös ei perusta yksilöittäin todennettavissa olevia velvoitteita, eikä se myöskään muodostu erilliseksi perusteeksi kohdistaa maanomistajiin erityisesti ulottuvia sietämisvelvoitteita. Toisaalta saman perusoikeusäännöksen osina kummallakin voi olla vaikutusta toistensa tulkintoihin silloin, kun pyritään ihmisen ja ympäristön välistä tasapainoa edistäviin lainsäädäntöratkaisuihin (esim. PeVL 10/2014 vp, PeVL 36/2013 vp, PeVL 32/2010 vp). Perustuslakivaliokunta on omaisuuden käyttörajoituksia koskevassa hyväksyttävyyden ja oikeasuhtaisuusarvioinnissaan antanut uudemmassa käytännössään erityistä painoa ympäristövastuusäännökseen liittyville perusteille (esim. PeVL 55/2018 vp, PeVL 69/2018, PeVL 10/2014 vp).

12.5 Yksityiselämän suoja

Perustuslain 10 §:n 1 momentin mukaan jokaisen yksityiselämä, kunnia ja kotirauha on turvattu. Pykälän 1 momentin mukaan henkilötietojen suojasta säädetään tarkemmin lailla.

Perustuslakivaliokunta on painottanut, että yksityiselämän ja henkilötietojen suoja tulee suhteuttaa toisiinsa perus- ja ihmisoikeuksiin sekä muihin painaviin yhteiskunnallisiin intresseihin. Yksityiselämän suojaan kohdistuvia rajoituksia on arvioitava kulloisessakin sääntely-yhteydessä perusoikeuksien yleisten rajoitusedellytysten valossa (PeVL 42/2016 vp, s. 2–3). Lainsäätäjän tulee turvata yksityiselämän ja henkilötietojen suoja tavalla, jota voidaan pitää hyväksyttävänä perusoikeusjärjestelmän kokonaisuudessa (PeVL 14/2018 vp, s. 2 ja 8). Perustuslakivaliokunta on lausuntokäytännössään painottanut, että yksityiselämän ja henkilötietojen suojalla ei ole etusijaa muihin perusoikeuksiin nähden (PeVL 14/2018 vp, s. 8). Arvioinnissa on kyse kahden tai useamman perusoikeusäännöksen yhteensovittamisesta ja punninnasta (PeVL 54/2014 vp ja PeVL 10/2014 vp). Valiokunta on korostanut erityisesti asiakirjajulkisuuden ja henkilötietojen suojan välistä tasapainoa (PeVL 22/2008 vp).

Perustuslakivaliokunta on lausuntokäytännössään arvioinut säännösehdotuksia koskien viranomaisten tietojen saamista ja luovuttamista salassapitovelvollisuuden estämättä koskevaa sääntelyä. Perustuslakivaliokunta on arvioinut kokonaisuutta yleensä perustuslain 10 §:n 1 momentissa säädetyn yksityiselämän ja henkilötietojen suojan kannalta ja kiinnittänyt huomiota muun muassa siihen, mihin ja ketä koskeviin tietoihin tiedonsaantioikeus ulottuu ja miten tiedonsaantioikeus sidotaan tietojen välttämättömyyteen (PeVL 17/2016 vp, s. 2–3). Perustuslakivaliokunta on katsonut, että jos tietojensaantioikeuden ja

tietojenluovuttamismahdollisuuden kohteena olevia tietoja ei luetella laissa, sääntelyyn pitää sisällyttää vaatimus tietojen välttämättömyydestä jonkin tarkoituksen kannalta (esim. PeVL 36/2016 vp, s. 4 ja PeVL 17/2016 vp, s. 5–6). Perustuslakivaliokunta ei kuitenkaan ole pitänyt hyvin väljiä ja yksilöimättömiä tietojensaantioikeuksia perustuslain kannalta mahdollisina edes silloin, kun ne on sidottu välttämättömyyskriteeriin (PeVL 48/2018 vp, s. 4–5 ja PeVL 19/2012 vp, s. 4/I).

Henkilötietojen suoja koskevan kansallisen sääntelyn osalta on huomioitava luonnollisten henkilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä sekä näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta ja direktiivin 95/46/EY kumoamisesta annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2016/679 (jäljempänä tietosuoja-asetus), joka on tullut voimaan 25 päivänä toukokuuta 2016.

Tietosuoja-asetus on EU-asetuksena suoraan sovellettavaa oikeutta jäsenvaltioissa. Myös Euroopan unionin perusoikeuskirjan 7 artiklan mukaan jokaisella on oikeus siihen, että hänen yksityis- ja perhe-elämäänsä, kotiaan ja viestejään kunnioitetaan. Suomessa yleisen tietosuoja-asetusta kansallisesti täsmäntävänä ja täydentävänä sekä asetuksen kansallisesta soveltamista koskevana säädöksenä on tietosuojalaki (1050/2018).

Perustuslakivaliokunnan mukaan perustuslain 10 §:n 1 momentin kannalta on lähtökohtaisesti riittävää, että sääntely täyttää tietosuoja-asetuksessa asetetut vaatimukset. Valiokunnan mukaan henkilötietojen suoja tulee turvata ensisijaisesti yleisen tietosuoja-asetuksen ja kansallisen tietosuojalain nojalla. Kansallisen erityislainsäädännön säätämiseen tulee siten suhtautua pidättyvästi ja rajata sellainen vain välttämättömään tietosuoja-asetuksen salliman liikkumavaran puitteissa.

Hallituksen esityksessä ehdotetaan muutettavaksi ympäristöasioiden tietopalvelua koskevaa 85 a §:ää ja lisättäväksi uusi tilannetietopalvelua koskeva 85 c §. Ympäristöasioiden tietopalvelua koskevassa 85 a §:ssä yksilöitäisiin tiedot, jotka tietopalvelussa olisi julkaistava. Ympäristönsuojelulain 85 a §:ään lisättäisiin säännös, jonka mukaan tietopalvelussa voidaan julkaista toiminnanharjoittajan nimi ja toiminnan sijaintipaikan tiedot sen estämättä, mitä viranomaisten toiminnan julkisuudesta annetun lain 16 §:n 3 momentissa säädetään. Lisäksi säädös sisältäisi yksilöidyt hakukriteerit, joiden perusteella tietopalvelusta voidaan hakea tietoja yksittäisinä hakuina, eikä massahaut olisi mahdollisia. Vastaavat säännökset sisältyisivät myös lain 85 c §:ään, jonka nojalla karttapohjaisessa tietopalvelussa voitaisiin julkaista ympäristönsuojelulain nojalla luvanvaraista, ilmoituksenvaraista ja rekisteröitävää toimintaa koskevia ajantasaisia päätös- ja valvontatietoja. Tietopalvelujen tarkoituksena on edistää ympäristötiedon saatavuutta ja jakaa ajantasaista tietoa ympäristöön vaikuttavasta toiminnasta sovittaen vaatimukset yhteen yksityiselämää suojaavan perusoikeuden kanssa.

12.6 Asetuksenantovaltuudet

Perustuslain 80 §:n 1 momentin mukaan yksilön oikeuksien ja velvollisuuksien perusteista on säädettävä lailla. Valtioneuvosto voi kuitenkin antaa asetuksia laissa säädetyn valtuuden nojalla. Myös perustuslakivaliokunnan vakiintuneen kannan mukaan on edellytetty sääntelyn täsmällisyyttä ja tarkkarajaisuutta (PeVL 25/2005 vp, s.4. ja PeVL 1/2004 vp, s 2). Valiokunta on toisaalta todennut ympäristölainsäädännölle olevan tyypillistä, että huomattava osa yksityiskohtaisesta sääntelystä jää lakia alemmanasteisiin säädöksiin (ks. esim. PeVL 58/2010 vp, s. 3/I ja PeVL 11/1999 vp, s. 2/I). Tämä johtuu pitkälti siitä, että sääntelyn on tarpeen olla varsin yksityiskohtaista ja teknisluonteista. Laista tulee käydä selvästi ilmi, mistä on tarkoitus säätää asetuksella, mutta tällöinkin oikeuksien ja velvollisuuksien perusteista on säädettävä lailla.

Ehdotettava ympäristönsuojelulaki sisältää kolme uutta valtuutta, joiden perusteella voidaan antaa lain yleisiä säännöksiä tarkentavia säännöksiä valtioneuvoston asetuksella. Uusia valtuussäännöksiä olisivat ympäristöjärjestelmän sisältöä koskeva 74 a §:n 3 momentti, direktiivieläinsuojien lupien tarkistamismenettelyä koskeva 110 e §:n 3 momentti ja direktiivilaitoksen tilapäistä poikkeusta päästöraja-arvoista tietyissä poikkeuksellisissa tilanteissa tehtävän ilmoituksen sisältöä, tekemistä ja käsittelyä sekä päätöksen sisällöstä koskeva 123 a §:n 5 momentti. Nämä valtuudet on yksilöity täsmällisesti. Ehdotettuja asetuksenantovaltuuksia voidaan pitää perustuslain 80 §:n mukaisina.

[Täydennetään tarvittaessa myöhemmin.]

Edellä mainituilla perusteilla katsotaan, että lakiehdotus voidaan käsitellä tavallisessa lainsäätämisyjärjestyksessä.

Ponsi

Koska ...direktiivissä on säännöksiä, jotka ehdotetaan pantaviksi täytäntöön lailla, annetaan eduskunnan hyväksyttäväksi seuraava lakiehdotus / hyväksyttäväksi seuraavat lakiehdotukset:

Laki

ympäristönsuojelulain muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti

muutetaan ympäristönsuojelulain (527/2014) 5 §:n 1 momentin 7 kohdan a alakohta, 8 §:n 2 kohta, 27 §:n 1 momentti, 29 §:n 1 momentti, 29 a §:n 1 momentin 1 kohta, 30 §:n 1 momentin 1 kohta, 52 §:n 1 ja 2 momentti, 53 §, 62 §:n 1-3 momentti, 66 §:n 1 momentti, 72–74 §, 75 §:n 1 momentti, 77, 79 ja 85 a §, 123 §:n 1 momentti, 174 §:n 2 momentti, 181 §:n 1 ja 2 momentti ja 212 §:n 2 momentti sekä liitteen 1 taulukoiden 1 ja 2 kohdat 2, 5, 7, 9 ja 11, liite 3 ja liitteen 4 kohta 5,

sellaisina kuin niistä ovat 8 §:n 2 kohta, 29 §:n 1 momentti laissa 1166/2018, 181 § osaksi laissa 1166/2018 ja 817/2025, 27 § laissa 423/2015, 29 a §:n 1 momentin 1 kohta laissa 905/2020, 62 §:n 1 momentti laissa 715/2025, 85 a §, 123 §:n 1 momentti, ja 212 §:n 2 momentti laissa 817/2025 ja liitteen 1 taulukoiden 1 ja 2 kohdat 2, 5, 7, 9 ja 11, liitteen 4 kohta 5 laissa 905/2020 ja liite 3 laissa 1166/2018 sekä

lisätään 67 §:ään, sellaisena kuin se on laissa 1166/2018, uusi 2 momentti, uusi 74 a–74 c §, 75 §:ään uusi 2, 4 ja 6 momentti, jolloin nykyinen 2 momentti siirtyy 3 momentiksi ja nykyinen 3 momentti siirtyy 5 momentiksi, 78 §:ään uusi 2, 3, 5 ja 6 momentti, jolloin nykyinen 2 momentti siirtyy 4 momentiksi, uusi 78 a, 81 a–81 c, 82 a ja 85 c §, lakiin uusi 110 a–110 e § ja niiden edelle uusi väliotsikko, uusi 123 a §, 174 §:ään uusi 2 momentti, jolloin nykyinen 2 momentti siirtyy 3 momentiksi, 179 §:ään uusi 3 ja 4 momentti, 211 §:ään uusi 3–5 momentti ja uusi 232 b §, seuraavasti:

5 §

Määritelmät

Tässä laissa tarkoitetaan:

7) *parhaalla käyttökelpoisella tekniikalla*

a) mahdollisimman tehokkaita ja kehittyneitä, teknisesti ja taloudellisesti toteuttamiskelpoisia tuotanto- ja puhdistusmenetelmiä ja toiminnan suunnittelu-, rakentamis-, ylläpito-, käyttö- sekä lopettamistapoja, joilla voidaan ehkäistä toiminnan aiheuttama ympäristön pilaantuminen, mukaan lukien ilmastonmuutoksen torjunta, tai tehokkaimmin vähentää sitä ja jotka soveltuvat ympäristölupamäärausten perustaksi;

8 §

Luvanvaraisesta, ilmoituksenvaraisesta ja rekisteröitävästä toiminnasta aiheutuvan ympäristön pilaantumisen ehkäiseminen

Jos toimintaan 4 luvun mukaan tarvitaan lupa (*luvanvarainen toiminta*) tai siitä on 115 a §:n mukaan tehtävä ilmoitus (ilmoituksenvarainen toiminta) taikka toiminta 11 luvun mukaan on rekisteröitävä (*rekisteröitävä toiminta*), toiminnanharjoittajan on sen lisäksi, mitä 7 §:ssä säädetään, ympäristön pilaantumisen ehkäisemiseksi huolehdittava ja varmistuttava siitä, että:

2) energian, materiaalien ja veden käyttö toiminnassa on tehokasta ja toiminnassa hyödynnetään mahdollisuuksien mukaan uusiutuvaa energiaa;

27 §

Yleinen luvanvaraisuus

Ympäristön pilaantumisen vaaraa aiheuttavaan toimintaan, josta säädetään liitteen 1 taulukossa 1 (*direktiivilaitos*) ja taulukossa 2 sekä liitteen 3 taulukossa 3 (*direktiivieläinsuoja*) ja taulukossa 4, on oltava lupa (*ympäristölupa*). Eläinsuojan luvanvaraisuuden määrittämiseen eräissä tapauksissa käytettävistä eläinyksikkökertoimista säädetään liitteen 3 taulukossa 1 ja 2.

29 §

Luvanvaraisen toiminnan olennainen muuttaminen

Ympäristöluvanvaraisen toiminnan päästöjä tai niiden vaikutuksia lisäävään tai muuhun toiminnan olennaiseen muuttamiseen on oltava lupa. Lupaa ei kuitenkaan tarvita, jos muutos ei lisää ympäristöön kohdistuvia vaikutuksia tai riskejä eikä lupaa toiminnan muutoksen vuoksi ole tarpeen tarkistaa. Toiminnan muutos on aina olennainen, jos toiminta sen seurauksena muuttuu direktiivilaitoksen tai direktiivieläinsuojan toiminnaksi.

29 a §

Ilmoituksenvaraisen toiminnan luvanvaraisuus

Liitteen 4 mukaiseen ilmoituksenvaraiseen toimintaan tarvitaan ympäristölupa, jos:
1) toiminta on osa direktiivilaitoksen tai direktiivieläinsuojan toimintaa;

30 §

Rekisteröitävän toiminnan luvanvaraisuus

Liitteen 2 mukaiseen rekisteröitävään toimintaan tarvitaan ympäristölupa vain, jos:
1) toiminta on osa direktiivilaitoksen tai direktiivieläinsuojan toimintaa;

52 §

Lupamääräykset pilaantumisen ehkäisemiseksi

Ympäristöluvassa on annettava tarpeelliset määräykset:
1) päästöistä, päästöraja-arvoista, päästöjen ehkäisemisestä ja rajoittamisesta sekä päästöpaikan sijainnista;
2) maaperän, pintavesien ja pohjavesien pilaantumisen ehkäisemisestä;
3) jätteistä sekä niiden määrän ja haitallisuuden vähentämisestä;
4) toimista häiriö- ja muissa poikkeuksellisissa tilanteissa;

5) toiminnan lopettamisen jälkeisestä alueen kunnostamisesta ja päästöjen ehkäisemisestä sekä muista toiminnan lopettamisen jälkeisistä toimista;

6) muista toimista, joilla ehkäistään tai vähennetään ympäristön pilaantumista tai sen vaaraa. Jos 1 momentin mukaisilla määräyksillä muussa kuin teollisessa toiminnassa tai energiantuotannossa ei toiminnan luonteesta johtuen voida riittävästi ehkäistä tai vähentää ympäristön pilaantumista, voidaan luvassa antaa tarpeelliset määräykset tuotantomäärästä tai tuotannossa käytettävästä ravinnosta.

53 §

Parhaan käyttökelpoisen tekniikan arviointi

Parhaan käyttökelpoisen tekniikan sisältöä arvioitaessa on otettava huomioon:

- 1) jätteiden määrän ja haitallisuuden vähentäminen;
- 2) tuotannossa käytettävien aineiden ja siinä syntyvien jätteiden uudelleen käytön ja hyödyntämisen mahdollisuus;
- 3) tuotannossa käytettävien aineiden vaarallisuus sekä mahdollisuudet käyttää entistä haitattomampia aineita erityisesti siltä osin, kun kyse on erityistä huolta aiheuttavista aineista;
- 4) päästöjen laatu, määrä ja vaikutus;
- 5) käytettyjen raaka-aineiden ja veden laatu ja kulutus sekä toimenpiteet ympäristötehokkuuden parantamiseksi sekä mahdollisuudet raaka-aineiden ja veden uudelleenkäyttöön;
- 6) energian käytön tehokkuus sekä toimenpiteet ilmastonmuutoksen torjumiseksi;
- 7) toiminnan riskien ja onnettomuusvaarojen ennalta ehkäiseminen sekä onnettomuuksien ympäristö- ja terveysvaikutusten ehkäiseminen;
- 8) parhaan käyttökelpoisen tekniikan käyttöönottoon vaadittava aika ja toiminnan suunnitellun aloittamisajankohdan merkitys sekä päästöjen ehkäisemisen ja rajoittamisen kustannukset ja hyödyt;
- 9) vaikutukset ympäristöön sekä toimenpiteet päästöjen vaikutusten ehkäisemiseksi mukaan lukien luonnon monimuotoisuuden turvaaminen;
- 10) teollisessa mittakaavassa käytössä olevat tuotantomenetelmät ja menetelmät päästöjen hallitsemiseksi;
- 11) tekniikan ja luonnontieteellisen tiedon kehitys, mukaan lukien digitaalisten ratkaisujen kehitys;
- 12) Euroopan komission ja kansainvälisten toimielinten julkaisemat tiedot parhaasta käyttökelpoisesta tekniikasta.

62 §

Seuranta- ja tarkkailumääräykset

Ympäristöluvassa on annettava tarpeelliset määräykset päästöjen, ympäristötehokkuuden ja toiminnan tarkkailusta sekä toiminnan vaikutusten ja toiminnan lopettamisen jälkeisen ympäristön tilan tarkkailusta. Luvassa on lisäksi annettava tarpeelliset määräykset jätelain 120 §:ssä säädetyistä jätehuollon seurannasta ja tarkkailusta sekä jätteen käsittelyn seuranta- ja tarkkailusuunnitelmasta ja sen noudattamisesta. Toiminnan jätekirjanpitoon sisällytettyjen tietojen toimittamisesta valvontaviranomaiselle tai tämän ylläpitämään tietojärjestelmään voidaan säätää jätelain 118 a tai 119 §:n nojalla annetussa valtioneuvoston asetuksessa. Direktiivilaitoksen ympäristöluvassa on lisäksi annettava tarpeelliset määräykset 74 a §:ssä tarkoitetun ympäristöjärjestelmän mukaisten tavoitteiden saavuttamisen seurannasta.

Tarkkailun toteuttamiseksi luvassa on määrättävä mittausmenetelmistä ja mittausten tiheydestä. Luvassa on myös määrättävä siitä, miten seurannan ja tarkkailun tulokset arvioidaan ja miten tulokset toimitetaan valvontaviranomaiselle. Toiminnanharjoittaja voidaan määrätä antamaan valvontaa varten myös muita tarpeellisia tietoja. Direktiivilaitosten päästöjen raja-arvojen noudattamista koskevien mittausten tuloksiin voidaan tehdä vähennys ennen tuloksen vertaamista päästöraja-arvoon. Vähennys ei saa ylittää sovelletun mittausmenetelmän mittausepävarmuuden suuruutta. Sovelletun mittausepävarmuuden suuruus määritetään teollisuuspäästädirektiivin 15 a artiklan 2 kohdan nojalla hyväksytyyn Euroopan komission päätöksen mukaisesti.

Toiminnanharjoittajan on toimitettava valvontaviranomaiselle säännöllisesti päästöjen tarkkailun tulokset ja muut valvontaa varten tarvittavat tiedot, siten kuin ympäristöluvassa tarkemmin määrätään. Tiedot direktiivilaitoksen tai direktiivieläinsuojan päästöjen tarkkailun tuloksista ja muut valvontaa varten tarpeelliset tiedot direktiivilaitoksen tai direktiivieläinsuojan luvan noudattamisesta on toimitettava valvontaviranomaiselle vähintään kerran vuodessa.

66 §

Maaperän, pintaveden ja pohjaveden suojelua koskevat määräykset

Luvanvaraisen toiminnan harjoittajan on huolehdittava maaperään, pintaveteen ja pohjaveteen kohdistuvien päästöjen ehkäisemiseksi toteutettujen toimien, kuten rakenteiden säännöllisestä ylläpidosta, huollosta ja tarkastuksista. Luvassa on annettava tätä koskevat tarpeelliset määräykset.

67 §

Määräykset viemäriin johdettavista jätevesistä

Asetettaessa direktiivilaitoksen lupamääräyksiä 75 §:n 2 momentin mukaisesti on varmistettava, että ympäristön pilaantuminen ehkäistään vähintään yhtä tehokkaasti kuin käsiteltäessä jätevedet erillisessä jätevedenpuhdistamossa, että jäteveden johtaminen ei haittaa jätevedestä peräisin olevien materiaalin tai energian talteenottoa tai uudelleen käyttöä, ja että jätevesien johtaminen ei vaaranna 9 §:n nojalla annetussa valtioneuvoston asetuksessa säädettyjen vaatimusten noudattamista.

72 §

Parasta käyttökelpoista tekniikkaa koskevat määritelmät

Tässä luvussa tarkoitetaan:

1) *vertailuasiakirjalla* teollisuuden päästöistä annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2010/75/EU, jäljempänä teollisuuspäästädirektiivi, 13 artiklan mukaisesti laadittua asiakirjaa, jossa esitetään asiakirjan kohteena olevassa toiminnassa sovelletut tekniikat, päästöt ja kulutustasot, parhaan käyttökelpoisen tekniikan määrittelemisessä ja sitä koskevien päätelmien laatimisessa huomioon otettavat tekniikat sekä uudet tekniikat;

2) *päätelmillä* teollisuuspäästädirektiivin 13 artiklan 5 kohdan nojalla hyväksytyä Euroopan komission päätöstä, joka sisältää vertailuasiakirjan ne osat, joissa esitetään päätelmät parhaista

käyttökelpoisista tekniikoista ja uusista tekniikoista, näiden tekniikoiden kuvaus ja tiedot niiden sovellettavuuden arvioimiseksi, tekniikkaan liittyvät päästötasot, niihin liittyvät ympäristötehokkuuden tasot, ympäristöjärjestelmän sisältö, mukaan lukien vertailuarvot, tarkkailu ja kulutustasot sekä tarvittaessa laitoksen kunnostustoimet;

3) *päästötasoilla* päästöjen vaihteluväliä laitoksen normaaleissa toimintaolosuhteissa käytettäessä parasta käyttökelpoista tekniikkaa tai tällaisten tekniikoiden yhdistelmää, sellaisena kuin se on kuvattu päätelmissä, ilmaistuna tietyn ajanjakson keskiarvona tietyissä vertailuolosuhteissa;

4) *ympäristötehokkuudella* materiaalin, veden tai energian kulutustasoihin, uudelleenkäyttöön sekä jätteen syntyyn liittyvää tehokkuutta;

5) *ympäristötehokkuuden raja-arvolla* ympäristötehokkuuden suoritusarvoa, jota ei yhden tai useamman ajanjakson aikana saa ylittää ja joka ilmaistaan kokonaismääränä, tuotantoon suhteutettuna määränä, prosenttiosuutena tai muulla vastaavalla tavalla;

6) *viitteellisellä ympäristötehokkuuden arvolla* ympäristötehokkuuden suoritusarvoa, joka ilmaistaan kokonaismääränä, tuotantoon suhteutettuna määränä, prosenttiosuutena tai muulla vastaavalla tavalla;

7) *ympäristötehokkuuden vaihteluväleillä* ympäristötehokkuuden tasojen vaihteluväliä laitoksen normaaleissa toimintaolosuhteissa käytettäessä parasta käyttökelpoista tekniikkaa tai tällaisten tekniikoiden yhdistelmää, sellaisena kuin se on kuvattu päätelmissä, ilmaistuna tietyn ajanjakson keskiarvona tietyissä vertailuolosuhteissa;

8) *vertailuarvoilla* sellaista ympäristötehokkuuden tasojen viitteellistä vaihteluväliä käytettäessä parasta käyttökelpoista tekniikkaa, jota käytetään vertailukohtana ympäristöjärjestelmässä;

9) *syvällä teollisella muutoksella* sitä, että toiminnanharjoittaja ottaa käyttöön uusia tekniikoita tai parhaita käytettävissä olevia tekniikoita, jotka merkitsevät laitoksen osan tai koko laitoksen suunnittelun tai tekniikan merkittävää muutosta tai olemassa olevan laitoksen korvaamista uudella laitoksella, mikä mahdollistaa kasvihuonekaasupäästöjen vähentämisen erittäin merkittävästi ilmastonutraaliustavoitteen mukaisesti ja muiden päästöjen ja ympäristötehokkuuden osalta täyttää 75 §:n mukaiset vaatimukset, ottaen huomioon toiminnan vaikutuksen ympäristöön kokonaisuutena;

10) *uusiin tekniikoihin liittyvillä päästötasoilla* päästöjen vaihteluväliä laitoksen normaaleissa toimintaolosuhteissa käytettäessä uutta tekniikkaa tai uusien tekniikoiden yhdistelmää, sellaisena kuin se on kuvattu päätelmissä, ilmaistuna tietyn ajanjakson keskiarvona tietyissä vertailuolosuhteissa;

11) *uusiin tekniikoihin liittyvillä ympäristötehokkuuden tasoilla* ympäristötehokkuuden tasojen vaihteluväliä laitoksen normaaleissa toimintaolosuhteissa käytettäessä uutta tekniikkaa tai uusien tekniikoiden yhdistelmää, sellaisena kuin se on kuvattu päätelmissä, ilmaistuna tietyn ajanjakson keskiarvona tietyissä vertailuolosuhteissa.

73 §

Luvun soveltamisala

Sen lisäksi, mitä 6 luvussa säädetään, direktiivilaitoksen ympäristölupa-asiaa käsiteltäessä sovelletaan tätä lukua. Tätä lukua ei kuitenkaan sovelleta liitteen 3 mukaisen direktiivieläinsuojan toimintaan, eikä tutkimukseen, kehittämiseen tai uusien tuotteiden ja prosessien testaukseen.

74 §

Energian ja materiaalien käytön tehokkuutta koskevat määräykset

Direktiivilaitoksen ympäristöluvassa on tarvittaessa annettava määräykset toiminnan energian ja materiaalien käytön tehokkuudesta ja tehokkuuden parantamisesta. Määräysten on oltava teknisesti, taloudellisesti ja tuotannollisesti toteuttamiskelpoisia ja ne voivat koskea:

1) energian ja materiaalien käytön tehokkuuden selvittämistä ja hallintaa;

2) energian ja materiaalien käytön tehokkuuden seurantaan käytettävissä olevien tunnuslukujen avulla;

3) sen varmistamista, että uutta laitosta rakennettaessa ja jo toiminnassa olevaa laitosta olennaisesti uudistettaessa ympäristön pilaantumisen ehkäisemistä arvioidaan kokonaisvaltaisesti ja parhaan käyttökelpoisen tekniikan mukaisesti ottaen päästöjen lisäksi huomioon energiatehokkuus ja materiaalitehokkuus;

4) 75 §:n 2 momentin mukaisia energian ja materiaalien käytön tehokkuutta koskevia vaihteluvälejä ja viitteellisiä ympäristötehokkuuden arvoja tai 74 a §:n 2 momentin mukaisia vertailuarvoja, jos tällaisia on asetettu toimintaa koskevissa päätelmissä.

Luvassa voidaan määrätä, että toiminnanharjoittajan on toimitettava tietoja energia- ja materiaalitehokkuuden kehittymisestä valvontaviranomaiselle.

Energiatehokkuutta koskevia määräyksiä ei kuitenkaan ole tarpeen antaa, jos toiminnanharjoittaja on liittynyt energiatehokkuussopimukseen tai muuhun vastaavaan vapaaehtoiseen järjestelyyn, jonka energianhallintajärjestelmässä toiminnanharjoittaja määrittelee energian käytön tehokkuuden seurantamenettelyt ja sitoutuu energiatehokkuuden jatkuvaan parantamiseen.

74 a §

Ympäristöjärjestelmä

Direktiivilaitosten on otettava käyttöön ympäristöjärjestelmä, joka kattaa laitoksen ympäristön pilaantumisen vaaraa aiheuttavan toiminnan. Ympäristöjärjestelmä on laadittava ja toteutettava toimintaa koskevien päätelmien mukaisesti.

Ympäristöjärjestelmän on sisällettävä vähintään seuraavat osat:

1) tärkeimpiin ympäristönäkökohtiin liittyvät tavoitteet ja toimenpiteet, joilla ehkäistään jätteen syntymistä, vaarallisten aineiden käyttöä tai päästöjä, tehostetaan materiaalien, veden ja energian käyttöä sekä veden uudelleenkäyttöä, ja näitä koskevat vertailuarvot, jos niitä on asetettu toimintaa koskevissa päätelmissä;

2) luettelo laitoksella olevista tai laitoksesta ympäristöön päästetyistä vaarallisista kemikaaleista, joita käytetään sellaisenaan, muiden aineiden ainesosana tai seosten osana, arviointi vaarallisten kemikaalien vaikutuksista ympäristöön sekä mahdollisuuksista korvata ne turvallisemmilla vaihtoehdoilla tai vähentää niiden käyttöä; luettelon, riskinarvioinnin ja arvioinnin laatimisessa on kiinnitettävä erityistä huomiota aineisiin, joilla on asetuksen (EY) N:o 1907/2006 57 artiklassa tarkoitettuja ominaisuuksia ja asetuksen (EY) N:o 1907/2006 liitteessä XVII tarkoitettujen rajoitusten piiriin kuuluviin aineisiin;

3) energiakatselmuksen tulokset tai energianhallintajärjestelmän täytäntöönpanon tulokset sekä toimenpiteet niihin liittyvien suositusten täytäntöönpanemiseksi, jos direktiivilaitoksen on laadittava energiatehokkuuslain (1429/2014) mukainen energiakatselmus tai otettava käyttöön energianhallintajärjestelmä;

4) toimenpiteet, jotka on toteutettu ympäristötavoitteiden saavuttamiseksi ja ympäristölle aiheutuvien riskien välttämiseksi, mukaan lukien korjaavat ja ennaltaehkäisevät toimenpiteet;

5) siirtymäsuunnitelma.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä ympäristöjärjestelmän sisällöstä.

74 b §

Ympäristöjärjestelmän tietojen yhteenveto

Toiminnanharjoittajan on laadittava yhteenveto direktiivilaitoksen ympäristöjärjestelmän tiedoista. Yhteenveto on julkaistava 85 a §:ssä tarkoitettussa ympäristöasioiden tietopalvelussa. Julkaistavien tietojen on katettava vähintään teollisuuspäästädirektiivin 14 a artiklan 4 kohdan nojalla hyväksytyt Euroopan komission päätöksen mukaiset tiedot. Tietojen julkaisussa noudatetaan, mitä viranomaisten toiminnan julkisuudesta annetussa laissa säädetään.

74 c §

Ympäristöjärjestelmän päivitys ja auditointi

Toiminnanharjoittajan on tarkasteltava ja tarvittaessa päivitettävä ympäristöjärjestelmää säännöllisin väliajoin, jotta se täyttää tämän lain ja sen nojalla annettujen säännösten vaatimukset.

Ympäristöjärjestelmä on todennettava vähintään joka kolmas vuosi. Ympäristötodentaja todentaa, että ympäristöjärjestelmä täyttää 74 a §:n ja sen nojalla annettujen säännösten vaatimukset.

Ympäristötodentajan on oltava Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 765/2008 mukaisesti akkreditoitu vaatimustenmukaisuuden arviointilaitos tai asetuksen (EY) N:o 1221/2009 2 artiklan 20 alakohdassa määritelty valtuutettu tai toimiluvan saanut ympäristötodentaja.

75 §

Päätelmien soveltaminen ympäristölupaharkinnassa

Direktiivilaitoksen päästöraja-arvojen, ympäristötehokkuuden raja-arvojen ja vaihteluvälien, tarkkailun ja muiden lupamääräysten on parhaan käyttökelpoisen tekniikan vaatimuksen toteuttamiseksi perustuttava päätelmiin.

Päästöille on ympäristöluvassa määrättävä tiukimmat mahdolliset päästöraja-arvot siten, että päästörajoja määrättäessä otetaan huomioon päätelmien päästötasojen koko vaihteluväli ja varmistetaan, että päätelmien päästötasoja ei ylitetä laitoksen normaaleissa toimintaolosuhteissa.

Ympäristöluvassa on määrättävä ympäristötehokkuuden vaihteluvälit siten, että päätelmien vaihteluvälejä ei ylitetä laitoksen normaaleissa toimintaolosuhteissa. Veden käytölle ja kulutukselle on ympäristöluvassa määrättävä ympäristötehokkuuden raja-arvot siten, että päätelmien vaihteluvälin ylärajaa ei ylitetä laitoksen normaaleissa toimintaolosuhteissa ja otetaan huomioon toiminnan vaikutus ympäristöön kokonaisuutena. Energian ja materiaalin kulutukselle ja uudelleenkäytölle sekä syntyvän jätteen määrälle on ympäristöluvassa määrättävä viitteelliset ympäristötehokkuuden arvot niin, että arvot ovat päätelmien ympäristötehokkuuden vaihteluvälien mukaisia.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä ympäristötehokkuudesta annettavista lupamääräyksistä.

77 §

Päästöraja-arvojen arviointi ja määrääminen

Edellä 75 §:n 2 momentin nojalla määrättävien päästöjen raja-arvojen asettamista varten toiminnanharjoittajan on arvioitava mahdollisuus saavuttaa päästötasojen vaihteluvälin alhaisin

lukuarvo ja arvioitava tiukin mahdollinen päästötaso, joka laitoksessa voidaan saavuttaa parhaita käyttökelpoisia tekniikoita käyttämällä. Edellä esitetyissä arvioissa toiminnaanharjoittaja voi ottaa huomioon toiminnan vaikutukset ympäristöön kokonaisuutena. Toiminnaanharjoittajan on esitettävä arviot päästöraja-arvojen asettamista koskevan hakemuksen liitteenä.

Edellä 75 §:n 2 momentin nojalla määrättävät päästöraja-arvot on määrättävä samalle tai lyhyemmälle ajanjaksolle ja samojen vertailuolosuhteiden mukaisina kuin päästötasot.

Raja-arvot, ajanjaksot ja vertailuolosuhteet voidaan 2 momentista poiketen määrätä toisin, jos se on päästöjen tai tarkkailun luonteen vuoksi tarpeen. Toiminnaanharjoittajan on ympäristöluvassa tarkemmin määrättävällä tavalla toimitettava valvontaviranomaiselle vähintään kerran vuodessa yhteenveto kyseisten päästöjen tarkkailun tuloksista samalta ajanjaksolta ja samojen vertailuolosuhteiden mukaisina kuin päästötasoissa.

78 §

Päästötasoja lievemmit raja-arvot

Lievempien päästöraja-arvojen perusteet on arvioitava teollisuuspäästädirektiivin liitteessä II esitettyjen kustannuksiin ja ympäristöhyötyihin liittyvien periaatteiden mukaisesti. Lievempien päästöraja-arvojen kustannukset ja ympäristöhyödyt on arvioitava teollisuuspäästädirektiivin 15 artiklan 6 kohdan nojalla hyväksytyin Euroopan komission päätöksen mukaisesti.

Toiminnaanharjoittajan on laadittava arvio lievempien päästöraja-arvojen vaikutuksista kyseisten päästöjen pitoisuuksiin sillä alueella, jolla toiminnan vaikutukset ilmenevät, ja esitettävä arvio lievempiä päästöraja-arvoja koskevan hakemuksen liitteenä. Jos laitoksen toiminnasta aiheutuu mitattavissa olevia vaikutuksia alueella, jolla toiminnan vaikutukset ilmenevät, Lupa- ja valvontaviraston on ympäristöluvassa annettava tarpeelliset määräykset toiminnan vaikutusten tarkkailemiseksi.

Lievempien päästöraja-arvojen edellytykset on arvioitava uudelleen, kun lupa tarkistetaan 80 ja 81 §:n perusteella tai kun lupaa muutetaan 89 §:n perusteella lukuun ottamatta yksinomaan 59 §:ssä tarkoitetun vakuutta koskevan lupamääräyksen muuttamista koskien.

Lievempien päästöraja-arvojen edellytyksen perusteet on kuitenkin arvioitava uudelleen viimeistään neljän vuoden välein. Muussa kuin edellä 5 momentin mukaisessa tilanteessa, asian käsittelyyn sovelletaan 80 §:n 3 momentin menettelyä koskevia säännöksiä.

Ympäristöluvassa on tarvittaessa määrättävä, että toiminnaanharjoittajan on jätettävä selvitys poikkeuksen edellytysten uudelleen arvioimiseksi viimeistään 6 kuukautta ennen 6 momentissa tarkoitettua määräajan päättymistä siitä, kun lievempien päästöraja-arvojen edellytykset on edellisen kerran arvioitu.

78 a §

Poikkeus ympäristötehokkuuden vaihteluväleistä ja raja-arvoista

Jos 75 §:n 4 momentin nojalla määrättävät ympäristötehokkuuden vaihteluvälit tai raja-arvot johtaisivat merkittävään ympäristön pilaantumiseen ottaen huomioon toiminnan vaikutus ympäristöön kokonaisuutena tai kohtuuttoman korkeisiin kustannuksiin toiminnan maantieteellisen sijainnin tai teknisten ominaisuuksien taikka paikallisten ympäristöolojen vuoksi, ympäristöluvassa voidaan määrätä mainitussa momentissa säädettyä lievemmit ympäristötehokkuuden vaihteluvälit tai raja-arvot.

Lievemmit ympäristötehokkuuden vaihteluvälit tai raja-arvot eivät kuitenkaan saa aiheuttaa 49 §:ssä tarkoitettua seurausta tai vaarantaa ympäristönlaatuvaatimuksen noudattamista.

Edellä 1 momentissa tarkoitettua lievempää ympäristötehokkuuden vaihteluväliä tai raja-arvoa asetettaessa on noudatettava teollisuuspäästödirektiivin 15 artiklan 6 kohdan nojalla hyväksytyyn Euroopan komission päätöksen mukaista arviointimenettelyä.

79 §

Tilapäinen poikkeus parhaan käyttökelpoisen tekniikan vaatimuksesta

Lupaviranomainen voi toiminnanharjoittajan hakemuksesta hyväksyä uuden tekniikan testausta ja käyttöä varten tilapäisen poikkeuksen päästötasoista ja muista parhaan käyttökelpoisen tekniikan vaatimuksista enintään yhdeksäksi 30 kuukaudeksi. Poikkeus voidaan myöntää osana vireillä olevaa ympäristölupa-asiaa tai koeluonteista toimintaa koskevan 119 §:n mukaisen ilmoituksen johdosta tehtävässä päätöksessä.

81 a §

Uusia tekniikoita koskeva poikkeus päätelmien noudattamisesta

Poiketen siitä, mitä 75 §:ssä ja 81 §:ssä ja sen nojalla annetuissa säännöksissä säädetään, Lupa- ja valvontavirasto voi toiminnanharjoittajan hakemuksesta määrätä uusille tekniikoille päätelmien mukaiset päästöjen raja-arvot, jolla varmistetaan että päätelmien uusien tekniikoiden päästötasoja ei ylitetä laitoksen normaaleissa toimintaolosuhteissa, jos toiminnanharjoittaja sitoutuu hakemuksessa uusien tekniikoiden käyttöönottoon laitoksella viimeistään kuuden vuoden kuluessa siitä, kun komissio on julkaissut päätöksen päätelmistä. Luvassa on lisäksi määrättävä viitteelliset ympäristötehokkuuden arvot niin, että arvot ovat päätelmien uusien tekniikoiden ympäristötehokkuuden vaihteluvälien mukaisia.

Luvassa voidaan velvoittaa toiminnanharjoittaja noudattamaan uusia tekniikoita koskevia päätelmiä aikaisintaan kuuden vuoden kuluttua siitä, kun komissio on julkaissut päätöksen päätelmistä, jollei hakija ole hakemuksessaan ilmoittanut noudattavansa tätä aikaisempaa ajankohtaa.

81 b §

Siirtymäsuunnitelmat

Toiminnanharjoittajan on sisällytettävä siirtymäsuunnitelma ympäristöjärjestelmään viimeistään 30. kesäkuuta 2030, jos laitos harjoittaa liitteen 1 taulukossa 1 kohdassa 1 alakohdissa a ja b sekä kohdissa 2, 3, 4, 5, 7 ja 8 tarkoitettua toimintaa. Siirtymäsuunnitelmassa on esitettävä tiedot siitä, miten laitos muuttuu vuosien 2030–2050 välisenä aikana, jotta saavutetaan kestävä, kiertotalouteen perustuva, ympäristötehokas ja ilmastoneutraali toiminta vuoteen 2050 mennessä. Siirtymäsuunnitelma on auditoitava 74 c §:ssä tarkoitetulla tavalla viimeistään 30. kesäkuuta 2031 sen vahvistamiseksi, että se on teollisuuspäästödirektiivin 27 d artiklan 5 kohdan nojalla hyväksytyyn Euroopan komission päätöksessä vahvistettujen vaatimusten mukainen.

Toiminnanharjoittajan on sisällytettävä siirtymäsuunnitelma ympäristöjärjestelmänsä muista kuin 1 momentissa tarkoitetuista liitteen 1 taulukon 1 toiminnoista osana 80 §:ssä tarkoitettua luvan tarkistamista. Siirtymäsuunnitelmassa on esitettävä tiedot siitä, miten laitos muuttuu vuosien 2030–2050 välisenä aikana, jotta saavutetaan kestävä, kiertotalouteen perustuva, ympäristötehokas ja ilmastoneutraali toiminta vuoteen 2050 mennessä. Siirtymäsuunnitelma on auditoitava 74 c §:ssä tarkoitetulla tavalla viimeistään vuoden kuluttua siitä, kun toiminnanharjoittajan on noudatettava 81 §:n mukaan päivitetyn luvan vaatimuksia sen

varmistamiseksi, että se on teollisuuspäästödirektiivin 27 d artiklan 5 kohdan nojalla hyväksytyn Euroopan komission päätöksessä vahvistettujen vaatimusten mukainen.

Saman toiminnanharjoittajan laitoksille voidaan laatia yhteinen siirtymäsuunnitelma. Jos siirtymäsuunnitelmien osia on jo laadittu muun Euroopan unionin lainsäädännön mukaisesti, siirtymäsuunnitelmassa voidaan viitata näihin.

Siirtymäsuunnitelma, sen päivitykset ja auditoinnin tulokset on julkaistava osana 74 b §:ssä tarkoitettun ympäristöjärjestelmän yhteenvetotietojen julkaisemista.

81 c §

Syvä teollinen muutos

Jos laitoksen siirtymäsuunnitelmassa esitetään syvää teollista muutosta, Lupa- ja valvontavirasto voi pidentää ympäristönsuojelulain 81 §:ssä ja sen nojalla annetuissa säännöksissä tarkoitettua määräaikaan enintään kahdeksaan vuoteen siitä, kun komissio on julkaissut päätöksen toimintaa koskevista päätelmistä. Määräajan pidentämisen edellytyksenä on, että

1) laitoksen lupa sisältää kuvauksen syvästä teollisesta muutoksesta, 75 § tai 81 a § mukaisista määräyksistä sekä muutoksen aikataulusta ja välitavoitteista;

2) toiminnanharjoittaja raportoi vuosittain Lupa- ja valvontavirastolle syvän teollisen muutoksen edistymisestä; ja

3) laitoksen muutokseen myönnetyn ajan aikana Lupa- ja valvontavirasto varmistaa, ettei toiminta aiheuta 49 §:ssä tarkoitettua seurasta tai vaaranna ympäristönlautuvaatimuksen noudattamista.

Jos laitos on tarkoitus sulkea osana syvää teollista muutosta ja toiminnanharjoittaja korvaa laitoksen uudella laitoksella viimeistään kahdeksan vuoden kuluessa siitä, kun komissio on julkaissut päätöksen toimintaa koskevista päätelmistä, Lupa- ja valvontavirasto voi jättää 80 §:ssä tarkoitettun luvan tarkistamisen tekemättä, jos:

1) laitoksen lupa sisältää 94 §:n mukaiset riittävät määräykset toiminnan lopettamisen varalta;

2) toiminnanharjoittaja toimittaa vuosittain selvityksen lupa- ja valvontavirastolle toiminnan lopettamisen edistymisestä ja lopetettavan laitoksen korvaamisesta uudella laitoksella; ja

3) laitoksen ympäristöluvassa on riittävät määräykset sen varmistamiseksi, ettei laitoksen toiminta aiheuta 49 §:ssä tarkoitettua seurasta tai vaaranna ympäristönlautuvaatimuksen noudattamista.

82 a §

Erinäiset direktiivilaitoksia koskevat säädökset

Jos direktiivilaitoksen ympäristöluvassa on 48 §, 49 § tai 70 § nojalla annettu ankarampia määräyksiä kuin mitkä olisivat tarpeen parhaan käyttökelpoisen tekniikan vaatimuksen noudattamiseksi ja määräykset on annettu ympäristölaatuvaatimuksen turvaamiseksi, Lupa- ja valvontaviraston on ympäristölupaa myönnettäessä arvioitava ankarampien määräyksiä vaikutukset sillä alueella, jolla toiminnan vaikutukset ilmenevät.

Jos laitoksen toiminnasta aiheutuu 1 momentin mukaisista ankarammista määräyksistä huolimatta vaikutuksia alueella, jolla toiminnan vaikutukset ilmenevät, lupa- ja valvontaviraston on ympäristöluvassa annettava tarpeelliset määräykset toiminnan vaikutusten tarkkailemiseksi.

Jos 2 momentin mukaisten tarkkailun menetelmistä on säädetty tässä laissa, tai sen nojalla annetuissa asetuksissa tai unionin lainsäädännössä, ympäristöluvassa on määrättävä, että tarkkailu on toteutettava lainsäädännössä yksilöityjen menetelmien mukaisesti.

85 a §

Ympäristöasioiden tietopalvelu

Lupa- ja valvontaviraston on julkaistava verkkosivuillaan (*ympäristöasioiden tietopalvelu*) ympäristötiedon saatavuuden varmistamiseksi seuraavat tiedot:

- 1) tieto vireille tulleesta ympäristölupa-asiasta, tiedoksiannetusta ympäristölupa-asiasta ja sen kuulutusasiakirjoista sekä ympäristölupa-asiassa annettua päätöksestä;
- 2) tieto vireille tulleesta eräiden ympäristöasioiden käsittelystä Lupa- ja valvontavirastossa annetun lain 9 §:n mukaisesta yhteiskäsittelyasiasta, tiedoksiannetusta yhteiskäsittelyasiasta ja sen kuulutusasiakirjoista sekä yhteiskäsittelyasiassa annettua päätöksestä;
- 3) direktiivilaitosta koskevan ympäristöluvan ajantasaiset määräykset silloin, kun lupaan on tullut muutoksia 1 päivänä heinäkuuta 2026 jälkeen;
- 4) direktiivilaitoksen yhteenvetotiedot 74 a §:ssä tarkoitettua ympäristöjärjestelmästä;
- 5) direktiivilaitosta koskeva 80 §:ssä tarkoitettu arvio ja määräys;
- 6) direktiivilaitoksen ympäristöntilatiedot, jos ympäristöluvassa on annettu tarkkailua koskevia määräyksiä 78 §:n tai 82 a §:n nojalla;
- 7) 64 §:ssä tarkoitettu tarkkailusuunnitelma ja siitä annettu päätös;
- 8) 77 §:ssä tarkoitettujen päästöjen tarkkailutiedot; sekä
- 9) yhteenvetotiedot direktiivilaitoksen ja direktiivieläinsuojan valvontaan liittyvästä tarkastuskertomuksesta.

Julkaistavat tiedot voivat sisältää toiminnanharjoittajan nimen ja toiminnan sijaintipaikan tiedot sen estämättä, mitä viranomaisten toiminnan julkisuudesta annetun lain 16 §:n 3 momentissa säädetään.

Ympäristöasioiden tietopalvelusta voidaan hakea tietoja rajattuna hakuna käyttäen hakuperusteena asian tunnistetietoja, toiminnanharjoittajan nimeä, hankkeen tai toiminnan laatua, sijaintikuntaa tai tiettyä aikaväliä.

85 c §

Tilannetietopalvelu

Ympäristötiedon saatavuuden varmistamiseksi Lupa- ja valvontavirasto voi julkaista yleisessä tietoverkossa tämän lain nojalla luvanvaraista, ilmoituksenvaraista ja rekisteröitävää toimintaa koskevia päätös- ja valvontatietoja (*tilannetietopalvelu*).

Sen estämättä, mitä viranomaisten toiminnan julkisuudesta annetun lain 16 §:n 3 momentissa säädetään, Lupa- ja valvontavirasto voi julkaista yleisessä tietoverkossa toiminnanharjoittajan nimen ja toiminnan sijaintipaikan tiedot.

Tilannetietopalvelusta voidaan hakea tietoja rajattuna hakuna käyttäen hakuperusteena asian tunnistetietoja, toiminnanharjoittajan nimeä, hankkeen tai toiminnan laatua, sijaintikuntaa tai tiettyä aikaväliä.

10 luku

Eräitä toimialoja koskevat säännökset

Eläinsuojat

110 a §

Soveltamisala

Sen lisäksi, mitä tässä laissa muuten säädetään, tämän lain liitteen 3 taulukossa 3 tarkoitettuihin direktiivieläinsuojoihin sovelletaan, mitä 110 b–e §:ssä säädetään.

110 aa §

Toimintasäännön määritelmä

Toimintasäännöllä tarkoitetaan teollisuuspäästödirektiivin liitteessä I a tarkoitettujen toimintojen harjoittamista koskeviin lupiin tai yleisesti sitoviin sääntöihin sisältyviä sääntöjä, joissa vahvistetaan päästöjen raja-arvot, ympäristötehokkuuden raja-arvot, niihin liittyvät tarkkailuvaatimukset ja tarvittaessa maahan levittämistä koskevat käytännöt, ympäristön pilaantumisen ehkäisemistä ja vähentämistä koskevat käytännöt, ravitsemustarpeiden mukainen ruokinta, rehunvalmistus, eläinsuojat, lannan käsittely, varastointi, prosessointi ja levittäminen maahan, ja kuolleiden eläinten säilytys, ja jotka ovat johdonmukaisia parhaiden käyttökelpoisten tekniikoiden käytön kanssa.

110 b §

Yhdistämissääntö

Jos kaksi tai useampi sikojen tai siipikarjan tai niiden molempien kasvatukselle tarkoitettua eläinsuojaa sijaitsee lähellä toisiaan ja niiden toiminnanharjoittaja on sama tai jos tällaiset eläinsuojat ovat keskenään taloudellisessa tai oikeudellisessa suhteessa olevien toiminnanharjoittajien määräysvallassa, lupaviranomainen voi katsoa kyseiset eläinsuojat yhdeksi yksiköksi arvioidessaan lain liitteen 3 taulukossa 1 tarkoitettua kynnyksarvon ylittymistä.

Edellä 1 momentissa tarkoitettua yhdistämissääntöä ei tule käyttää tämän lain mukaisten velvoitteiden kiertämiseksi.

110 c §

Eläinsuojien toimintasääntöjä koskevien yhdenmukaisten edellytysten soveltaminen ympäristölupaharkinnassa

Direktiivieläinsuojien toimintaa ja toiminnan tarkkailua koskevien lupamääräysten on perustuttava teollisuuspäästödirektiivin 70 i artiklan 2 kohdan nojalla hyväksytyyn Euroopan komission päätökseen eläinsuojia koskevista toimintasäännöistä:

- 1) neljän vuoden kuluttua päätöksen voimaantulosta, jos eläinsuojan kapasiteetti on vähintään 600 direktiivieläinyksikköä;
- 2) viiden vuoden kuluttua päätöksen voimaantulosta, jos eläinsuojan kapasiteetti on vähintään 400 direktiivieläinyksikköä;
- 3) kuuden vuoden kuluttua päätöksen voimaantulosta muiden kuin 1 ja 2 kohdassa mainittujen direktiivieläinsuojien osalta, jotka kuuluvat liitteen 3 1 kohdan soveltamisalaan.

Hakija voi kuitenkin hakemuksessaan ilmoittaa noudattavansa edellä 1 momentissa tarkoitettua aikaisempaa ajankohtaa.

Toimintasäännöistä on tiedotettava tämän lain 76 §:n 3 momentin mukaisesti viipymättä sen jälkeen, kun komissio on hyväksynyt niitä koskevan päätöksen.

110 d §

Luvan tarkistaminen toimintasääntöjen vuoksi

Kun komissio on julkaissut päätöksen direktiivieläinsuojien toimintasäännöistä, eläinsuojan ympäristölupa on tarkistettava, jos se ei vastaa voimassa olevia toimintasääntöjä.

Luvan tarkistamiseen toimintasääntöjen vuoksi sovelletaan, mitä 80 §:ssä ja sen nojalla annetuissa säännöksissä säädetään luvan tarkistamisesta uusien päätelmien vuoksi. Luvan tarkistamisen tarvetta koskeva selvitys tulee kuitenkin toimittaa Lupa- ja valvontavirastolle kaksi vuotta ennen 110 c §:n 1 momentissa tarkoitettua toimintasääntöjen noudattamisen alkamista.

110 e §

Tarkistamismenettely

Lupa- ja valvontavirasto tarkistaa toiminnanharjoittajan hakemuksesta luvan toimintasääntöjen antamisen vuoksi ja määrää tarvittaessa toimintasääntöjen mukaisista lupamääräyksistä.

Hakemukseen sovelletaan, mitä 39 §:ssä säädetään lupahakemuksesta. Luvan tarkistamista koskeva asia on ratkaistava kiireellisenä. Asian käsittelyssä noudatetaan, mitä 96 §:ssä säädetään.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä luvan tarkistamista koskevista enimmäiskäsittelyajoista ja muista tarkistamismenettelyä koskevista vaatimuksista.

123 §

Poikkeuksellinen tilanne luvanvaraisessa, ilmoituksenvaraisessa ja rekisteröitävässä toiminnassa

Jos onnettomuudesta, ennakoimattomasta tuotantohäiriöstä tai muusta niihin rinnastettavasta yllättävästä, toiminnasta riippumattomasta poikkeuksellisesta syystä taikka rakennelman tai laitteen purkamisesta luvanvaraisessa, ilmoituksenvaraisessa tai rekisteröitävässä toiminnassa aiheutuu päästöjä tai syntyy jätettä siten, että aiheutuu tilanne, jonka vuoksi ympäristölupaa, ilmoituspäätöstä tai toimintaa koskevan valtioneuvoston asetuksen vaatimuksia ei voida noudattaa tai tilanne, jossa voi aiheutua välitöntä ja ilmeistä ympäristön pilaantumisen vaaraa tai jätteen määrän tai ominaisuuksien vuoksi tavanomaisesta poikkeavia toimia jätehuollossa, on toiminnasta vastaavan tai jätteen haltijan ilmoitettava tapahtuneesta viipymättä kunnan ympäristönsuojeluviranomaiselle taikka Lupa- ja valvontavirastolle, jos Lupa- ja valvontavirasto myöntää toimintaan ympäristöluvan tai antaa ilmoituspäätöksen taikka 116 §:n 2 momentin mukainen ilmoitus on tehty Lupa- ja valvontavirastolle. Toiminnasta vastaavan tai jätteen haltijan on viipymättä ilmoituksen tekemisen jälkeen toimitettava viranomaiselle suunnitelma, jonka mukaisesti toiminnan päästöjä ja jätteitä sekä niistä aiheutuvaa ympäristön pilaantumista voidaan rajoittaa poikkeuksellisen tilanteen aikana. Direktiivilaitoksen raja-arvoista poikkeamisesta tietyissä poikkeuksellisissa tilanteissa säädetään 123 a §:ssä.

123 a §

Direktiivilaitoksen tilapäinen poikkeus raja-arvoista tietyissä poikkeuksellisissa tilanteissa

Poiketen siitä, mitä 75 §:ssä säädetään, Lupa- ja valvontavirasto voi asettaa lievempiä päästöjen raja-arvoja sekä ympäristötehokkuuden raja-arvoja ja vaihteluvälejä tietyissä poikkeuksellisissa tilanteissa, joihin toiminnanharjoittaja ja jäsenvaltio eivät voi vaikuttaa. Poikkeuksen myöntämisen edellytyksenä on, että se ei aiheuta 49 §:ssä tarkoitettua kiellettyä seurausta ja toiminnanharjoittaja on toteuttanut kaikki ympäristön pilaantumista vähentävät kohtuulliset toimenpiteet. Poikkeus voidaan myöntää vain silloin, kun poikkeuksellinen tilanne johtaa vakaviin häiriöihin tai puutteeseen

1) energiantoimituksissa, jos energian toimitus- ja huoltovarmuuteen liittyy erittäin tärkeä yleinen etu;

2) materiaaleissa tai laitteissa, jotka ovat toiminnanharjoittajan kannalta välttämättömiä yleisen edun mukaisten toimintojen suorittamiseksi; tai

3) olennaisissa materiaaleissa tai laitteissa, kun direktiivilaitoksen tuotanto korvaa niiden puutetta tai häiriötä kansanterveyteen tai yleiseen turvallisuuteen liittyvistä syistä tai muista erittäin tärkeän yleisen edun kannalta pakottavista syistä.

Edellä 1 momentissa tarkoitettu poikkeus voidaan myöntää toiminnanharjoittajan ilmoituksen perusteella, mikä sisältää haettavan poikkeuksen perusteet ja toimenpiteet ympäristön pilaantumisen ehkäisemiseksi. Lupa- ja valvontaviraston on ilmoituksen johdosta tehtävä päätös ja annettava tarpeelliset määräykset päästöjen ehkäisemisestä ja tarkkailusta poikkeusta koskevassa päätöksessä. Päätös perusteluineen on julkaistava 85 a §:ssä tarkoitettussa ympäristöasioiden tietopalvelussa.

Poikkeus voidaan myöntää enintään kolmeksi kuukaudeksi tai, jos poikkeuksen myöntämisen edellytykset ovat edelleen olemassa, poikkeusta voidaan jatkaa enintään kolmella kuukaudella. Toiminnanharjoittajan on ilmoitettava olennaisista muutoksista poikkeuksen perusteissa viipymättä Lupa- ja valvontavirastolle. Lupa- ja valvontaviraston on peruutettava poikkeus viipymättä, kun toimitusedellytykset ovat palautuneet taikka energiatoimituksille, materiaaleille tai laitteille on saatavilla vaihtoehto.

Edellä 2 momentissa tarkoitettuja määräyksiä annettaessa noudatetaan 18 luvun hallintopakkoa koskevia säännöksiä.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä 2 momentissa tarkoitettun ilmoituksen sisällöstä, tekemisestä ja käsittelystä sekä päätöksen sisällöstä.

174 §

Tarkastusmenettely

Kun direktiivilaitoksella tehdään 168 tai 169 §:n mukainen tarkastus, tarkastuskertomuksesta on olennaisilta osin käytävä ilmi, noudatetaanko toiminnassa ympäristöluvan vaatimuksia ja tarpeen mukaan, mitä lisätoimia vaatimusten täyttämiseksi on tehtävä.

179 §

Viranomaisen toimet lainvastaisen menettelyn johdosta

Jos onnettomuus tai muu poikkeuksellinen tilanne aiheuttaa raakaveden muodostumisalueelle vaikuttavaa pilaantumista tai vaikutuksia viemäriverkostoon johdettaessa jätevesiä yhdyskunnan jätevedenpuhdistamolle, on valvontaviranomaisen ilmoitettava vaikutusalueen talousvettä toimittavalle laitokselle tai vesihuoltolaitokselle toimenpiteistä, jotka on toteutettu pilaantumisen ehkäisemiseksi tai aiheutuneen vahingon korjaamiseksi.

Jos luvan tai ilmoituspäätöksen noudattamatta jättäminen aiheuttaa raakaveden muodostumisalueelle vaikuttavaa pilaantumista tai vaikutuksia viemäriverkostoon johdattaessa jätevesiä yhdyskunnan jätevedenpuhdistamolle, on valvontaviranomaisen ilmoitettava vaikutusalueen talousvettä toimittavalle laitokselle tai vesihuoltolaitokselle ja tarpeen mukaan muille viranomaisille laiminlyönnistä ja toimenpiteistä, jotka on toteutettu pilaantumisen ehkäisemiseksi tai aiheutuneen vahingon korjaamiseksi.

181 §

Toiminnan keskeyttäminen

Jos ympäristön pilaantumisen vaaraa aiheuttavasta toiminnasta aiheutuu välitöntä vaaraa ihmisten terveydelle tai siitä uhkaa aiheutua välittömiä ja huomattavia haittavaikutuksia ympäristölle, valvontaviranomaisen on viipymättä keskeytettävä toiminta siltä osin kuin se on välttämätöntä terveyden tai ympäristön suojelemiseksi, jos toiminnanharjoittaja ei itse ole ryhtynyt riittäviin toimenpiteisiin.

Sen lisäksi, mitä 1 momentissa säädetään, jos ympäristön pilaantumisen vaaraa aiheuttavasta toiminnasta aiheutuu toistuvasti vaaraa ihmisten terveydelle tai huomattavia haittavaikutuksia ympäristölle eikä 174 §:n 2 momentissa tai 175 §:n nojalla annettuun päätöksessä tarkoitettuja lisätoimia vaatimusten täyttämiseksi ole toteutettu, valvontaviranomainen voi keskeyttää toiminnan, kunnes toiminta on saatettu tämän lain ja toimintaa koskevan ympäristöluvan vaatimusten mukaiseksi.

211 §

Valtion rajat ylittävät vaikutukset

Jos 179 §:n 3 momentissa tarkoitettu tilanne aiheuttaa merkittäviä vaikutuksia ihmisten terveyteen tai ympäristöön Euroopan unionin toisen jäsenvaltion alueella, on valvontaviranomaisen ilmoitettava asiasta välittömästi toisen jäsenvaltion asianomaisille viranomaisille.

Jos 181 §:n 1 momentissa tarkoitettussa tilanteessa uhkaa aiheutua vaaraa ihmisten terveydelle tai ympäristölle Euroopan unionin toisen jäsenvaltion alueella, on valvontaviranomaisen ilmoitettava asiasta toisen jäsenvaltion asianomaisille viranomaisille.

Jos 179 §:n 4 momentissa tarkoitettu vaikutus kohdistuu Euroopan unionin toisen jäsenvaltion alueelle, on valvontaviranomaisen ilmoitettava toisen jäsenvaltion viranomaiselle ja pyrittävä varmistumaan siitä, että tieto välitetään toisessa jäsenvaltiossa toimiville vaikutusalueen talousvettä toimittaville laitoksille tai vesihuoltolaitoksille.

212 §

Menettely valtion rajat ylittävien vaikutusten huomioonottamiseksi eräissä tilanteissa

Lupa- ja valvontaviraston on lupa-asiaa ratkaistessaan otettava huomioon 1 momentin mukaiseen kuulemiseen perustuvat määräajassa annetut huomautukset.

[232 b §]

Ympäristötehokkuutta koskevien päätelmien noudattamisen aikataulu

Liitteen 1 taulukossa 1 kohdassa 1–10 ja 12–14 tarkoitettuun direktiivilaitoksen toimintaan sovelletaan tämän lain ympäristötehokkuutta koskevia 62 §:n muutoksia, 75 §:n 1 momentin muutoksia ja 4 momenttia sekä 78 a §:ää, kun lupaa tai lupamääräyksiä tarkistetaan 81 §:n perusteella.

Jos uuden direktiivilaitoksen toiminnalle on myönnetty ympäristölupa 1.7.2026 julkaistujen pääasiallista toimintaa koskevien päätelmien julkaisemisen jälkeen, noudatetaan 1 momentissa mainittuja vaatimuksia päätelmien julkaisupäivästä alkaen.

Tämä laki tulee voimaan 20 .

Viranomaisessa tai tuomioistuimessa tämän lain voimaan tullessa vireillä olevissa asioissa noudatetaan tämän lain voimaan tullessa voimassa olleita säännöksiä, jollei jäljempänä toisin säädetä. Jos muutoksenhakutuomioistuin tämän lain voimaan tultua kumoaa päätöksen, johon on sovellettava tämän lain voimaan tullessa voimassa olleita säännöksiä, ja palauttaa asian kokonaisuudessaan uudelleen käsiteltäväksi, asia käsitellään ja ratkaistaan tämän lain säännösten mukaisesti.

Direktiivilaitoksen ympäristöjärjestelmä on auditoitava viimeistään 1.7.2027 sen varmistamiseksi, että ympäristöjärjestelmä täyttää 74 a §:ssä tarkoitettut vaatimukset.

Toistaiseksi voimassa olevat poikkeukset ja määräaikaiset poikkeukset, jotka ovat voimassa 1.7.2030 jälkeen ja jotka on myönnetty 78 §:n mukaisesti ennen 1.7.2026, jäävät voimaan, kunnes poikkeuksen edellytykset arvioidaan uudelleen. Uudelleenarviointiin sovelletaan 78 §:n 5 ja 6 momentissa tarkoitettua menettelyä siten, että 7 momentissa tarkoitettu selvitys on jätettävä Lupa- ja valvontavirastolle viimeistään 1.1.2030.

[Poikkeukset, jotka on myönnetty 79 §:n mukaisesti ennen 1.7.2026, jäävät voimaan poikkeukselle myönnetyn määräajan loppuun. Määräajan päättymisen jälkeen toiminnan on saavutettava vähintään toimintaan koskevien päätelmien mukaiset päästötasot.]

Ennen 1.5.2025 voimassa olleen lain liitteen 1 taulukon 1 kohdassa 1–10 ja 12–14 tarkoitettuun direktiivilaitokseen pois lukien veden elektrolyysillä tuotetun vetyn valmistus, jonka toimintaan on myönnetty ympäristölupa ennen 1.7.2026 taikka toimintaan, jonka lupahakemus on kuulutettu ennen 1.7.2026 ja toiminta alkaa viimeistään 1.7.2027, sovelletaan tämän lain päästöjä koskevia 62 §:n 2 momentin muutoksia, 67 §:n 2 momenttia, 75 §:n 2 momenttia, 77 §:n 1 momenttia ja 78 §:n 2-6 momenttia, kun Lupa- ja valvontavirasto antaa päätöksen:

- 1) toiminnan olennaisesta muuttamisesta 29 §:n perusteella;
- 2) luvan tai lupamääräysten tarkistamisesta 81 §:n perusteella; tai
- 3) luvan muuttamisesta 89 §:n perusteella lukuun ottamatta yksinomaan 59 §:ssä tarkoitettua vakuutta koskevan lupamääräyksen muuttamista koskien.

Edellä 6 momentissa tarkoitettut lupamääräykset on kuitenkin annettava viimeistään 1.9.2036. Tätä koskeva hakemus on jätettävä Lupa- ja valvontavirastolle viimeistään 1.3.2035.

Direktiivilaitoksiin, jotka kuuluvat liitteen 1 taulukon 1 kohdan 2 h (rautametallien kylmävalssaamo) [tai kohdan 9 h (tekstiilien viimeistely)] soveltamisalaan 1.7.2026 alkaen ja jotka harjoittavat kylmävalssausta [tai tekstiilikuitujen käsittelyä] ja joille on myönnetty ympäristölupa ennen 1.7.2026, sovelletaan direktiivilaitoksia koskevia vaatimuksia viimeistään 1.7.2030 lukuun ottamatta 232 b §:ää. Näiden lupamääräysten asettamista varten toiminnanharjoittajan on jätettävä asiaa koskeva hakemus Lupa- ja valvontavirastolle viimeistään 1.7.2029.

Direktiivilaitoksiin, jotka kuuluvat liitteen 1 taulukon 1 soveltamisalaan 1.7.2026 alkaen ja jotka harjoittavat liitteen 1 taulukon 1 kohdan 5 a (pyrolyysilaitokset), kohdan 2 i (rautametallien takomo), kohdan 2 k (akkujen valmistus) tai kohdan 7 a (metallimineraalien kaivostoiminta) sovelletaan direktiivilaitoksia koskevia vaatimuksia lukuun ottamatta 232 b

§:ää, kun lupaa tai lupamääräyksiä tarkistetaan 81 §:n perusteella. Nämä lupamääräykset on kuitenkin annettava viimeistään 1.9.2034. Tätä koskeva hakemus on jätettävä Lupa- ja valvontavirastolle viimeistään 1.3.2033. Edellä 3 momentissa tarkoitettu ympäristöjärjestelmän auditointi on suoritettava viimeistään vuoden kuluttua siitä, kun toiminnanharjoittajan on noudatettava 81 §:n mukaan päivitetyn luvan vaatimuksia.

Lupa- ja ilmoituspäätökset, jotka koskevat liitteen 3 taulukossa 3 tarkoitettuja eläinsuojia, jäävät voimaan tämän lain tullessa voimaan. Tämän lain voimaan tullessa voimassa oleviin lain liitteen 3 taulukossa 3 tarkoitettuja eläinsuojia koskeviin lupa- ja ilmoituspäätöksiin sekä lain voimaantulon jälkeen vireille tuleviin lain liitteen 3 taulukossa 3 tarkoitettuja eläinsuojia koskeviin lupahakemuksiin ja ilmoituksiin sovelletaan tämän lain voimaan tullessa voimassa olleita säännöksiä siihen saakka, kunnes eläinsuojan toimintaa ja toiminnan tarkkailua koskevien lupamääräysten on perustuttava tämän lain 110 c §:ssä tarkoitettuihin toimintasääntöihin.

Lain liitteen 3 taulukossa 3 tarkoitettujen eläinsuojan toiminnanharjoittajan on toimitettava Lupa- ja valvontavirastolle lain 110 d §:ssä tarkoitettua selvitystä vastaavat tiedot kaksi vuotta ennen 110 c §:ssä tarkoitettua toimintasääntöjen noudattamisen alkamista.

Ilmoituksenvaraisen toiminnan toiminnanharjoittaja voi kuitenkin hakea tämän lain 27 §:ssä tarkoitettua lupaa heti lain 110 c §:n 1 momentissa tarkoitettujen toimintasääntöjen voimaantulon jälkeen, jolloin toimintaan sovelletaan tämän lain säännöksiä.

Helsingissä x.x.20xx

Pääministeri

Etunimi Sukunimi

..ministeri Etunimi Sukunimi

LUVANVARAISET TOIMINNAT

2. Metalliteollisuus	2. Metalliteollisuus
a) Malmien, mukaan lukien sulfidimalmit, pasutus ja sintraus	
b) Raakaraudan tai teräksen tuotanto (primääri- tai sekundäärisulatus), mukaan lukien jatkuva valu, kapasiteetin ylittäessä 2,5 tonnia tunnissa	a) Rauta- tai terästehdas taikka rautalejeerinkejä valmistava tehdas, jonka tuotantokapasiteetti on enintään 2,5 tonnia tunnissa
c) Muiden kuin rautametallien tuotanto malmista, rikasteista tai sekundaarisista raaka-aineista metallurgisilla, kemiallisilla tai elektrolyysimenetelmillä	
	b) Muiden kuin rautametallien valssaamo, takomo tai vetämo, ei kuitenkaan kylmäprosessit langanveto, valssaus ja syväveto
d) Rautametallivalimo, jonka tuotantokapasiteetti ylittää 20 tonnia vuorokaudessa	c) Rautametallivalimo, jonka tuotantokapasiteetti on enintään 20 tonnia vuorokaudessa, mutta vähintään 200 tonnia vuodessa
e) Muu valimo tai sulatto, jonka sulatuskapasiteetti ylittää 4 tonnia vuorokaudessa lyijyn ja kadmiumin osalta ja 20 tonnia vuorokaudessa muiden kuin rautametallien osalta	d) Muu valimo tai sulatto, jonka sulatuskapasiteetti on enintään 20 tonnia vuorokaudessa, mutta vähintään 200 tonnia vuodessa; sulatettaessa lyijyä tai kadmiumia enintään 4 tonnia vuorokaudessa
f) Rautametallien jalostus suojakäsittelmällä sulalla metallilla käsittelykapasiteetin ylittäessä 2 tonnia raakaterästä tunnissa	e) Rautametallien jalostus suojakäsittelmällä sulalla metallilla, kun käsittelykapasiteetti on enintään 2 tonnia raakaterästä tunnissa
g) Rautametallien kuumavalssaamo, jonka kapasiteetti ylittää 20 tonnia tunnissa tai takomo, jossa vasaroiden iskutyö ylittää 50 kilojoulea vasaraa kohti	f) Rautametallien kuumavalssaamo, jonka kapasiteetti on enintään 20 tonnia tunnissa tai takomo, jossa vasaroiden iskutyö on enintään 50 kilojoulea vasaraa kohti
h) Rautametallien kylmävalssaamo, jonka kapasiteetti ylittää 10 tonnia tunnissa	
i) Rautametallien takomo, jossa puristinten voima ylittää 30 meganewtonia (MN) puristinta kohti	
j) Metallien tai muovien pintakäsittely elektrolyyttistä tai kemiallista menetelmää käyttäen käsittelyaltaiden yhteenlasketun tilavuuden ollessa yli 30 m ³	g) Metallien tai muovien pintakäsittely elektrolyyttistä tai kemiallista menetelmää käyttäen käsittelyaltaiden yhteenlasketun tilavuuden ollessa vähintään 5 ja enintään 30 m ³

	h) Laivatelakka
k) Akkutehdas, jonka tuotantokapasiteetti on vähintään 15 000 tonnia akkukkenoja vuodessa	<i>Vaihtoehto 1</i> i) Akkutehdas, jonka tuotantokapasiteetti on alle 15 000 tonnia akkukkenoja vuodessa
	<i>Vaihtoehto 2</i> i) Muu kuin taulukon 1 kohdassa 2 k) tarkoitettu akkutehdas

5. Polttoaineiden valmistus taikka kemikaalien tai polttoaineiden varastointi tai käsittely	5. Polttoaineiden valmistus taikka kemikaalien tai polttoaineiden varastointi tai käsittely
a) Hiilen kaasuttaminen, tai nesteyttäminen tai pyrolyysi sekä muiden polttoaineiden kuin hiilen kaasuttaminen, tai nesteyttäminen tai pyrolyysi laitoksissa, joiden polttoaineteho on vähintään 20 megawattia	a) Muiden polttoaineiden kuin hiilen kaasuttaminen, tai nesteyttäminen tai pyrolyysi laitoksissa, joiden polttoaineteho on alle 20 megawattia ja joissa valmistetaan polttoainetta vähintään 3 000 tonnia vuodessa
b) Kovahiilen tai sähkögrafiitin tuotanto polttamalla tai hiilettämällä	
c) Koksin tuotanto	
	b) Kiinteän, nestemäisen tai kaasumaisen polttoaineen valmistuslaitos, jossa valmistetaan polttoainetta vähintään 5 000 tonnia vuodessa, ei kuitenkaan pellettien puristustoiminta
	c) Puuta raaka-aineena käyttävä grillihiilen valmistuslaitos, jossa valmistetaan hiiltä vähintään 3 000 tonnia vuodessa
	d) Muu kuin liitteen 4 kohdassa 2 tarkoitettu ilmoituksenvarainen polttonesteiden tai terveydelle tai ympäristölle vaarallisen nestemäisen kemikaalin varasto, jossa voidaan varastoida tällaista kemikaalia vähintään 100 m ³ , ei kuitenkaan liitteen 2 mukaisen rekisteröitävän energiantuotantolaitoksen polttonestesäiliö, voimansiirron suurmuuntaja-asema tai tärkeän tai muun vedenhankintakäyttöön soveltuvan pohjavesialueen ulkopuolella sijaitseva valmiiksi pakattujen tuotteiden kappalevarasto
	e) Kivihiilivarasto

7. Malmien tai mineraalien kaivaminen tai maaperän ainesten otto	7. Malmien tai mineraalien kaivaminen tai maaperän ainesten otto
a) Teollisen mittakaavan kaivostoiminta, jossa louhitaan, rikastetaan tai jalostetaan bauksiittia, kobolttia, kromia, kultaa, kuparia, litiumia, lyijyä, mangaania, nikkeliä,	a) Muu kuin liitteen 1 taulukon 1 kohdassa 7 a) tarkoitettu kaivostoiminta ja liitteen 4 kohdassa 3 tarkoitettu ilmoituksenvarainen koneellinen kullankaivuu

palladiumia, platinaa, rautaa, sinkkiä, tinaa tai volframia	
	b) Malmin tai mineraalin rikastamo
	c) Kivenlouhimo tai sellainen muu kuin maarakennustoimintaan liittyvä kivenlouhinta, jossa kiviainesta käsitellään vähintään 50 päivää
	d) Turvetuotanto ja siihen liittyvä ojitus
	e) Kiinteä murskaamo tai kalkkikiven jauhatus tai sellainen tietylle alueelle sijoitettava siirrettävä murskaamo tai kalkkikiven jauhatus, jonka toiminta-aika on yhteensä vähintään 50 päivää

9. Nahan tai tekstiilien laitosmainen tuotanto tai käsittely	9. Nahan tai tekstiilien laitosmainen tuotanto tai käsittely
a) Tekstiilikuitujen tai tekstiilien esikäsittely (kuten pesu, valkaisu, merserointi),-värjäys tai viimeistely käsittelykapasiteetin ylittäessä 10 tonnia vuorokaudessa	a) Tekstiilikuitujen tai tekstiilien esikäsittelyä tai värjäystä suorittava laitos, jonka käsittelykapasiteetti on vähintään 1 ja enintään 10 tonnia vuorokaudessa
b) Nahanparkitus käsittelykapasiteetin ylittäessä 12 tonnia valmiita tuotteita vuorokaudessa	b) Nahkatehdas tai turkismuokkaamo, ei kuitenkaan tuotteiden valmistus valmiiksi käsitellyistä nahoista
	c) Kuitukangastehdas
	d) Tekstiilien vesipesula, jonka kapasiteetti on vähintään 1 tonni vuorokaudessa ja jonka jätevesiä ei johdeta ympäristöluvanvaraiselle jätevedenpuhdistamolle tai muu kuin 2 liitteen mukainen rekisteröitävä kemiallinen pesula

11. Kalankasvatus	11. Kalankasvatus
	c) Kalankasvatus- tai kalanviljelylaitos, jossa käytetään vähintään 2 000 kg vuodessa kuivarehua tai sitä ravintoarvoltaan vastaava määrä muuta rehua taikka jossa kalan lisäkasvu on vähintään 2 000 kg vuodessa, taikka kooltaan vähintään 20 hehtaarin luonnonravintolammikko tai lammikkoryhmä

ELÄINSUOJAN JA TURKISTARHAN LUPA- JA TOIMIVALTARAJAN SEKÄ
ELÄINSUOJAN ILMOITUKSENVARAISUUSRAJAN LASKEMISESSA
KÄYTETTÄVÄT ELÄINYKSIKÖKERTOIMET

Taulukko 1. Direktiivieläinyksikkökertoimet

Direktiivieläinsuojan eläinyksikkömäärä lasketaan käyttäen seuraavia muuntokertoimia (direktiivieläinyksikkökerroin).

Eläin	Direktiivieläinyksikkökerroin
Siitosemakko ≥ 50 kg	0,500
Porsas ≤ 20 kg	0,027
Muu sika	0,300
Broileri	0,007
Muniva kana	0,014
Kalkkuna	0,030
Ankka	0,010
Hanhi	0,020
Strutsi	0,350
Muu siipikarja	0,001

Taulukko 2. Eläinyksikkökertoimet

Kansallisiin lupavelvoitteisiin liittyvät eläinsuojan kokonaiseläinyksikkömäärä lasketaan käyttäen seuraavia muuntokertoimia (eläinyksikkökertoimet).

Eläinsuojan kokonaiseläinyksikkömäärä saadaan kertomalla eläinsuojan eläinlajien lukumäärät niiden eläinyksikkökertoimilla ja laskemalla saadut eläinyksikkömäärät yhteen. Muiden eläinlajien kohdalla on käytettävä vuotuiselta typenerykseltään lähinnä vastaavan eläimen eläinyksikkökerrointa.

Eläin	Eläinyksikkökerroin
Lypsylehmä	10,8
Emolehmä	4,3
Hieho (12–24 kk)	4
Lihanauta (sonni 12–24 kk)	5,7
Siitossosni (sonni > 2 v)	8,1
Vasikka 6–12 kk	3,4
Vasikka < 6 kk	1,7
Emakko porsaineen	2,6
Lihasika*	1,00
Karju	1,8
Joutilas emakko ydinsikalassa	1,8

Eläin	Eläinyksikkökerroin
Vieroitettu porsas, 5–11 vko, jos tilalla ei ole emakoita*	0,24
Hevonen 2v–	3,9
Poni** 2v–, hevonen 1v	2,8
Pienponi** 2v–, poni** 1v, hevonen <1v	2,0
Pienponi** 1–2v, poni** <1v	1,2
Pienponi** <1v	0,8
Aasi (ponin ja pienponin tavoin säkäkorkeuden ja iän mukaan)	0,8–2,8
Lammas (uuhi karitsoineen, pässi)	0,6
Vuohi (kuttu kileineen, pukki)	0,6
Munituskana	0,07
Broileriemo	0,07
Kukko	0,1
Emokalkkuna	0,14
Lihakalkkuna*	0,12
Broileri*	0,03
Kananuorikko*	0,04
Emoankka, liha-ankka*, emohanhi, lihahanhi*, emofasaani, lihafasaani*	0,07
Emosorsa, lihasorsa*	0,06
Viiriäinen, helmikana	0,04
Kaninaaras poikasineen***	0,19
Strutsi	0,9
Biisoni	2,5
Villisika	0,9
Minkki ja hilleri, siitosnaaras pentuineen	0,18
Minkki ja hilleri, pentu	
Minkki ja hilleri, siitosuros	
Kettu ja supikoira, siitosnaaras pentuineen	0,41
Kettu ja supikoira, pentu	
Kettu ja supikoira, siitosuros	

* eläinpaikkaa kohti

** poni: eläimen säkäkorkeus täysikasvuisena 120–140 cm; pienponi: eläimen säkäkorkeus täysikasvuisena <120 cm

*** Kaninaaraan elopaino noin 5 kg. Poikasien lisäksi kaniuros sisältyy naaraan eläinyksikkökertoimeen.

Taulukko 3. Direktiivieläinsuojat

1. Sikojen kasvatusta vähintään 350 direktiivieläinyksikön eläinsuojissa, pois lukien kasvatustoiminta, jota harjoitetaan asetuksen (EU) 2018/848 mukaisissa luonnonmukaisen tuotannon järjestelmissä, ja kasvatustoiminta, jossa eläintiheys on alle 2 direktiivieläinyksikköä/hehtaari, jonka pinta-alaa käytetään ainoastaan eläinten laiduntamiseen

tai eläinten ruokinnassa käytettävän rehun viljelyyn, ja jossa eläimiä pidetään ulkona huomattavan ajan vuodesta tai kausiluonteisesti

2. Pelkkien munivien kanojen kasvatusta vähintään 300 direktiivieläinyksikön eläinsuojissa tai muiden siipikarjaluokkien kasvatusta vähintään 280 direktiivieläinyksikön eläinsuojissa

3. Munivien kanojen ja muiden siipikarjaluokkien yhdistelmien kasvatusta 280 direktiivieläinyksikön eläinsuojissa; tällöin laitoksen kapasiteetti lasketaan käyttämällä munivien kanojen painotuskerrointa 0,93

4. Sikojen tai siipikarjan yhdistelmien kasvatusta vähintään 380 direktiivieläinyksikön eläinsuojissa, pois lukien sikojen kasvatusta laitoksissa, jotka toimivat asetuksen (EU) 2018/848 mukaisten luonnonmukaisen tuotannon järjestelmien mukaisesti, ja kasvatustoiminta, jossa eläintiheys on alle 2 direktiivieläinyksikköä/hehtaari, jonka pinta-alaa käytetään ainoastaan laiduntamiseen tai eläinten ruokinnassa käytettävän rehun viljelyyn ja jossa eläimiä pidetään ulkona huomattavan ajan vuodesta tai kausiluonteisesti

Taulukko 4. Muut eläinsuojat

1. Eläinsuoja, joka on tarkoitettu vähintään 300 lypsylehmälle, 500 lihanaudalle tai 600 emolehmälle taikka muu eläinsuoja, jonka kokonaiseläinyksikkömäärä eläinyksikkökertoimilla laskettuna on vähintään 3 000

2. Turkistarha, joka on tarkoitettu vähintään 500 siitosnaarasminkille tai -hillerille taikka vähintään 250 siitosnaarasketulle tai -supikoiralle taikka muu turkistarha, jonka kokonaiseläinyksikkömäärä eläinyksikkökertoimilla laskettuna on vähintään 100

ILMOITUKSENVARAISET TOIMINNAT

5. Eläinsuoja, joka on tarkoitettu:

- a) vähintään 50 lypsylehmälle, vähintään 100 lihanaudalle, vähintään 130 emolehälle, vähintään 60 hevoselle tai ponille, vähintään 250 uuhelle tai vuohelle, vähintään 100 täysikasvuiselle emakolle, vähintään 250 lihasialle, vähintään 4 000 munituskanalle tai vähintään 10 000 broilerille ja joka ei ole ympäristöluvanvarainen *liitteen 3* perusteella;
- b) yhdelle tai usealle muulle kuin a kohdassa mainitulle liitteessä 3 tarkoitettulle eläinlajille, jonka kokonaiseläinyksikkömäärä liitteen 3 *taulukon 2* eläinyksikkökertoimilla laskettuna on vähintään 250 ja joka ei ole ympäristöluvanvarainen *liitteen 3* perusteella; jos eläinsuojan suurimman eläinyksikkömäärän muodostaa a kohdassa tarkoitettujen tuotantoeläimen nuorkarja, ilmoituksenvaraisuusraja määräytyy kuitenkin täysikasvuisen tuotantoeläimen eläinyksikkömääräksi muunnetun eläinmäärän perusteella; tätä kohtaa ei sovelleta liitteessä 3 mainittuihin turkiseläimiin;
- c) usealle a tai b kohdassa tarkoitettulle tuotantoeläimelle ja joka ei ole suoraan ilmoituksenvarainen a kohdassa mainitun tuotantoeläimen eläinmäärän perusteella, ilmoituksenvaraisuus määräytyy liitteen 3 *taulukon 2* eläinyksikkökertoimilla laskettavien eläinyksikkömäärien perusteella; tällöin kaikkien tuotantoeläinten eläinyksikkömäärät lasketaan yhteen ja niiden summaa verrataan suurimman eläinyksikkömäärän saaneen tuotantoeläimen eläinyksikkömääräksi muunnettuun ilmoituksenvaraisuuden rajaan, jonka ylityessä toiminta on ilmoituksenvarainen.

Eläinyksikkömääräksi muunnettu ilmoituksenvaraisuuden raja a kohdassa tarkoitettulle tuotantoeläimelle saadaan kertomalla a kohdassa eläinmääränä ilmoitettu ilmoituksenvaraisuuden raja liitteen 3 *taulukon 2* eläinyksikkökertoimella.

Laki

ympäristönsuojelulain muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti

muutetaan ympäristönsuojelulain (527/2014) 5 §:n 1 momentin 7 kohdan a alakohta, 8 §:n 2 kohta, 27 §:n 1 momentti, 29 §:n 1 momentti, 29 a §:n 1 momentin 1 kohta, 30 §:n 1 momentin 1 kohta, 52 §:n 1 ja 2 momentti, 53 §, 62 §:n 1-3 momentti, 66 §:n 1 momentti, 72–74 §, 75 §:n 1 momentti, 77, 79 ja 85 a §, 123 §:n 1 momentti, 174 §:n 2 momentti, 181 §:n 1 ja 2 momentti ja 212 §:n 2 momentti sekä liitteen 1 taulukoiden 1 ja 2 kohdat 2, 5, 7, 9 ja 11, liite 3 ja liitteen 4 kohta 5,

sellaisina kuin niistä ovat 8 §:n 2 kohta, 29 §:n 1 momentti laissa 1166/2018, 181 § osaksi laissa 1166/2018 ja 817/2025, 27 § laissa 423/2015, 29 a §:n 1 momentin 1 kohta laissa 905/2020, 62 §:n 1 momentti laissa 715/2025, 85 a §, 123 §:n 1 momentti, ja 212 §:n 2 momentti laissa 817/2025 ja liitteen 1 taulukoiden 1 ja 2 kohdat 2, 5, 7, 9 ja 11, liitteen 4 kohta 5 laissa 905/2020 ja liite 3 laissa 1166/2018 sekä

lisätään 67 §:ään, sellaisena kuin se on laissa 1166/2018, uusi 2 momentti, uusi 74 a–74 c §, 75 §:ään uusi 2, 4 ja 6 momentti, jolloin nykyinen 2 momentti siirtyy 3 momentiksi ja nykyinen 3 momentti siirtyy 5 momentiksi, 78 §:ään uusi 2, 3, 5 ja 6 momentti, jolloin nykyinen 2 momentti siirtyy 4 momentiksi, uusi 78 a, 81 a–81 c, 82 a ja 85 c §, lakiin uusi 110 a–110 e § ja niiden edelle uusi väliotsikko, uusi 123 a §, 174 §:ään uusi 2 momentti, jolloin nykyinen 2 momentti siirtyy 3 momentiksi, 179 §:ään uusi 3 ja 4 momentti, 211 §:ään uusi 3–5 momentti ja uusi 232 b §, seuraavasti:

Voimassa oleva laki

Ehdotus

5 §

5 §

Määritelmät

Määritelmät

Tässä laissa tarkoitetaan:

Tässä laissa tarkoitetaan:

7) parhaalla käyttökelpoisella tekniikalla
a) mahdollisimman tehokkaita ja kehittyneitä, teknisesti ja taloudellisesti toteuttamiskelpoisia tuotanto- ja puhdistusmenetelmiä ja toiminnan suunnittelu-, rakentamis-, ylläpito-, käyttö- sekä lopettamistapoja, joilla voidaan ehkäistä toiminnan aiheuttama ympäristön pilaantuminen tai tehokkaimmin vähentää sitä

7) parhaalla käyttökelpoisella tekniikalla
a) mahdollisimman tehokkaita ja kehittyneitä, teknisesti ja taloudellisesti toteuttamiskelpoisia tuotanto- ja puhdistusmenetelmiä ja toiminnan suunnittelu-, rakentamis-, ylläpito-, käyttö- sekä lopettamistapoja, joilla voidaan ehkäistä toiminnan aiheuttama ympäristön pilaantuminen, *mukaan lukien*

Voimassa oleva laki

ja jotka soveltuvat ympäristölupamääräysten perustaksi;

8 §

Luvanvaraisesta, ilmoituksenvaraisesta ja rekisteröitävästä toiminnasta aiheutuvan ympäristön pilaantumisen ehkäiseminen

Jos toimintaan 4 luvun mukaan tarvitaan lupa (luvanvarainen toiminta) tai siitä on 115 a §:n mukaan tehtävä ilmoitus (ilmoituksenvarainen toiminta) taikka toiminta 11 luvun mukaan on rekisteröitävä (*rekisteröitävä toiminta*), toiminnanharjoittajan on sen lisäksi, mitä 7 §:ssä säädetään, ympäristön pilaantumisen ehkäisemiseksi huolehdittava ja varmistuttava siitä, että:

2) energiankäyttö toiminnassa on tehokasta;

27 §

Yleinen luvanvaraisuus

Ympäristön pilaantumisen vaaraa aiheuttavaan toimintaan, josta säädetään liitteen 1 taulukossa 1 (*direktiivilaitos*) ja taulukossa 2, on oltava lupa (*ympäristölupa*). Eläinsuojan luvanvaraisuuden määrittämiseen eräissä tapauksissa käytettävistä eläinyksikkökertoimista säädetään liitteessä 3.

Ehdotus

ilmastonmuutoksen torjunta, tai tehokkaimmin vähentää sitä ja jotka soveltuvat ympäristölupamääräysten perustaksi;

8 §

Luvanvaraisesta, ilmoituksenvaraisesta ja rekisteröitävästä toiminnasta aiheutuvan ympäristön pilaantumisen ehkäiseminen

Jos toimintaan 4 luvun mukaan tarvitaan lupa (*luvanvarainen toiminta*) tai siitä on 115 a §:n mukaan tehtävä ilmoitus (ilmoituksenvarainen toiminta) taikka toiminta 11 luvun mukaan on rekisteröitävä (*rekisteröitävä toiminta*), toiminnanharjoittajan on sen lisäksi, mitä 7 §:ssä säädetään, ympäristön pilaantumisen ehkäisemiseksi huolehdittava ja varmistuttava siitä, että:

2) *energian, materiaalien ja veden käyttö toiminnassa on tehokasta ja toiminnassa hyödynnetään mahdollisuuksien mukaan uusiutuvaa energiaa;*

27 §

Yleinen luvanvaraisuus

Ympäristön pilaantumisen vaaraa aiheuttavaan toimintaan, josta säädetään liitteen 1 taulukossa 1 (*direktiivilaitos*) ja taulukossa 2 sekä liitteen 3 taulukossa 3 (*direktiivieläinsuoja*) ja taulukossa 4, on oltava lupa (*ympäristölupa*). Eläinsuojan luvanvaraisuuden määrittämiseen eräissä tapauksissa käytettävistä eläinyksikkökertoimista säädetään liitteen 3 taulukossa 1 ja 2.

Voimassa oleva laki

Ehdotus

29 §

Luvanvaraisen toiminnan olennainen muuttaminen

Ympäristöluvanvaraisen toiminnan päästöjä tai niiden vaikutuksia lisäävään tai muuhun toiminnan olennaiseen muuttamiseen on oltava lupa. Lupaa ei kuitenkaan tarvita, jos muutos ei lisää ympäristöön kohdistuvia vaikutuksia tai riskejä eikä lupaa toiminnan muutoksen vuoksi ole tarpeen tarkistaa. Toiminnan muutos on aina olennainen, jos toiminta sen seurauksena muuttuu direktiivilaitoksen toiminnaksi.

29 §

Luvanvaraisen toiminnan olennainen muuttaminen

Ympäristöluvanvaraisen toiminnan päästöjä tai niiden vaikutuksia lisäävään tai muuhun toiminnan olennaiseen muuttamiseen on oltava lupa. Lupaa ei kuitenkaan tarvita, jos muutos ei lisää ympäristöön kohdistuvia vaikutuksia tai riskejä eikä lupaa toiminnan muutoksen vuoksi ole tarpeen tarkistaa. Toiminnan muutos on aina olennainen, jos toiminta sen seurauksena muuttuu direktiivilaitoksen *tai direktiivieläinsuojan* toiminnaksi.

29 a §

Ilmoituksenvaraisen toiminnan luvanvaraisuus

Liitteen 4 mukaiseen ilmoituksenvaraiseen toimintaan tarvitaan ympäristölupa, jos:

1) toiminta on osa direktiivilaitoksen toimintaa;

29 a §

Ilmoituksenvaraisen toiminnan luvanvaraisuus

Liitteen 4 mukaiseen ilmoituksenvaraiseen toimintaan tarvitaan ympäristölupa, jos:

1) toiminta on osa direktiivilaitoksen *tai direktiivieläinsuojan* toimintaa;

30 §

Rekisteröitävän toiminnan luvanvaraisuus

Liitteen 2 mukaiseen rekisteröitävään toimintaan tarvitaan ympäristölupa vain, jos:

1) toiminta on osa direktiivilaitoksen toimintaa;

30 §

Rekisteröitävän toiminnan luvanvaraisuus

Liitteen 2 mukaiseen rekisteröitävään toimintaan tarvitaan ympäristölupa vain, jos:

1) toiminta on osa direktiivilaitoksen *tai direktiivieläinsuojan* toimintaa;

52 §

Lupamääräykset pilaantumisen ehkäisemiseksi

Ympäristöluvassa on annettava tarpeelliset määräykset:

1) päästöistä, päästöraja-arvoista, päästöjen ehkäisemisestä ja rajoittamisesta sekä päästöpaikan sijainnista;

52 §

Lupamääräykset pilaantumisen ehkäisemiseksi

Ympäristöluvassa on annettava tarpeelliset määräykset:

1) päästöistä, päästöraja-arvoista, päästöjen ehkäisemisestä ja rajoittamisesta sekä päästöpaikan sijainnista;

2) maaperän ja pohjavesien pilaantumisen ehkäisemisestä;

3) jätteistä sekä niiden määrän ja haitallisuuden vähentämisestä;

4) toimista häiriö- ja muissa poikkeuksellisissa tilanteissa;

5) toiminnan lopettamisen jälkeisestä alueen kunnostamisesta ja päästöjen ehkäisemisestä sekä muista toiminnan lopettamisen jälkeisistä toimista;

6) muista toimista, joilla ehkäistään tai vähennetään ympäristön pilaantumista tai sen vaaraa.

Jos 1 momentin mukaisilla määräyksillä muussa kuin teollisessa toiminnassa tai energiantuotannossa ei toiminnan luonteesta johtuen voida riittävästi ehkäistä tai vähentää ympäristöhaittoja, voidaan luvassa antaa tarpeelliset määräykset tuotantomäärästä, -energiasta tai tuotannossa käytettävästä ravinnosta.

2) maaperän, pintavesien ja pohjavesien pilaantumisen ehkäisemisestä;

3) jätteistä sekä niiden määrän ja haitallisuuden vähentämisestä;

4) toimista häiriö- ja muissa poikkeuksellisissa tilanteissa;

5) toiminnan lopettamisen jälkeisestä alueen kunnostamisesta ja päästöjen ehkäisemisestä sekä muista toiminnan lopettamisen jälkeisistä toimista;

6) muista toimista, joilla ehkäistään tai vähennetään ympäristön pilaantumista tai sen vaaraa.

Jos 1 momentin mukaisilla määräyksillä muussa kuin teollisessa toiminnassa tai energiantuotannossa ei toiminnan luonteesta johtuen voida riittävästi ehkäistä tai vähentää ympäristön pilaantumista, voidaan luvassa antaa tarpeelliset määräykset tuotantomäärästä tai tuotannossa käytettävästä ravinnosta.

53 §

53 §

Parhaan käyttökelpoisen tekniikan arviointi

Parhaan käyttökelpoisen tekniikan arviointi

Parhaan käyttökelpoisen tekniikan sisältöä arvioitaessa on otettava huomioon:

Parhaan käyttökelpoisen tekniikan sisältöä arvioitaessa on otettava huomioon:

1) jätteiden määrän ja haitallisuuden vähentäminen;

1) jätteiden määrän ja haitallisuuden vähentäminen;

2) tuotannossa käytettävien aineiden ja siinä syntyvien jätteiden uudelleen käytön ja hyödyntämisen mahdollisuus;

2) tuotannossa käytettävien aineiden ja siinä syntyvien jätteiden uudelleen käytön ja hyödyntämisen mahdollisuus;

3) tuotannossa käytettävien aineiden vaarallisuus sekä mahdollisuudet käyttää entistä haitattomampia aineita;

3) tuotannossa käytettävien aineiden vaarallisuus sekä mahdollisuudet käyttää entistä haitattomampia aineita *erityisesti siltä osin, kun kyse on erityistä huolta aiheuttavista aineista;*

4) päästöjen laatu, määrä ja vaikutus;

4) päästöjen laatu, määrä ja vaikutus;

5) käytettyjen raaka-aineiden laatu ja kulutus;

5) käytettyjen raaka-aineiden ja veden laatu ja kulutus *sekä toimenpiteet ympäristötehokkuuden parantamiseksi sekä mahdollisuudet raaka-aineiden ja veden uudelleenkäyttöön;*

6) energian käytön tehokkuus;

6) energian käytön tehokkuus *sekä toimenpiteet ilmastomuutoksen torjumiseksi;*

Voimassa oleva laki

7) toiminnan riskien ja onnettomuusvaarojen ennalta ehkäiseminen sekä onnettomuuksien seurausten ehkäiseminen;

8) parhaan käyttökelpoisen tekniikan käyttöönottoon vaadittava aika ja toiminnan suunnitellun aloittamisajankohdan merkitys sekä päästöjen ehkäisemisen ja rajoittamisen kustannukset ja hyödyt;

9) vaikutukset ympäristöön;

10) teollisessa mittakaavassa käytössä olevat tuotantomenetelmät ja menetelmät päästöjen hallitsemiseksi;

11) tekniikan ja luonnontieteellisen tiedon kehitys;

12) Euroopan komission ja kansainvälisten toimielinten julkaisemat tiedot parhaasta käyttökelpoisesta tekniikasta.

62 §

Seuranta- ja tarkkailumääräykset

Ympäristöluvassa on annettava tarpeelliset määräykset päästöjen ja toiminnan tarkkailusta sekä toiminnan vaikutusten ja toiminnan lopettamisen jälkeisen ympäristön tilan tarkkailusta. Luvassa on lisäksi annettava tarpeelliset määräykset jätelain 120 §:ssä säädetystä jätehuollon seurannasta ja tarkkailusta sekä jätteen käsittelyn seuranta- ja tarkkailusuunnitelmasta ja sen noudattamisesta. Toiminnan jätekirjanpitoon sisällytettyjen tietojen toimittamisesta valvontaviranomaiselle tai tämän ylläpitämään tietojärjestelmään voidaan säätää jätelain 118 a tai 119 §:n nojalla annetussa valtioneuvoston asetuksessa.

Ehdotus

7) toiminnan riskien ja onnettomuusvaarojen ennalta ehkäiseminen sekä onnettomuuksien *ympäristö- ja terveysvaikutusten ehkäiseminen*;

8) parhaan käyttökelpoisen tekniikan käyttöönottoon vaadittava aika ja toiminnan suunnitellun aloittamisajankohdan merkitys sekä päästöjen ehkäisemisen ja rajoittamisen kustannukset ja hyödyt;

9) vaikutukset ympäristöön *sekä toimenpiteet päästöjen vaikutusten ehkäisemiseksi mukaan lukien luonnon monimuotoisuuden turvaaminen*;

10) teollisessa mittakaavassa käytössä olevat tuotantomenetelmät ja menetelmät päästöjen hallitsemiseksi;

11) tekniikan ja luonnontieteellisen tiedon kehitys, *mukaan lukien digitaalisten ratkaisujen kehitys*;

12) Euroopan komission ja kansainvälisten toimielinten julkaisemat tiedot parhaasta käyttökelpoisesta tekniikasta.

62 §

Seuranta- ja tarkkailumääräykset

Ympäristöluvassa on annettava tarpeelliset määräykset päästöjen, *ympäristötehokkuuden ja* toiminnan tarkkailusta sekä toiminnan vaikutusten ja toiminnan lopettamisen jälkeisen ympäristön tilan tarkkailusta. Luvassa on lisäksi annettava tarpeelliset määräykset jätelain 120 §:ssä säädetystä jätehuollon seurannasta ja tarkkailusta sekä jätteen käsittelyn seuranta- ja tarkkailusuunnitelmasta ja sen noudattamisesta. Toiminnan jätekirjanpitoon sisällytettyjen tietojen toimittamisesta valvontaviranomaiselle tai tämän ylläpitämään tietojärjestelmään voidaan säätää jätelain 118 a tai 119 §:n nojalla annetussa valtioneuvoston asetuksessa. *Direktiivilaitoksen ympäristöluvassa on lisäksi annettava tarpeelliset määräykset 74 a §:ssä tarkoitetun ympäristöjärjestelmän mukaisten tavoitteiden saavuttamisen seurannasta.*

Tarkkailun toteuttamiseksi luvassa on määrättävä mittausmenetelmistä ja mittausten tiheydestä. Luvassa on myös määrättävä siitä, miten seurannan ja tarkkailun tulokset arvioidaan ja miten tulokset toimitetaan valvontaviranomaiselle. Toiminnanharjoittaja voidaan määrätä antamaan valvontaa varten myös muita tarpeellisia tietoja.

Tarkkailun toteuttamiseksi luvassa on määrättävä mittausmenetelmistä ja mittausten tiheydestä. Luvassa on myös määrättävä siitä, miten seurannan ja tarkkailun tulokset arvioidaan ja miten tulokset toimitetaan valvontaviranomaiselle. Toiminnanharjoittaja voidaan määrätä antamaan valvontaa varten myös muita tarpeellisia tietoja. *Direktiivilaitosten päästöjen raja-arvojen noudattamista koskevien mittausten tuloksiin voidaan tehdä vähennys ennen tuloksen vertaamista päästöraja-arvoon. Vähennys ei saa ylittää sovelletun mittausmenetelmän mittausepävarmuuden suuruutta. Sovelletun mittausepävarmuuden suuruus määritetään teollisuuspäästädirektiivin 15 a artiklan 2 kohdan nojalla hyväksytyin Euroopan komission päätöksen mukaisesti.*

Toiminnanharjoittajan on toimitettava valvontaviranomaiselle säännöllisesti päästöjen tarkkailun tulokset ja muut valvontaa varten tarvittavat tiedot, siten kuin ympäristöluvassa tarkemmin määrätään. Tiedot direktiivilaitoksen päästöjen tarkkailun tuloksista ja muut valvontaa varten tarpeelliset tiedot direktiivilaitoksen luvan noudattamisesta on toimitettava valvontaviranomaiselle vähintään kerran vuodessa.

Toiminnanharjoittajan on toimitettava valvontaviranomaiselle säännöllisesti päästöjen tarkkailun tulokset ja muut valvontaa varten tarvittavat tiedot, siten kuin ympäristöluvassa tarkemmin määrätään. Tiedot direktiivilaitoksen *tai direktiivieläinsuojan* päästöjen tarkkailun tuloksista ja muut valvontaa varten tarpeelliset tiedot direktiivilaitoksen *tai direktiivieläinsuojan* luvan noudattamisesta on toimitettava valvontaviranomaiselle vähintään kerran vuodessa.

66 §

Maaperän ja pohjaveden suojelua koskevat määräykset

Luvanvaraisen toiminnan harjoittajan on huolehdittava maaperään ja pohjaveteen kohdistuvien päästöjen ehkäisemiseksi toteutettujen toimien, kuten rakenteiden säännöllisestä ylläpidosta, huollosta ja tarkastuksista. Luvassa on annettava tätä koskevat tarpeelliset määräykset.

66 §

Maaperän, pintaveden ja pohjaveden suojelua koskevat määräykset

Luvanvaraisen toiminnan harjoittajan on huolehdittava maaperään, *pintaveteen* ja pohjaveteen kohdistuvien päästöjen ehkäisemiseksi toteutettujen toimien, kuten rakenteiden säännöllisestä ylläpidosta, huollosta ja tarkastuksista. Luvassa on annettava tätä koskevat tarpeelliset määräykset.

67 §

*Määräykset viemäriin johdettavista
jätevesistä*

67 §

*Määräykset viemäriin johdettavista
jätevesistä*

Asetettaessa direktiivilaitoksen lupamääräyksiä 75 §:n 2 momentin mukaisesti on varmistettava, että ympäristön pilaantuminen ehkäistään vähintään yhtä tehokkaasti kuin käsiteltäessä jätevedet erillisessä jätevedenpuhdistamossa, että jäteveden johtaminen ei haittaa jätevedestä peräisin olevien materiaalin tai energian talteenottoa tai uudelleen käyttöä, ja että jätevesien johtaminen ei vaaranna 9 §:n nojalla annetussa valtioneuvoston asetuksessa säädettyjen vaatimusten noudattamista.

72 §

Direktiivilaitoksia koskevat määritelmät

Tässä luvussa tarkoitetaan:

1) *vertailuasiakirjalla* teollisuuden päästöistä annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2010/75/EU, jäljempänä teollisuuspäästädirektiivi, 13 artiklan mukaisesti laadittua asiakirjaa, jossa esitetään asiakirjan kohteena olevassa toiminnassa sovelletut tekniikat, päästöt ja kulutustasot, parhaan käyttökelpoisen tekniikan määrittelemisessä ja sitä koskevien päätelmien laatimisessa huomioon otettavat tekniikat sekä uudet tekniikat;

2) *päätelmillä* teollisuuspäästädirektiivin 13 artiklan 5 kohdan nojalla hyväksyttyä Euroopan komission päätöstä, joka sisältää vertailuasiakirjan ne osat, joissa esitetään päätelmät parhaista käyttökelpoisista tekniikoista, näiden tekniikoiden kuvaus ja tiedot niiden sovellettavuuden arvioimiseksi, tekniikkaan liittyvät päästötasot, tarkkailu ja kulutustasot sekä tarvittaessa laitoksen kunnostustoimet;

72 §

Parasta käyttökelpoista tekniikkaa koskevat määritelmät

Tässä luvussa tarkoitetaan:

1) *vertailuasiakirjalla* teollisuuden päästöistä annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2010/75/EU, jäljempänä teollisuuspäästädirektiivi, 13 artiklan mukaisesti laadittua asiakirjaa, jossa esitetään asiakirjan kohteena olevassa toiminnassa sovelletut tekniikat, päästöt ja kulutustasot, parhaan käyttökelpoisen tekniikan määrittelemisessä ja sitä koskevien päätelmien laatimisessa huomioon otettavat tekniikat sekä uudet tekniikat;

2) *päätelmillä* teollisuuspäästädirektiivin 13 artiklan 5 kohdan nojalla hyväksyttyä Euroopan komission päätöstä, joka sisältää vertailuasiakirjan ne osat, joissa esitetään päätelmät parhaista käyttökelpoisista tekniikoista ja uusista tekniikoista, näiden tekniikoiden kuvaus ja tiedot niiden sovellettavuuden arvioimiseksi, tekniikkaan liittyvät päästötasot, niihin liittyvät ympäristötehokkuuden tasot, ympäristöjärjestelmän sisältö, mukaan lukien

3) *päästötasoilla* päästöjen vaihteluväliä laitoksen normaaleissa toimintaolosuhteissa käytettäessä parasta käyttökelpoista tekniikkaa tai tällaisten tekniikoiden yhdistelmää, sellaisena kuin se on kuvattu päätelmissä, ilmaistuna tietyn ajanjakson keskiarvona tietyissä vertailuolosuhteissa.

vertailuarvot, tarkkailu ja kulutustasot sekä tarvittaessa laitoksen kunnostustoimet;

3) *päästötasoilla* päästöjen vaihteluväliä laitoksen normaaleissa toimintaolosuhteissa käytettäessä parasta käyttökelpoista tekniikkaa tai tällaisten tekniikoiden yhdistelmää, sellaisena kuin se on kuvattu päätelmissä, ilmaistuna tietyn ajanjakson keskiarvona tietyissä vertailuolosuhteissa;

4) *ympäristötehokkuudella* materiaalin, veden tai energian kulutustasoihin, uudelleenkäyttöön sekä jätteen syntyyn liittyvää tehokkuutta;

5) *ympäristötehokkuuden raja-arvolla* ympäristötehokkuuden suoritusarvoa, jota ei yhden tai useamman ajanjakson aikana saa ylittää ja joka ilmaistaan kokonaismääränä, tuotantoon suhteutettuna määränä, prosenttiosuutena tai muulla vastaavalla tavalla;

6) *viitteellisellä ympäristötehokkuuden arvolla* ympäristötehokkuuden suoritusarvoa, joka ilmaistaan kokonaismääränä, tuotantoon suhteutettuna määränä, prosenttiosuutena tai muulla vastaavalla tavalla;

7) *ympäristötehokkuuden vaihteluväleillä* ympäristötehokkuuden tasojen vaihteluväliä laitoksen normaaleissa toimintaolosuhteissa käytettäessä parasta käyttökelpoista tekniikkaa tai tällaisten tekniikoiden yhdistelmää, sellaisena kuin se on kuvattu päätelmissä, ilmaistuna tietyn ajanjakson keskiarvona tietyissä vertailuolosuhteissa;

8) *vertailuarvoilla* sellaista ympäristötehokkuuden tasojen viitteellistä vaihteluväliä käytettäessä parasta käyttökelpoista tekniikkaa, jota käytetään vertailukohtana ympäristöjärjestelmässä;

9) *syvällä teollisella muutoksella* sitä, että toiminnanharjoittaja ottaa käyttöön uusia tekniikoita tai parhaita käytettävissä olevia tekniikoita, jotka merkitsevät laitoksen osan tai koko laitoksen suunnittelun tai tekniikan merkittävää muutosta tai olemassa olevan laitoksen korvaamista uudella laitoksella, mikä mahdollistaa kasvihuonekaasupäästöjen vähentämisen erittäin merkittävästi ilmastoneutraaliustavoitteen mukaisesti ja muiden päästöjen ja ympäristötehokkuuden

osalta täyttää 75 §:n mukaiset vaatimukset, ottaen huomioon toiminnan vaikutuksen ympäristöön kokonaisuutena;

10) **uusiin tekniikoihin liittyvillä päästötasoilla** päästöjen vaihteluväliä laitoksen normaaleissa toimintaolosuhteissa käytettäessä uutta tekniikkaa tai uusien tekniikoiden yhdistelmää, sellaisena kuin se on kuvattu päätelmissä, ilmaistuna tietyn ajanjakson keskiarvona tietyissä vertailuolosuhteissa;

11) **uusiin tekniikoihin liittyvillä ympäristötehokkuuden tasoilla** ympäristötehokkuuden tasojen vaihteluväliä laitoksen normaaleissa toimintaolosuhteissa käytettäessä uutta tekniikkaa tai uusien tekniikoiden yhdistelmää, sellaisena kuin se on kuvattu päätelmissä, ilmaistuna tietyn ajanjakson keskiarvona tietyissä vertailuolosuhteissa.

73 §

73 §

Luvun soveltamisala

Luvun soveltamisala

Sen lisäksi, mitä 6 luvussa säädetään, direktiivilaitoksen ympäristölupa-asiaa käsiteltäessä sovelletaan tätä lukua. Tätä lukua ei kuitenkaan sovelleta tutkimukseen, kehittämiseen tai uusien tuotteiden ja prosessien testaukseen.

Sen lisäksi, mitä 6 luvussa säädetään, direktiivilaitoksen ympäristölupa-asiaa käsiteltäessä sovelletaan tätä lukua. Tätä lukua ei kuitenkaan sovelleta liitteen 3 mukaisen direktiivieläinsuojan toimintaan, eikä tutkimukseen, kehittämiseen tai uusien tuotteiden ja prosessien testaukseen.

74 §

74 §

Energian käytön tehokkuutta koskevat määräykset

Energian ja materiaalien käytön tehokkuutta koskevat määräykset

Direktiivilaitoksen ympäristöluvassa on tarvittaessa annettava määräykset toiminnan energian käytön tehokkuudesta ja tehokkuuden parantamisesta. Määräysten on oltava teknisesti, taloudellisesti ja tuotannollisesti toteuttamiskelpoisia ja ne voivat koskea:

Direktiivilaitoksen ympäristöluvassa on tarvittaessa annettava määräykset toiminnan energian ja materiaalien käytön tehokkuudesta ja tehokkuuden parantamisesta. Määräysten on oltava teknisesti, taloudellisesti ja tuotannollisesti toteuttamiskelpoisia ja ne voivat koskea:

1) energian käytön tehokkuuden selvittämistä ja hallintaa;

1) energian ja materiaalien käytön tehokkuuden selvittämistä ja hallintaa;

Voimassa oleva laki

2) energian käytön tehokkuuden seurantaan käytettävissä olevien tunnuslukujen avulla;

3) sen varmistamista, että uutta laitosta rakennettaessa ja jo toiminnassa olevaa laitosta olennaisesti uudistettaessa ympäristön pilaantumisen ehkäisemistä arvioidaan kokonaisvaltaisesti ja parhaan käyttökelpoisen tekniikan mukaisesti ottaen päästöjen lisäksi huomioon energiatehokkuus.

Luvassa voidaan määrätä, että toiminnanharjoittajan on toimitettava tietoja energiatehokkuuden kehittymisestä valvontaviranomaiselle.

Määräyksiä ei kuitenkaan ole tarpeen antaa, jos toiminnanharjoittaja on liittynyt energiatehokkuussopimukseen tai muuhun vastaavaan vapaaehtoiseen järjestelyyn, jonka energianhallintajärjestelmässä toiminnanharjoittaja määrittelee energian käytön tehokkuuden seurantamenettelyt ja sitoutuu energiatehokkuuden jatkuvaan parantamiseen.

Ehdotus

2) energian ja materiaalien käytön tehokkuuden seurantaan käytettävissä olevien tunnuslukujen avulla;

3) sen varmistamista, että uutta laitosta rakennettaessa ja jo toiminnassa olevaa laitosta olennaisesti uudistettaessa ympäristön pilaantumisen ehkäisemistä arvioidaan kokonaisvaltaisesti ja parhaan käyttökelpoisen tekniikan mukaisesti ottaen päästöjen lisäksi huomioon energiatehokkuus ja materiaalitehokkuus;

4) 75 §:n 2 momentin mukaisia energian ja materiaalien käytön tehokkuutta koskevia vaihteluvälejä ja viitteellisiä ympäristötehokkuuden arvoja tai 74 a §:n 2 momentin mukaisia vertailuarvoja, jos tällaisia on asetettu toimintaa koskevissa päätelmissä.

Luvassa voidaan määrätä, että toiminnanharjoittajan on toimitettava tietoja energia- ja materiaalitehokkuuden kehittymisestä valvontaviranomaiselle.

Energiatehokkuutta koskevia määräyksiä ei kuitenkaan ole tarpeen antaa, jos toiminnanharjoittaja on liittynyt energiatehokkuussopimukseen tai muuhun vastaavaan vapaaehtoiseen järjestelyyn, jonka energianhallintajärjestelmässä toiminnanharjoittaja määrittelee energian käytön tehokkuuden seurantamenettelyt ja sitoutuu energiatehokkuuden jatkuvaan parantamiseen.

74 a §

Ympäristöjärjestelmä

Direktiivilaitosten on otettava käyttöön ympäristöjärjestelmä, joka kattaa laitoksen ympäristön pilaantumisen vaaraa aiheuttavan toiminnan. Ympäristöjärjestelmä on laadittava ja toteutettava toimintaa koskevien päätelmien mukaisesti.

Ympäristöjärjestelmän on sisällettävä vähintään seuraavat osat:

1) tärkeimpiin ympäristönäkökohtiin liittyvät tavoitteet ja toimenpiteet, joilla ehkäistään jätteen syntymistä, vaarallisten aineiden käyttöä tai päästöjä, tehostetaan

materiaalien, veden ja energian käyttöä sekä veden uudelleenkäyttöä, ja näitä koskevat vertailuarvot, jos niitä on asetettu toimintaa koskevissa päätelmissä;

2) luettelo laitoksella olevista tai laitoksesta ympäristöön päästetyistä vaarallisista kemikaaleista, joita käytetään sellaisenaan, muiden aineiden ainesosana tai seosten osana, arviointi vaarallisten kemikaalien vaikutuksista ympäristöön sekä mahdollisuuksista korvata ne turvallisemmilla vaihtoehdoilla tai vähentää niiden käyttöä; luettelon, riskinarvioinnin ja arvioinnin laatimisessa on kiinnitettävä erityistä huomiota aineisiin, joilla on asetuksen (EY) N:o 1907/2006 57 artiklassa tarkoitettuja ominaisuuksia ja asetuksen (EY) N:o 1907/2006 liitteessä XVII tarkoitettujen rajoitusten piiriin kuuluviin aineisiin;

3) energiakatselmuksen tulokset tai energianhallintajärjestelmän täytäntöönpanon tulokset sekä toimenpiteet niihin liittyvien suositusten täytäntöönpanemiseksi, jos direktiivilaitoksen on laadittava energiatehokkuuslain (1429/2014) mukainen energiakatselmuksen tai otettava käyttöön energianhallintajärjestelmä;

4) toimenpiteet, jotka on toteutettu ympäristötavoitteiden saavuttamiseksi ja ympäristölle aiheutuvien riskien välttämiseksi, mukaan lukien korjaavat ja ennaltaehkäisevät toimenpiteet;

5) siirtymäsuunnitelma.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä ympäristöjärjestelmän sisällöstä.

74 b §

Ympäristöjärjestelmän tietojen yhteenvedo

Toiminnanharjoittajan on laadittava yhteenvedo direktiivilaitoksen ympäristöjärjestelmän tiedoista. Yhteenvedo on julkaistava 85 a §:ssä tarkoitettussa ympäristöasioiden tietopalvelussa. Julkaistavien tietojen on katettava vähintään teollisuuspäästädirektiivin 14 a artiklan 4

Voimassa oleva laki

Ehdotus

kohdan nojalla hyväksytyyn Euroopan komission päätöksen mukaiset tiedot. Tietojen julkaisussa noudatetaan, mitä viranomaisten toiminnan julkisuudesta annetussa laissa säädetään.

74 c §

Ympäristöjärjestelmän päivitys ja auditointi

Toiminnanharjoittajan on tarkasteltava ja tarvittaessa päivitettävä ympäristöjärjestelmää säännöllisin väliajoin, jotta se täyttää tämän lain ja sen nojalla annettujen säännösten vaatimukset.

Ympäristöjärjestelmä on todennettava vähintään joka kolmas vuosi. Ympäristötodentaja todentaa, että ympäristöjärjestelmä täyttää 74 a §:n ja sen nojalla annettujen säännösten vaatimukset.

Ympäristötodentajan on oltava Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 765/2008 mukaisesti akkreditoitu vaatimustenmukaisuuden arviointilaitos tai asetuksen (EY) N:o 1221/2009 2 artiklan 20 alakohdassa määritelty valtuutettu tai toimiluvan saanut ympäristötodentaja.

75 §

*Päätelmien soveltaminen
ympäristölupaharkinnassa*

Direktiivilaitoksen päästöraja-arvojen, tarkkailun ja muiden lupamääräysten on parhaan käyttökelpoisen tekniikan vaatimuksen toteuttamiseksi perustuttava päätelmiin.

Päästöille on ympäristöluvassa määrättävä päästöraja-arvot siten, että päätelmien päästötasoja ei ylitetä laitoksen normaaleissa toimintaolosuhteissa.

Jos päätelmissä ei ole ilmoitettu päästötasoja, luvassa on annettava tarpeelliset määräykset päätelmissä kuvattua parasta

75 §

*Päätelmien soveltaminen
ympäristölupaharkinnassa*

Direktiivilaitoksen päästöraja-arvojen, ympäristötehokkuuden raja-arvojen ja vaihteluvälien, tarkkailun ja muiden lupamääräysten on parhaan käyttökelpoisen tekniikan vaatimuksen toteuttamiseksi perustuttava päätelmiin.

Päästöille on ympäristöluvassa määrättävä tiukimmat mahdolliset päästöraja-arvot siten, että päästörajoja määrättäessä otetaan huomioon päätelmien päästötasojen koko vaihteluväli ja varmistetaan, että päätelmien päästötasoja ei ylitetä laitoksen normaaleissa toimintaolosuhteissa.

Jos päätelmissä ei ole ilmoitettu päästötasoja, luvassa on annettava tarpeelliset määräykset päätelmissä kuvattua parasta

käyttökelpoista tekniikkaa vastaavan ympäristönsuojelun tason saavuttamiseksi. Jos päätelmissä ei ole kuvattu laitoksella käytettävää tekniikkaa, parhaan käyttökelpoisen tekniikan arviointiin sovelletaan päästöraja-arvoja määrättäessä 53 §:ssä säädettyjä arviointiperusteita.

Jos päätelmissä ei ole kuvattu lupahakemuksessa tarkoitetun toiminnan tai tuotantomenetelmän tyyppiä tai niiden kaikkia ympäristövaikutuksia, lupamääräykset on tarpeellisilta osin annettava 53 §:n mukaisesti arvioidun parhaan käyttökelpoisen tekniikan perusteella. Toiminnanharjoittajaa on kuultava tämän momentin mukaan annettavista lupamääräyksistä, jos määräykset poikkeavat olennaisesti siitä, mitä hakija on hakemuksessaan esittänyt parhaasta käyttökelpoisesta tekniikasta, päästöjen rajoittamisesta ja tarkkailusta.

käyttökelpoista tekniikkaa vastaavan ympäristönsuojelun tason saavuttamiseksi. Jos päätelmissä ei ole kuvattu laitoksella käytettävää tekniikkaa, parhaan käyttökelpoisen tekniikan arviointiin sovelletaan päästöraja-arvoja määrättäessä 53 §:ssä säädettyjä arviointiperusteita.

Ympäristöluvassa on määrättävä ympäristötehokkuuden vaihteluvälit siten, että päätelmien vaihteluvälejä ei ylitetä laitoksen normaaleissa toimintaolosuhteissa. Veden käytölle ja kulutukselle on ympäristöluvassa määrättävä ympäristötehokkuuden raja-arvot siten, että päätelmien vaihteluvälin ylärajaa ei ylitetä laitoksen normaaleissa toimintaolosuhteissa ja otetaan huomioon toiminnan vaikutus ympäristöön kokonaisuutena. Energian ja materiaalin kulutukselle ja uudelleenkäytölle sekä syntyvän jätteen määrälle on ympäristöluvassa määrättävä viitteelliset ympäristötehokkuuden arvot niin, että arvot ovat päätelmien ympäristötehokkuuden vaihteluvälien mukaisia.

Jos päätelmissä ei ole kuvattu lupahakemuksessa tarkoitetun toiminnan tai tuotantomenetelmän tyyppiä tai niiden kaikkia ympäristövaikutuksia, lupamääräykset on tarpeellisilta osin annettava 53 §:n mukaisesti arvioidun parhaan käyttökelpoisen tekniikan perusteella. Toiminnanharjoittajaa on kuultava tämän momentin mukaan annettavista lupamääräyksistä, jos määräykset poikkeavat olennaisesti siitä, mitä hakija on hakemuksessaan esittänyt parhaasta käyttökelpoisesta tekniikasta, päästöjen rajoittamisesta ja tarkkailusta.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä ympäristötehokkuudesta annettavista lupamääräyksistä.

77 §

Päästöraja-arvojen määrittäminen

Edellä 75 §:n 1 momentin nojalla määrättävät päästöraja-arvot on määrättävä samalle tai lyhyemmälle ajanjaksolle ja samojen vertailuolosuhteiden mukaisina kuin päästötasot.

Raja-arvot, ajanjaksot ja vertailuolosuhteet voidaan 1 momentista poiketen määrätä toisin, jos se on päästöjen tai tarkkailun luonteen vuoksi tarpeen. Toiminnanharjoittajan on ympäristöluvassa tarkemmin määrättävällä tavalla toimitettava valvontaviranomaiselle vähintään kerran vuodessa yhteenveto kyseisten päästöjen tarkkailun tuloksista samalta ajanjaksolta ja samojen vertailuolosuhteiden mukaisina kuin päästötasoissa.

78 §

Päästötasoja lievemmat raja-arvot

77 §

Päästöraja-arvojen arviointi ja määrittäminen

Edellä 75 §:n 2 momentin nojalla määrättävien päästöjen raja-arvojen asettamista varten toiminnanharjoittajan on arvioitava mahdollisuus saavuttaa päästötasojen vaihteluvälin alhaisin lukuarvo ja arvioitava tiukin mahdollinen päästötaso, joka laitoksessa voidaan saavuttaa parhaita käyttökelpoisia tekniikoita käyttämällä. Edellä esitetyissä arvioissa toiminnanharjoittaja voi ottaa huomioon toiminnan vaikutukset ympäristöön kokonaisuutena. Toiminnanharjoittajan on esitettävä arviot päästöraja-arvojen asettamista koskevan hakemuksen liitteenä.

Edellä 75 §:n 2 momentin nojalla määrättävät päästöraja-arvot on määrättävä samalle tai lyhyemmälle ajanjaksolle ja samojen vertailuolosuhteiden mukaisina kuin päästötasot.

Raja-arvot, ajanjaksot ja vertailuolosuhteet voidaan 2 momentista poiketen määrätä toisin, jos se on päästöjen tai tarkkailun luonteen vuoksi tarpeen. Toiminnanharjoittajan on ympäristöluvassa tarkemmin määrättävällä tavalla toimitettava valvontaviranomaiselle vähintään kerran vuodessa yhteenveto kyseisten päästöjen tarkkailun tuloksista samalta ajanjaksolta ja samojen vertailuolosuhteiden mukaisina kuin päästötasoissa.

78 §

Päästötasoja lievemmat raja-arvot

Lievempien päästöraja-arvojen perusteet on arvioitava teollisuuspäästädirektiivin liitteessä II esitettyjen kustannuksiin ja ympäristöhyötyihin liittyvien periaatteiden mukaisesti. Lievempien päästöraja-arvojen kustannukset ja ympäristöhyödyt on arvioitava teollisuuspäästädirektiivin 15

artiklan 6 kohdan nojalla hyväksytyt Euroopan komission päätökset mukaisesti.

Toiminnanharjoittajan on laadittava arvio lievempien päästöraja-arvojen vaikutuksista kyseisten päästöjen pitoisuuksiin sillä alueella, jolla toiminnan vaikutukset ilmenevät, ja esitettävä arvio lievempiä päästöraja-arvoja koskevan hakemuksen liitteenä. Jos laitoksen toiminnasta aiheutuu mitattavissa olevia vaikutuksia alueella, jolla toiminnan vaikutukset ilmenevät, Lupa- ja valvontaviraston on ympäristöluvassa annettava tarpeelliset määräykset toiminnan vaikutusten tarkkailemiseksi.

Lievempien päästöraja-arvojen edellytykset on arvioitava uudelleen, kun lupa tarkistetaan 80 ja 81 §:n perusteella tai kun lupaa muutetaan 89 §:n perusteella lukuun ottamatta yksinomaan 59 §:ssä tarkoitettua vakuutta koskevan lupamääräyksen muuttamista koskien.

Lievempien päästöraja-arvojen edellytyksen perusteet on kuitenkin arvioitava uudelleen viimeistään neljän vuoden välein. Muussa kuin edellä 5 momentin mukaisessa tilanteessa, asian käsittelyyn sovelletaan 80 §:n 3 momentin menettelyä koskevia säännöksiä.

Ympäristöluvassa on tarvittaessa määrättävä, että toiminnanharjoittajan on jätettävä selvitys poikkeuksen edellytysten uudelleen arvioimiseksi viimeistään 6 kuukautta ennen 6 momentissa tarkoitettua määräajan päättymistä siitä, kun lievempien päästöraja-arvojen edellytykset on edellisen kerran arvioitu.

78 a §

Poikkeus ympäristötehokkuuden vaihteluväleistä ja raja-arvoista

Jos 75 §:n 4 momentin nojalla määrättävät ympäristötehokkuuden vaihteluvälit tai raja-arvot johtaisivat merkittävään ympäristön pilaantumiseen ottaen huomioon toiminnan vaikutus ympäristöön kokonaisuutena tai kohtuuttoman korkeisiin kustannuksiin toiminnan maantieteellisen sijainnin tai

teknisten ominaisuuksien taikka paikallisten ympäristöolojen vuoksi, ympäristöluvassa voidaan määrätä mainitussa momentissa säädettyä lievemmät ympäristötehokkuuden vaihteluvälit tai raja-arvot.

Lievemmät ympäristötehokkuuden vaihteluvälit tai raja-arvot eivät kuitenkaan saa aiheuttaa 49 §:ssä tarkoitettua seurausta tai vaarantaa ympäristölaatuvaatimuksen noudattamista.

Edellä 1 momentissa tarkoitettua lievempää ympäristötehokkuuden vaihteluväliä tai raja-arvoa asetettaessa on noudatettava teollisuus päästödirektiivin 15 artiklan 6 kohdan nojalla hyväksytyn Euroopan komission päätöksen mukaista arviointimenettelyä.

79 §

79 §

Tilapäinen poikkeus parhaan käyttökelpoisen tekniikan vaatimuksesta

Tilapäinen poikkeus parhaan käyttökelpoisen tekniikan vaatimuksesta

Lupaviranomainen voi toiminnanharjoittajan hakemuksesta hyväksyä uuden tekniikan testausta ja käyttöä varten tilapäisen poikkeuksen päästötasoista ja muista parhaan käyttökelpoisen tekniikan vaatimuksista enintään yhdeksäksi kuukaudeksi. Poikkeus voidaan myöntää osana vireillä olevaa ympäristölupa-asiaa tai koeluonteista toimintaa koskevan 119 §:n mukaisen ilmoituksen johdosta tehtävässä päätöksessä.

Lupaviranomainen voi toiminnanharjoittajan hakemuksesta hyväksyä uuden tekniikan testausta ja käyttöä varten tilapäisen poikkeuksen päästötasoista ja muista parhaan käyttökelpoisen tekniikan vaatimuksista enintään 30 kuukaudeksi. Poikkeus voidaan myöntää osana vireillä olevaa ympäristölupa-asiaa tai koeluonteista toimintaa koskevan 119 §:n mukaisen ilmoituksen johdosta tehtävässä päätöksessä.

81 a §

Uusia tekniikoita koskeva poikkeus päätelmien noudattamisesta

Poiketen siitä, mitä 75 §:ssä ja 81 §:ssä ja sen nojalla annetuissa säännöksissä säädetään, Lupa- ja valvontavirasto voi toiminnanharjoittajan hakemuksesta määrätä uusille tekniikoille päätelmien mukaiset päästöjen raja-arvot, jolla varmistetaan että päätelmien uusien tekniikoiden päästötasoja ei ylitetä laitoksen normaaleissa toimintaolosuhteissa, jos

toiminnanharjoittaja sitoutuu hakemuksessa uusien tekniikoiden käyttöönottoon laitoksella viimeistään kuuden vuoden kuluessa siitä, kun komissio on julkaissut päätöksen päätelmistä. Luvassa on lisäksi määrättävä viitteelliset ympäristötehokkuuden arvot niin, että arvot ovat päätelmien uusien tekniikoiden ympäristötehokkuuden vaihteluvälien mukaisia.

Luvassa voidaan velvoittaa toiminnanharjoittaja noudattamaan uusia tekniikoita koskevia päätelmiä aikaisintaan kuuden vuoden kuluttua siitä, kun komissio on julkaissut päätöksen päätelmistä, jollei hakija ole hakemuksessaan ilmoittanut noudattavansa tätä aikaisempaa ajankohtaa.

81 b §

Siirtymäsuunnitelma

Toiminnanharjoittajan on sisällytettävä siirtymäsuunnitelma ympäristöjärjestelmään viimeistään 30. kesäkuuta 2030, jos laitos harjoittaa liitteen 1 taulukossa 1 kohdassa 1 alakohdissa a ja b sekä kohdissa 2, 3, 4, 5, 7 ja 8 tarkoitettua toimintaa. Siirtymäsuunnitelmassa on esitettävä tiedot siitä, miten laitos muuttuu vuosien 2030–2050 välisenä aikana, jotta saavutetaan kestävä, kiertotalouteen perustuva, ympäristötehokas ja ilmastoneutraali toiminta vuoteen 2050 mennessä. Siirtymäsuunnitelma on auditoitava 74 c §:ssä tarkoitettulla tavalla viimeistään 30. kesäkuuta 2031 sen vahvistamiseksi, että se on teollisuuspäästädirektiivin 27 d artiklan 5 kohdan nojalla hyväksytyn Euroopan komission päätöksessä vahvistettujen vaatimusten mukainen.

Toiminnanharjoittajan on sisällytettävä siirtymäsuunnitelma ympäristöjärjestelmäänsä muista kuin 1 momentissa tarkoitetuista liitteen 1 taulukon 1 toiminnoista osana 80 §:ssä tarkoitettua luvan tarkistamista. Siirtymäsuunnitelmassa on esitettävä tiedot siitä, miten laitos muuttuu vuosien 2030–2050 välisenä aikana, jotta saavutetaan kestävä, kiertotalouteen

perustuva, ympäristötehokas ja ilmastoneutraali toiminta vuoteen 2050 mennessä. Siirtymäsuunnitelma on auditoitava 74 c §:ssä tarkoitetulla tavalla viimeistään vuoden kuluttua siitä, kun toiminnanharjoittajan on noudatettava 81 §:n mukaan päivitetyn luvan vaatimuksia sen varmistamiseksi, että se on teollisuuspäästädirektiivin 27 d artiklan 5 kohdan nojalla hyväksytyn Euroopan komission päätöksessä vahvistettujen vaatimusten mukainen.

Saman toiminnanharjoittajan laitoksille voidaan laatia yhteinen siirtymäsuunnitelma. Jos siirtymäsuunnitelmien osia on jo laadittu muun Euroopan unionin lainsäädännön mukaisesti, siirtymäsuunnitelmassa voidaan viitata niihin.

Siirtymäsuunnitelma, sen päivitykset ja auditoinnin tulokset on julkaistava osana 74 b §:ssä tarkoitetun ympäristöjärjestelmän yhteenvetotietojen julkaisemista.

81 c §

Syvä teollinen muutos

Jos laitoksen siirtymäsuunnitelmassa esitetään syvää teollista muutosta, Lupa- ja valvontavirasto voi pidentää ympäristönsuojelulain 81 §:ssä ja sen nojalla annetuissa säännöksissä tarkoitettua määräaika enintään kahdeksaan vuoteen siitä, kun komissio on julkaissut päätöksen toimintaa koskevista päätelmistä. Määräajan pidentämisen edellytyksenä on, että

1) laitoksen lupa sisältää kuvauksen syvästä teollisesta muutoksesta, 75 § tai 81 a § mukaisista määräyksistä sekä muutoksen aikataulusta ja välitavoitteista;

2) toiminnanharjoittaja raportoi vuosittain Lupa- ja valvontavirastolle syvän teollisen muutoksen edistymisestä; ja

3) laitoksen muutokseen myönnetyn ajan aikana Lupa- ja valvontavirasto varmistaa, ettei toiminta aiheuta 49 §:ssä tarkoitettua seurasta tai vaaranna ympäristönlaatuvaatimuksen noudattamista.

Jos laitos on tarkoitus sulkea osana syvää teollista muutosta ja toiminnanharjoittaja korvaa laitoksen uudella laitoksella viimeistään kahdeksan vuoden kuluessa siitä, kun komissio on julkaissut päätöksen toimintaa koskevista päätelmistä, Lupa- ja valvontavirasto voi jättää 80 §:ssä tarkoitetun luvan tarkistamisen tekemättä, jos:

1) laitoksen lupa sisältää 94 §:n mukaiset riittävät määräykset toiminnan lopettamisen varalta;

2) toiminnanharjoittaja toimittaa vuosittain selvityksen lupa- ja valvontavirastolle toiminnan lopettamisen edistymisestä ja lopetettavan laitoksen korvaamisesta uudella laitoksella; ja

3) laitoksen ympäristöluvassa on riittävät määräykset sen varmistamiseksi, ettei laitoksen toiminta aiheuta 49 §:ssä tarkoitettua seurasta tai vaaranna ympäristönläatuvaa vaatimuksen noudattamista.

82 a §

Erinäiset direktiivilaitoksia koskevat säädökset

Jos direktiivilaitoksen ympäristöluvassa on 48 §, 49 § tai 70 § nojalla annettu ankarampia määräyksiä kuin mitkä olisivat tarpeen parhaan käyttökelpoisen tekniikan vaatimuksen noudattamiseksi ja määräykset on annettu ympäristölaatuvaatimuksen turvaamiseksi, Lupa- ja valvontaviraston on ympäristölupaa myönnettäessä arvioitava ankarampien määräyksien vaikutukset sillä alueella, jolla toiminnan vaikutukset ilmenevät.

Jos laitoksen toiminnasta aiheutuu 1 momentin mukaisista ankarammista määräyksistä huolimatta vaikutuksia alueella, jolla toiminnan vaikutukset ilmenevät, Lupa- ja valvontaviraston on ympäristöluvassa annettava tarpeelliset määräykset toiminnan vaikutusten tarkkailemiseksi.

Jos 2 momentin mukaisten tarkkailun menetelmistä on säädetty tässä laissa, tai sen nojalla annetuissa asetuksissa tai unionin lainsäädännössä, ympäristöluvassa on

määrättävä, että tarkkailu on toteutettava lainsäädännössä yksilöityjen menetelmien mukaisesti.

85 a (vahvistettu laki) §

85 a §

*Ympäristölupa-asioita koskeva
Ympäristöasioiden tietopalvelu*

Ympäristöasioiden tietopalvelu

Lupa- ja valvontaviraston on julkaistava verkkosivuillaan ympäristötiedon saatavuuden varmistamiseksi tieto vireille tulleesta ympäristölupa-asiasta, tiedoksiannetusta ympäristölupa-asiasta ja sen kuulutusasiakirjoista sekä ympäristölupa-asiassa annetusta päätöksestä (**ympäristölupa-asioiden tietopalvelu**). Ympäristölupa-asioiden tietopalvelusta, jossa julkaistaan 222 §:ssä tarkoitettuja tietoja, voidaan hakea tietoja rajattuna hakuna käyttäen hakuperusteena asian tunnistetietoja, toiminnanharjoittajan nimeä, hankkeen laatua tai sijaintikuntaa taikka tiettyä aikaväliä.

Lupa- ja valvontaviraston on julkaistava verkkosivuillaan (ympäristöasioiden tietopalvelu) ympäristötiedon saatavuuden varmistamiseksi seuraavat tiedot:

1) tieto vireille tulleesta ympäristölupa-asiasta, tiedoksiannetusta ympäristölupa-asiasta ja sen kuulutusasiakirjoista sekä ympäristölupa-asiassa annetusta päätöksestä;

2) tieto vireille tulleesta eräiden ympäristöasioiden käsittelystä Lupa- ja valvontavirastossa annetun lain 9 §:n mukaisesta yhteiskäsittelyasiasta, tiedoksiannetusta yhteiskäsittelyasiasta ja sen kuulutusasiakirjoista sekä yhteiskäsittelyasiassa annetusta päätöksestä;

3) direktiivilaitosta koskeva 80 §:ssä tarkoitettu arvio ja määräys;

4) direktiivilaitosta koskevan ympäristöluvan ajantasaiset määräykset silloin, kun lupaan on tullut muutoksia 1.7.2026 jälkeen;

5) direktiivilaitoksen yhteenvetotiedot 74 a §:ssä tarkoitettua ympäristöjärjestelmästä;

6) direktiivilaitoksen ympäristöntilatiedot, jos ympäristöluvassa on annettu tarkkailua koskevia määräyksiä 78 §:n tai 82 a §:n nojalla;

7) 64 §:ssä tarkoitettu tarkkailusuunnitelma ja siitä annettu päätös;

8) 77 §:ssä tarkoitettut päästöjen tarkkailutiedot; sekä

9) yhteenvetotiedot direktiivilaitoksen ja direktiivieläinsuojan valvontaan liittyvästä tarkastuskertomuksesta.

Julkaistavat tiedot voivat sisältää toiminnanharjoittajan nimen ja toiminnan sijaintipaikan tiedot sen estämättä, mitä viranomaisten toiminnan julkisuudesta annetun lain 16 §:n 3 momentissa säädetään.

Ympäristöasioiden tietopalvelusta voidaan hakea tietoja rajattuna hakuna käyttäen hakuperusteena asian tunnistetietoja, toiminnanharjoittajan nimeä, hankkeen tai toiminnan laatua, sijaintikuntaa tai tiettyä aikaväliä.

85 c §

Tilannetietopalvelu

Ympäristötiedon saatavuuden varmistamiseksi Lupa- ja valvontavirasto voi julkaista yleisessä tietoverkossa tämän lain nojalla luvanvaraista, ilmoituksenvaraista ja rekisteröitävää toimintaa koskevia päätös- ja valvontatietoja (*tilannetietopalvelu*).

Sen estämättä, mitä viranomaisten toiminnan julkisuudesta annetun lain 16 §:n 3 momentissa säädetään, Lupa- ja valvontavirasto voi julkaista yleisessä tietoverkossa toiminnanharjoittajan nimen ja toiminnan sijaintipaikan tiedot.

10 luku

Eräitä toimialoja koskevat säännökset

Eläinsuojat

110 a §

Soveltamisala

Sen lisäksi, mitä tässä laissa muuten säädetään, tämän lain liitteen 3 taulukossa 3 tarkoitettuihin direktiivieläinsuojiin sovelletaan, mitä 110 b–e §:ssä säädetään.

110 aa §

Toimintasäännön määritelmä

Toimintasäännöllä *tarkoitetaan teollisuuspäästädirektiivin liitteessä I a tarkoitettujen toimintojen harjoittamista koskeviin lupiin tai yleisesti sitoviin sääntöihin sisältyviä sääntöjä, joissa*

vahvistetaan päästöjen raja-arvot, ympäristötehokkuuden raja-arvot, niihin liittyvät tarkkailuvaatimukset ja tarvittaessa maahan levittämistä koskevat käytännöt, ympäristön pilaantumisen ehkäisemistä ja vähentämistä koskevat käytännöt, ravitsemustarpeiden mukainen ruokinta, rehunvalmistus, eläinsuojat, lannan käsittely, varastointi, prosessointi ja levittäminen maahan, ja kuolleiden eläinten säilytys, ja jotka ovat johdonmukaisia parhaiden käyttökelpoisten tekniikoiden käytön kanssa.

110 b §

Yhdistämissääntö

Jos kaksi tai useampi sikojen tai siipikarjan tai niiden molempien kasvatukselle tarkoitettua eläinsuojaa sijaitsee lähellä toisiaan ja niiden toiminnanharjoittaja on sama tai jos tällaiset eläinsuojat ovat keskenään taloudellisessa tai oikeudellisessa suhteessa olevien toiminnanharjoittajien määräysvallassa, lupaviranomainen voi katsoa kyseiset eläinsuojat yhdeksi yksiköksi arvioidessaan lain liitteen 3 taulukossa 1 tarkoitetun kynnyksarvon ylittymistä.

Edellä 1 momentissa tarkoitettua yhdistämissääntöä ei tule käyttää tämän lain mukaisten velvoitteiden kiertämiseksi.

110 c §

Eläinsuojien toimintasääntöjä koskevien yhdenmukaisten edellytysten soveltaminen ympäristölupaharkinnassa

Direktiivieläinsuojien toimintaa ja toiminnan tarkkailua koskevien lupamääräysten on perustuttava teollisuuspäästädirektiivin 70 i artiklan 2 kohdan nojalla hyväksytyyn Euroopan komission päätökseen eläinsuojia koskevista toimintasäännöistä:

1) neljän vuoden kuluttua päätöksen voimaantulosta, jos eläinsuojan kapasiteetti on vähintään 600 direktiivieläinyksikköä;

2) viiden vuoden kuluttua päätöksen voimaantulosta, jos eläinsuojan kapasiteetti on vähintään 400 direktiivieläinyksikköä;

3) kuuden vuoden kuluttua päätöksen voimaantulosta muiden kuin 1 ja 2 kohdassa mainittujen direktiivieläinsuojien osalta, jotka kuuluvat liitteen 3 1 kohdan soveltamisalaan.

Hakija voi kuitenkin hakemuksessaan ilmoittaa noudattavansa edellä 1 momentissa tarkoitettua aikaisempaa ajankohtaa.

Toimintasäännöistä on tiedotettava tämän lain 76 §:n 3 momentin mukaisesti viipymättä sen jälkeen, kun komissio on hyväksynyt niitä koskevan päätöksen.

110 d §

Luvan tarkistaminen toimintasääntöjen vuoksi

Kun komissio on julkaissut päätöksen direktiivieläinsuojien toimintasäännöistä, eläinsuojan ympäristölupa on tarkistettava, jos se ei vastaa voimassa olevia toimintasääntöjä.

Luvan tarkistamiseen toimintasääntöjen vuoksi sovelletaan, mitä 80 §:ssä ja sen nojalla annetuissa säännöksissä säädetään luvan tarkistamisesta uusien päätelmien vuoksi. Luvan tarkistamisen tarvetta koskeva selvitys tulee kuitenkin toimittaa Lupa- ja valvontavirastolle kaksi vuotta ennen 110 c §:n 1 momentissa tarkoitettua toimintasääntöjen noudattamisen alkamista.

110 e §

Tarkistamismenettely

Lupa- ja valvontavirasto tarkistaa toiminnanharjoittajan hakemuksesta luvan toimintasääntöjen antamisen vuoksi ja määrää tarvittaessa toimintasääntöjen mukaisista lupamääräyksistä.

Hakemukseen sovelletaan, mitä 39 §:ssä säädetään lupahakemuksesta. Luvan tarkistamista koskeva asia on ratkaistava

kiireellisenä. Asian käsittelyssä noudatetaan, mitä 96 §:ssä säädetään.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä luvan tarkistamista koskevista enimmäiskäsittelyajoista ja muista tarkistamismenettelyä koskevista vaatimuksista.

123 § (vahvistettu laki)

123 §

Poikkeuksellinen tilanne luvanvaraisessa, ilmoituksenvaraisessa ja rekisteröitävässä toiminnassa

Poikkeuksellinen tilanne luvanvaraisessa, ilmoituksenvaraisessa ja rekisteröitävässä toiminnassa

Jos onnettomuudesta, ennakoimattomasta tuotantohäiriöstä tai muusta niihin rinnastettavasta yllättävästä, toiminnasta riippumattomasta poikkeuksellisesta syystä taikka rakennelman tai laitteen purkamisesta luvanvaraisessa, ilmoituksenvaraisessa tai rekisteröitävässä toiminnassa aiheutuu päästöjä tai syntyy jätettä siten, että aiheutuu tilanne, jonka vuoksi ympäristölupaa, ilmoituspäätöstä tai toimintaa koskevan valtioneuvoston asetuksen vaatimuksia ei voida noudattaa tai tilanne, jossa voi aiheutua välitöntä ja ilmeistä ympäristön pilaantumisen vaaraa tai jätteen määrän tai ominaisuuksien vuoksi tavanomaisesta poikkeavia toimia jätehuollossa, on toiminnasta vastaavan tai jätteen haltijan ilmoitettava tapahtuneesta viipymättä kunnan ympäristönsuojeluviranomaiselle taikka Lupa- ja valvontavirastolle, jos Lupa- ja valvontavirasto myöntää toimintaan ympäristöluvan tai antaa ilmoituspäätöksen taikka 116 §:n 2 momentin mukainen ilmoitus on tehty Lupa- ja valvontavirastolle. Toiminnasta vastaavan tai jätteen haltijan on viipymättä ilmoituksen tekemisen jälkeen toimitettava viranomaiselle suunnitelma, jonka mukaisesti toiminnan päästöjä ja jätteitä sekä niistä aiheutuvaa ympäristön pilaantumista voidaan rajoittaa poikkeuksellisen tilanteen aikana.

Jos onnettomuudesta, ennakoimattomasta tuotantohäiriöstä tai muusta niihin rinnastettavasta yllättävästä, toiminnasta riippumattomasta poikkeuksellisesta syystä taikka rakennelman tai laitteen purkamisesta luvanvaraisessa, ilmoituksenvaraisessa tai rekisteröitävässä toiminnassa aiheutuu päästöjä tai syntyy jätettä siten, että aiheutuu tilanne, jonka vuoksi ympäristölupaa, ilmoituspäätöstä tai toimintaa koskevan valtioneuvoston asetuksen vaatimuksia ei voida noudattaa tai tilanne, jossa voi aiheutua välitöntä ja ilmeistä ympäristön pilaantumisen vaaraa tai jätteen määrän tai ominaisuuksien vuoksi tavanomaisesta poikkeavia toimia jätehuollossa, on toiminnasta vastaavan tai jätteen haltijan ilmoitettava tapahtuneesta viipymättä kunnan ympäristönsuojeluviranomaiselle taikka Lupa- ja valvontavirastolle, jos Lupa- ja valvontavirasto myöntää toimintaan ympäristöluvan tai antaa ilmoituspäätöksen taikka 116 §:n 2 momentin mukainen ilmoitus on tehty Lupa- ja valvontavirastolle. Toiminnasta vastaavan tai jätteen haltijan on viipymättä ilmoituksen tekemisen jälkeen toimitettava viranomaiselle suunnitelma, jonka mukaisesti toiminnan päästöjä ja jätteitä sekä niistä aiheutuvaa ympäristön pilaantumista voidaan rajoittaa poikkeuksellisen tilanteen aikana. *Direktiivilaitoksen raja-arvoista poikkeamisesta tietyissä poikkeuksellisissa tilanteissa säädetään 123 a §:ssä.*

123 a §

Direktiivilaitoksen tilapäinen poikkeus raja-arvoista tietyissä poikkeuksellisissa tilanteissa

Poiketen siitä, mitä 75 §:ssä säädetään, Lupa- ja valvontavirasto voi asettaa lievempiä päästöjen raja-arvoja sekä ympäristötehokkuuden raja-arvoja ja vaihteluvälejä tietyissä poikkeuksellisissa tilanteissa, joihin toiminnanharjoittaja ja jäsenvaltio eivät voi vaikuttaa. Poikkeuksen myöntämisen edellytyksenä on, että se ei aiheuta 49 §:ssä tarkoitettua kiellettyä seurausta ja toiminnanharjoittaja on toteuttanut kaikki ympäristön pilaantumista vähentävät kohtuulliset toimenpiteet. Poikkeus voidaan myöntää vain silloin, kun poikkeuksellinen tilanne johtaa vakaviin häiriöihin tai puutteeseen

1) energiantoimituksissa, jos energian toimitus- ja huoltovarmuuteen liittyy erittäin tärkeä yleinen etu;

2) materiaaleissa tai laitteissa, jotka ovat toiminnanharjoittajan kannalta välttämättömiä yleisen edun mukaisten toimintojen suorittamiseksi; tai

3) olennaisissa materiaaleissa tai laitteissa, kun direktiivilaitoksen tuotanto korvaa niiden puutetta tai häiriötä kansanterveyteen tai yleiseen turvallisuuteen liittyvistä syistä tai muista erittäin tärkeän yleisen edun kannalta pakottavista syistä.

Edellä 1 momentissa tarkoitettu poikkeus voidaan myöntää toiminnanharjoittajan ilmoituksen perusteella, mikä sisältää haettavan poikkeuksen perusteet ja toimenpiteet ympäristön pilaantumisen ehkäisemiseksi. Lupa- ja valvontaviraston on ilmoituksen johdosta tehtävä päätös ja annettava tarpeelliset määräykset päästöjen ehkäisemisestä ja tarkkailusta poikkeusta koskevassa päätöksessä. Päätös perusteluineen on julkaistava 85 a §:ssä tarkoitetussa ympäristöasioiden tietopalvelussa.

Poikkeus voidaan myöntää enintään kolmeksi kuukaudeksi tai, jos poikkeuksen myöntämisen edellytykset ovat edelleen olemassa, poikkeusta voidaan jatkaa enintään kolmella kuukaudella. Toiminnanharjoittajan on ilmoitettava olennaisista muutoksista poikkeuksen perusteissa viipymättä Lupa- ja valvontavirastolle. Lupa- ja valvontaviraston on peruutettava poikkeus viipymättä, kun toimitusedellytykset ovat palautuneet taikka energiatoimituksille, materiaaleille tai laitteille on saatavilla vaihtoehto.

Edellä 2 momentissa tarkoitettuja määräyksiä annettaessa noudatetaan 18 luvun hallintopakkoa koskevia säännöksiä.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä 2 momentissa tarkoitettun ilmoituksen sisällöstä, tekemisestä ja käsittelystä sekä päätöksen sisällöstä.

174 §

Tarkastusmenettely

174 §

Tarkastusmenettely

Kun direktiivilaitoksella tehdään 168 tai 169 §:n mukainen tarkastus, tarkastuskertomuksesta on olennaisilta osin käytävä ilmi, noudatetaanko toiminnassa ympäristöluvan vaatimuksia ja tarpeen mukaan, mitä lisätoimia vaatimusten täyttämiseksi on tehtävä.

179 §

Viranomaisen toimet lainvastaisen menettelyn johdosta

179 §

Viranomaisen toimet lainvastaisen menettelyn johdosta

Jos onnettomuus tai muu poikkeuksellinen tilanne aiheuttaa raakaveden muodostumisalueelle vaikuttavaa pilaantumista tai vaikutuksia viemäriverkoston johdettaessa jätevesiä yhdyskunnan jätevedenpuhdistamolle, on valvontaviranomaisen ilmoitettava vaikutusalueen talousvettä toimittavalle laitokselle tai vesihuoltolaitokselle

toimenpiteistä, jotka on toteutettu pilaantumisen ehkäisemiseksi tai aiheutuneen vahingon korjaamiseksi.

Jos luvan tai ilmoituspäätöksen noudattamatta jättäminen aiheuttaa raakaveden muodostumisalueelle vaikuttavaa pilaantumista tai vaikutuksia viemäriverkoston johdettaessa jätevesiä yhdyskunnan jätevedenpuhdistamolle, on valvontaviranomaisen ilmoitettava vaikutusalueen talousvettä toimittavalle laitokselle tai vesihuoltolaitokselle ja tarpeen mukaan muille viranomaisille laiminlyönnistä ja toimenpiteistä, jotka on toteutettu pilaantumisen ehkäisemiseksi tai aiheutuneen vahingon korjaamiseksi.

181 §

Toiminnan keskeyttäminen

Jos ympäristön pilaantumisen vaaraa aiheuttavasta toiminnasta aiheutuu välitöntä vaaraa ihmisten terveydelle tai siitä uhkaa aiheutua välittömiä ja huomattavia haittavaikutuksia ympäristölle, valvontaviranomaisen on keskeytettävä toiminta siltä osin kuin se on välttämätöntä terveyden tai ympäristön suojelemiseksi, jos toiminnanharjoittaja ei itse ole ryhtynyt riittäviin toimenpiteisiin.

Toiminnanharjoittajaa on kuultava mahdollisuuksien mukaan ennen keskeyttämistä. Keskeyttämistoimenpiteestä on laadittava pöytäkirja ja keskeyttämisestä on viivytyksettä tehtävä päätös. Viranomaisen

181 §

Toiminnan keskeyttäminen

Jos ympäristön pilaantumisen vaaraa aiheuttavasta toiminnasta aiheutuu välitöntä vaaraa ihmisten terveydelle tai siitä uhkaa aiheutua välittömiä ja huomattavia haittavaikutuksia ympäristölle, valvontaviranomaisen on viipymättä keskeytettävä toiminta siltä osin kuin se on välttämätöntä terveyden tai ympäristön suojelemiseksi, jos toiminnanharjoittaja ei itse ole ryhtynyt riittäviin toimenpiteisiin.

Sen lisäksi, mitä 1 momentissa säädetään, jos ympäristön pilaantumisen vaaraa aiheuttavasta toiminnasta aiheutuu toistuvasti vaaraa ihmisten terveydelle tai huomattavia haittavaikutuksia ympäristölle eikä 174 §:n 2 momentissa tai 175 §:n nojalla annettuun päätöksessä tarkoitettuja lisätoimia vaatimusten täyttämiseksi ole toteutettu, valvontaviranomainen voi keskeyttää toiminnan, kunnes toiminta on saatettu tämän lain ja toimintaa koskevan ympäristöluvan vaatimusten mukaiseksi.

Toiminnanharjoittajaa on kuultava mahdollisuuksien mukaan ennen keskeyttämistä. Keskeyttämistoimenpiteestä on laadittava pöytäkirja ja keskeyttämisestä on viivytyksettä tehtävä päätös. Viranomaisen

Voimassa oleva laki

Ehdotus

on lisäksi annettava tieto siitä, miten toiminnan jatkamiseksi menetellään.

Luvanvaraisen ja ilmoituksenvaraisen toiminnan keskeyttää Lupa- ja valvontavirasto, jos ympäristöluvan myöntää tai ilmoituspäätöksen antaa Lupa- ja valvontavirasto, ja kunnan ympäristönsuojeluviranomainen, jos se myöntää luvan tai antaa ilmoituspäätöksen. (vahvistettu laki 917/2025)

211 §

Valtion rajat ylittävät vaikutukset

on lisäksi annettava tieto siitä, miten toiminnan jatkamiseksi menetellään.

Luvanvaraisen ja ilmoituksenvaraisen toiminnan keskeyttää Lupa- ja valvontavirasto, jos ympäristöluvan myöntää tai ilmoituspäätöksen antaa Lupa- ja valvontavirasto, ja kunnan ympäristönsuojeluviranomainen, jos se myöntää luvan tai antaa ilmoituspäätöksen.

211 §

Valtion rajat ylittävät vaikutukset

Jos 179 §:n 3 momentissa tarkoitettu tilanne aiheuttaa merkittäviä vaikutuksia ihmisten terveyteen tai ympäristöön Euroopan unionin toisen jäsenvaltion alueella, on valvontaviranomaisen ilmoitettava asiasta välittömästi toisen jäsenvaltion asianomaisille viranomaisille.

Jos 181 §:n 1 momentissa tarkoitettussa tilanteessa uhkaa aiheutua vaaraa ihmisten terveydelle tai ympäristölle Euroopan unionin toisen jäsenvaltion alueella, on valvontaviranomaisen ilmoitettava asiasta toisen jäsenvaltion asianomaisille viranomaisille.

Jos 179 §:n 4 momentissa tarkoitettu vaikutus kohdistuu Euroopan unionin toisen jäsenvaltion alueelle, on valvontaviranomaisen ilmoitettava toisen jäsenvaltion viranomaiselle ja pyrittävä varmistumaan siitä, että tieto välitetään toisessa jäsenvaltiossa toimiville vaikutusalueen talousvettä toimittaville laitoksille tai vesihuoltolaitoksille.

212 § (vahvistettu laki)

Menettely valtion rajat ylittävien vaikutusten huomioonottamiseksi eräissä tilanteissa

Lupa- ja valvontaviraston on lupa-asiaa ratkaistessaan otettava huomioon 1 momentin

212 §

Menettely valtion rajat ylittävien vaikutusten huomioonottamiseksi eräissä tilanteissa

Lupa- ja valvontaviraston on lupa-asiaa ratkaistessaan otettava huomioon 1 momentin

Voimassa oleva laki

Ehdotus

mukaiseen kuulemiseen perustuvat määräajassa annetut huomautukset.

mukaiseen kuulemiseen perustuvat määräajassa annetut huomautukset.

[232 b §]

Ympäristötehokkuutta koskevien päätelmien noudattamisen aikataulu

Liitteen 1 taulukossa 1 kohdassa 1–10 ja 12–14 tarkoitettuun direktiivilaitoksen toimintaan sovelletaan tämän lain ympäristötehokkuutta koskevia 62 §:n muutoksia, 75 §:n 1 momentin muutoksia ja 4 momenttia sekä 78 a §:ää, kun lupaa tai lupamääräyksiä tarkistetaan 81 §:n perusteella.

Jos uuden direktiivilaitoksen toiminnalle on myönnetty ympäristölupa 1.7.2026 julkaistujen pääasiallista toimintaa koskevien päätelmien julkaisemisen jälkeen, noudatetaan 1 momentissa mainittuja vaatimuksia päätelmien julkaisupäivästä alkaen.

Tämä laki tulee voimaan 20 .

Viranomaisessa tai tuomioistuimessa tämän lain voimaan tullessa vireillä olevissa asioissa noudatetaan tämän lain voimaan tullessa voimassa olleita säännöksiä, jollei jäljempänä toisin säädetä. Jos muutoksenhakutuomioistuin tämän lain voimaan tultua kumoo päätöksen, johon on sovellettava tämän lain voimaan tullessa voimassa olleita säännöksiä, ja palauttaa asian kokonaisuudessaan uudelleen käsiteltäväksi, asia käsitellään ja ratkaistaan tämän lain säännösten mukaisesti.

Direktiivilaitoksen ympäristöjärjestelmä on auditoitava viimeistään 1.7.2027 sen varmistamiseksi, että ympäristöjärjestelmä täyttää 74 a §:ssä tarkoitetut vaatimukset.

Toistaiseksi voimassa olevat poikkeukset ja määräaikaiset poikkeukset, jotka ovat voimassa 1.7.2030 jälkeen ja jotka on myönnetty 78 §:n mukaisesti ennen 1.7.2026, jäävät voimaan, kunnes poikkeuksen edellytykset arvioidaan uudelleen. Uudelleenarviointiin sovelletaan 78 §:n 5 ja 6

momentissa tarkoitettua menettelyä siten, että 7 momentissa tarkoitettu selvitys on jätettävä Lupa- ja valvontavirastolle viimeistään 1.1.2030.

[Poikkeukset, jotka on myönnetty 79 §:n mukaisesti ennen 1.7.2026, jäävät voimaan poikkeukselle myönnetyn määräajan loppuun. Määräajan päättymisen jälkeen toiminnan on saavutettava vähintään toimintaan koskevien päätelmien mukaiset päästötasot.]

Ennen 1.5.2025 voimassa olleen lain liitteen 1 taulukon 1 kohdassa 1–10 ja 12–14 tarkoitettuun direktiivilaitokseen pois lukien veden elektrolyysillä tuotetun vetyn valmistus, jonka toimintaan on myönnetty ympäristölupa ennen 1.7.2026 taikka toimintaan, jonka lupahakemus on kuulutettu ennen 1.7.2026 ja toiminta alkaa viimeistään 1.7.2027, sovelletaan tämän lain päästöjä koskevia 62 §:n 2 momentin muutoksia, 67 §:n 2 momenttia, 75 §:n 2 momenttia, 77 §:n 1 momenttia ja 78 §:n 2-6 momenttia, kun Lupa- ja valvontavirasto antaa päätöksen:

1) toiminnan olennaisesta muuttamisesta 29 §:n perusteella;

2) luvan tai lupamääräysten tarkistamisesta 81 §:n perusteella; tai

3) luvan muuttamisesta 89 §:n perusteella lukuun ottamatta yksinomaan 59 §:ssä tarkoitettun vakuutta koskevan lupamääräyksen muuttamista koskien.

Edellä 6 momentissa tarkoitettu lupamääräykset on kuitenkin annettava viimeistään 1.9.2036. Tätä koskeva hakemus on jätettävä Lupa- ja valvontavirastolle viimeistään 1.3.2035.

Direktiivilaitoksiin, jotka kuuluvat liitteen 1 taulukon 1 kohdan 2 h (rautametallien kylmävalssaamo) [tai kohdan 9 h (tekstiilien viimeistely)] soveltamisalaan 1.7.2026 alkaen ja jotka harjoittavat kylmävalssausta [tai tekstiilikuitujen käsittelyä] ja joille on myönnetty ympäristölupa ennen 1.7.2026, sovelletaan direktiivilaitoksia koskevia vaatimuksia viimeistään 1.7.2030 lukuun ottamatta 232 b §:ää. Näiden lupamääräysten asettamista varten toiminnanharjoittajan on jätettävä asiaa koskeva hakemus Lupa- ja valvontavirastolle viimeistään 1.7.2029.

Direktiivilaitoksiin, jotka kuuluvat liitteen 1 taulukon 1 soveltamisalaan 1.7.2026 alkaen ja jotka harjoittavat liitteen 1 taulukon 1 kohdan 5 a (pyrolyysilaitokset), kohdan 2 i (rautametallien takomo), kohdan 2 k (akkujen valmistus) tai kohdan 7 a (metallimineraalien kaivostoiminta) sovelletaan direktiivilaitoksia koskevia vaatimuksia lukuun ottamatta 232 b §:ää, kun lupaa tai lupamääräyksiä tarkistetaan 81 §:n perusteella. Nämä lupamääräykset on kuitenkin annettava viimeistään 1.9.2034. Tätä koskeva hakemus on jätettävä Lupa- ja valvontavirastolle viimeistään 1.3.2033. Edellä 3 momentissa tarkoitettu ympäristöjärjestelmän auditointi on suoritettava viimeistään vuoden kuluttua siitä, kun toiminnanharjoittajan on noudatettava 81 §:n mukaan päivitetyn luvan vaatimuksia.

Lupa- ja ilmoituspäätökset, jotka koskevat liitteen 3 taulukossa 3 tarkoitettuja eläinsuojia, jäävät voimaan tämän lain tullessa voimaan. Tämän lain voimaan tullessa voimassa oleviin lain liitteen 3 taulukossa 3 tarkoitettuja eläinsuojia koskeviin lupa- ja ilmoituspäätöksiin sekä lain voimaantulon jälkeen vireille tuleviin lain liitteen 3 taulukossa 3 tarkoitettuja eläinsuojia koskeviin lupahakemuksiin ja ilmoituksiin sovelletaan tämän lain voimaan tullessa voimassa olleita säännöksiä siihen saakka, kunnes eläinsuojan toimintaa ja toiminnan tarkkailua koskevien lupamääräysten on perustuttava tämän lain 110 c §:ssä tarkoitettuihin toimintasääntöihin.

Lain liitteen 3 taulukossa 3 tarkoitettun eläinsuojan toiminnanharjoittajan on toimitettava Lupa- ja valvontavirastolle lain 110 d §:ssä tarkoitettua selvitystä vastaavat tiedot kaksi vuotta ennen 110 c §:ssä tarkoitettua toimintasääntöjen noudattamisen alkamista.

Ilmoituksenvaraisen toiminnan toiminnanharjoittaja voi kuitenkin hakea tämän lain 27 §:ssä tarkoitettua lupaa heti lain 110 c §:n 1 momentissa tarkoitettujen toimintasääntöjen voimaantulon jälkeen,

Voimassa oleva laki

Ehdotus

*jolloin toimintaan sovelletaan tämän lain
säännöksiä.*

Liite 1

LUVANVARAISET TOIMINNAT

Voimassa oleva laki

2. Metalliteollisuus	2. Metalliteollisuus
a) Malmien, mukaan lukien sulfidimalmit, pasutus ja sintraus	
b) Raakaraudan tai teräksen tuotanto (primääri- tai sekundäärisulatus), mukaan lukien jatkuva valu, kapasiteetin ylittäessä 2,5 tonnia tunnissa	a) Rauta- tai terästehdas taikka rautalejeerinkejä valmistava tehdas, jonka tuotantokapasiteetti on enintään 2,5 tonnia tunnissa
c) Muiden kuin rautametallien tuotanto malmista, rikasteista tai sekundaarisista raaka-aineista metallurgisilla, kemiallisilla tai elektrolyysimenetelmillä	
	b) Muiden kuin rautametallien valssaamo, takomo tai vetämö, ei kuitenkaan kylmäprosessit langanveto, valssaus ja syväveto
d) Rautametallivalimo, jonka tuotantokapasiteetti ylittää 20 tonnia vuorokaudessa	c) Rautametallivalimo, jonka tuotantokapasiteetti on enintään 20 tonnia vuorokaudessa, mutta vähintään 200 tonnia vuodessa
e) Muu valimo tai sulatto, jonka sulatuskapasiteetti ylittää 4 tonnia vuorokaudessa lyijyn ja kadmiumin osalta ja 20 tonnia vuorokaudessa muiden kuin rautametallien osalta	d) Muu valimo tai sulatto, jonka sulatuskapasiteetti on enintään 20 tonnia vuorokaudessa, mutta vähintään 200 tonnia vuodessa; sulatettaessa lyijyä tai kadmiumia enintään 4 tonnia vuorokaudessa
f) Rautametallien jalostus suojakäsittelmällä sulalla metallilla käsittelykapasiteetin ylittäessä 2 tonnia raakaterästä tunnissa	e) Rautametallien jalostus suojakäsittelmällä sulalla metallilla, kun käsittelykapasiteetti on enintään 2 tonnia raakaterästä tunnissa
g) Rautametallien kuumavalssaamo, jonka kapasiteetti ylittää 20 tonnia tunnissa tai takomo, jossa vasaroiden iskutyö ylittää 50 kilojoulea vasaraa kohti	f) Rautametallien kuumavalssaamo, jonka kapasiteetti on enintään 20 tonnia tunnissa tai takomo, jossa vasaroiden iskutyö on enintään 50 kilojoulea vasaraa kohti
h) Rautametallien kylmävalssaamo, jonka kapasiteetti ylittää 10 tonnia tunnissa	
i) Rautametallien takomo, jossa puristinten voima ylittää 30 meganewtonia (MN) puristinta kohti	
j) Metallien tai muovien pintakäsittely elektrolyyttistä tai kemiallista menetelmää käyttäen käsittelyaltaiden yhteenlasketun tilavuuden ollessa yli 30 m ³	g) Metallien tai muovien pintakäsittely elektrolyyttistä tai kemiallista menetelmää käyttäen käsittelyaltaiden yhteenlasketun tilavuuden ollessa vähintään 5 ja enintään 30 m ³

	h) Laivatelakka
k) Akkutehdas, jonka tuotantokapasiteetti on vähintään 15 000 tonnia akkukennoja vuodessa	<i>Vaihtoehto 1</i> i) Akkutehdas, jonka tuotantokapasiteetti on alle 15 000 tonnia akkukennoja vuodessa
	<i>Vaihtoehto 2</i> i) Muu kuin taulukon 1 kohdassa 2 k) tarkoitettu akkutehdas

5. Polttoaineiden valmistus taikka kemikaalien tai polttoaineiden varastointi tai käsittely	5. Polttoaineiden valmistus taikka kemikaalien tai polttoaineiden varastointi tai käsittely
a) Hiilen kaasuttaminen, tai nesteyttäminen tai pyrolyysi sekä muiden polttoaineiden kuin hiilen kaasuttaminen, tai nesteyttäminen tai pyrolyysi laitoksissa, joiden polttoaineteho on vähintään 20 megawattia	a) Muiden polttoaineiden kuin hiilen kaasuttaminen, tai nesteyttäminen tai pyrolyysi laitoksissa, joiden polttoaineteho on alle 20 megawattia ja joissa valmistetaan polttoainetta vähintään 3 000 tonnia vuodessa
b) Kovahiilen tai sähkögrafiitin tuotanto polttamalla tai hiilettämällä	
c) Koksin tuotanto	
	b) Kiinteän, nestemäisen tai kaasumaisen polttoaineen valmistuslaitos, jossa valmistetaan polttoainetta vähintään 5 000 tonnia vuodessa, ei kuitenkaan pellettien puristustoiminta
	c) Puuta raaka-aineena käyttävä grillihiilen valmistuslaitos, jossa valmistetaan hiiltä vähintään 3 000 tonnia vuodessa
	d) Muu kuin liitteen 4 kohdassa 2 tarkoitettu ilmoituksenvarainen polttonesteiden tai terveydelle tai ympäristölle vaarallisen nestemäisen kemikaalin varasto, jossa voidaan varastoida tällaista kemikaalia vähintään 100 m ³ , ei kuitenkaan liitteen 2 mukaisen rekisteröitävän energiantuotantolaitoksen polttonestesäiliö, voimansiirron suurmuuntaja-asema tai tärkeän tai muun vedenhankintakäyttöön soveltuvan pohjavesialueen ulkopuolella sijaitseva valmiiksi pakattujen tuotteiden kappalevarasto
	e) Kivihiilivarasto

7. Malmien tai mineraalien kaivaminen tai maaperän ainesten otto	7. Malmien tai mineraalien kaivaminen tai maaperän ainesten otto
a) Teollisen mittakaavan kaivostoiminta, jossa louhitaan, rikastetaan tai jalostetaan bauksiittia, kobolttia, kromia, kultaa, kuparia, litiumia, lyijyä, mangaania, nikkeliä,	a) Muu kuin liitteen 1 taulukon 1 kohdassa 7 a) tarkoitettu kaivostoiminta ja liitteen 4 kohdassa 3 tarkoitettu ilmoituksenvarainen koneellinen kullankaivuu

palladiumia, platinaa, rautaa, sinkkiä, tinaa tai volframia	
	b) Malmin tai mineraalin rikastamo
	c) Kivenlouhimo tai sellainen muu kuin maarakennustoimintaan liittyvä kivenlouhinta, jossa kiviainesta käsitellään vähintään 50 päivää
	d) Turvetuotanto ja siihen liittyvä ojitus
	e) Kiinteä murskaamo tai kalkkikiven jauhatusta tai sellainen tietylle alueelle sijoitettava siirrettävä murskaamo tai kalkkikiven jauhatusta, jonka toiminta-aika on yhteensä vähintään 50 päivää

9. Nahan tai tekstiilien laitosmainen tuotanto tai käsittely	9. Nahan tai tekstiilien laitosmainen tuotanto tai käsittely
a) Tekstiilikuitujen tai tekstiilien esikäsittely (kuten pesu, valkaisu, merserointi),-tai värjäys käsittelykapasiteetin ylittäessä 10 tonnia vuorokaudessa	a) Tekstiilikuitujen tai tekstiilien esikäsittelyä tai värjäystä suorittava laitos, jonka käsittelykapasiteetti on vähintään 1 ja enintään 10 tonnia vuorokaudessa
b) Nahanparkitus käsittelykapasiteetin ylittäessä 12 tonnia valmiita tuotteita vuorokaudessa	b) Nahkatehdas tai turkismuokkaamo, ei kuitenkaan tuotteiden valmistus valmiiksi käsitellyistä nahoista
	c) Kuitukangastehdas
	d) Tekstiilien vesipesula, jonka kapasiteetti on vähintään 1 tonni vuorokaudessa ja jonka jätevesiä ei johdeta ympäristöluvanvaraiselle jätevedenpuhdistamolle tai muu kuin 2 liitteen mukainen rekisteröitävä kemiallinen pesula

11. Eläinsuojat tai kalankasvatus	11. Eläinsuojat tai kalankasvatus
a) Siipikarjakasvattamot, kun siipikarjapaikkoja on yli 40 000 ja sikalat, kun tuotantosikojen (yli 30 kg:n painoisia) paikkoja on yli 2000 tai kun emakkopaikkoja on yli 750; siipikarjalla tarkoitetaan kanoja, kalkkunoita, helmikanoja, ankoja, sorsia, hanhia, viiriäisiä, kyyhkysiä, fasaaneja, peltopyitä ja muita lintuja	a) Eläinsuoja, joka on tarkoitettu vähintään 300 lypsylehmälle, 500 lihanaudalle tai 600 emolehmälle taikka muu eläinsuoja, jonka kokonaiseläinyksikkömäärä liitteen 3 taulukon 1 eläinyksikkökertoimilla laskettuna on vähintään 3 000
	b) Turkistarha, joka on tarkoitettu vähintään 500 siitosnaarasminkille tai -hillerille taikka vähintään 250 siitosnaarasketulle tai -supikoiralle taikka muu turkistarha, jonka kokonaiseläinyksikkömäärä liitteen 3 taulukon 1 eläinyksikkökertoimilla laskettuna on vähintään 100

	c) Kalankasvatus- tai kalanviljelylaitos, jossa käytetään vähintään 2 000 kg vuodessa kuivarehua tai sitä ravintoarvoltaan vastaava määrä muuta rehua taikka jossa kalan lisäkasvu on vähintään 2 000 kg vuodessa, taikka kooltaan vähintään 20 hehtaarin luonnonravintolammikko tai lammikkoryhmä
--	--

Ehdotus

2. Metalliteollisuus	2. Metalliteollisuus
a) Malmien, mukaan lukien sulfidimalmit, pasutus ja sintraus	
b) Raakaraudan tai teräksen tuotanto (primääri- tai sekundäärisulatus), mukaan lukien jatkuva valu, kapasiteetin ylittäessä 2,5 tonnia tunnissa	a) Rauta- tai terästehdas taikka rautalejeerinkejä valmistava tehdas, jonka tuotantokapasiteetti on enintään 2,5 tonnia tunnissa
c) Muiden kuin rautametallien tuotanto malmista, rikasteista tai sekundaarisista raaka-aineista metallurgisilla, kemiallisilla tai elektrolyysimenetelmillä	
	b) Muiden kuin rautametallien valssaamo, takomo tai vetämo, ei kuitenkaan kylmäprosessit langanveto, valssaus ja syväveto
d) Rautametallivalimo, jonka tuotantokapasiteetti ylittää 20 tonnia vuorokaudessa	c) Rautametallivalimo, jonka tuotantokapasiteetti on enintään 20 tonnia vuorokaudessa, mutta vähintään 200 tonnia vuodessa
e) Muu valimo tai sulatto, jonka sulatuskapasiteetti ylittää 4 tonnia vuorokaudessa lyijyn ja kadmiumin osalta ja 20 tonnia vuorokaudessa muiden kuin rautametallien osalta	d) Muu valimo tai sulatto, jonka sulatuskapasiteetti on enintään 20 tonnia vuorokaudessa, mutta vähintään 200 tonnia vuodessa; sulatettaessa lyijyä tai kadmiumia enintään 4 tonnia vuorokaudessa
f) Rautametallien jalostus suojakäsittelmällä sulalla metallilla käsittelykapasiteetin ylittäessä 2 tonnia raakaterästä tunnissa	e) Rautametallien jalostus suojakäsittelmällä sulalla metallilla, kun käsittelykapasiteetti on enintään 2 tonnia raakaterästä tunnissa
g) Rautametallien kuumavalssaamo, jonka kapasiteetti ylittää 20 tonnia tunnissa tai takomo, jossa vasaroiden iskutyö ylittää 50 kilojoulea vasaraa kohti	f) Rautametallien kuumavalssaamo, jonka kapasiteetti on enintään 20 tonnia tunnissa tai takomo, jossa vasaroiden iskutyö on enintään 50 kilojoulea vasaraa kohti
h) Rautametallien kylmävalssaamo, jonka kapasiteetti ylittää 10 tonnia tunnissa	
i) Rautametallien takomo, jossa puristinten voima ylittää 30 meganewtonia (MN) puristinta kohti	

j) Metallien tai muovien pintakäsittely elektrolyyttistä tai kemiallista menetelmää käyttäen käsittelyaltaiden yhteenlasketun tilavuuden ollessa yli 30 m ³	g) Metallien tai muovien pintakäsittely elektrolyyttistä tai kemiallista menetelmää käyttäen käsittelyaltaiden yhteenlasketun tilavuuden ollessa vähintään 5 ja enintään 30 m ³
	h) Laivatelakka
k) Akkutehdas, jonka tuotantokapasiteetti on vähintään 15 000 tonnia akkukennoja vuodessa	Vaihtoehto 1 i) Akkutehdas, jonka tuotantokapasiteetti on alle 15 000 tonnia akkukennoja vuodessa
	Vaihtoehto 2 i) Muu kuin taulukon 1 kohdassa 2 k) tarkoitettu akkutehdas

5. Polttoaineiden valmistus taikka kemikaalien tai polttoaineiden varastointi tai käsittely	5. Polttoaineiden valmistus taikka kemikaalien tai polttoaineiden varastointi tai käsittely
a) Hiilen kaasuttaminen, nesteyttäminen tai pyrolyysi sekä muiden polttoaineiden kuin hiilen kaasuttaminen, nesteyttäminen tai pyrolyysi laitoksissa, joiden polttoaineteho on vähintään 20 megawattia	a) Muiden polttoaineiden kuin hiilen kaasuttaminen, nesteyttäminen tai pyrolyysi laitoksissa, joiden polttoaineteho on alle 20 megawattia ja joissa valmistetaan polttoainetta vähintään 3 000 tonnia vuodessa
b) Kovahiilen tai sähkögrafiitin tuotanto polttamalla tai hiilettämällä	
c) Koksin tuotanto	
	b) Kiinteän, nestemäisen tai kaasumaisen polttoaineen valmistuslaitos, jossa valmistetaan polttoainetta vähintään 5 000 tonnia vuodessa, ei kuitenkaan pellettien puristustoiminta
	c) Puuta raaka-aineena käyttävä grillihiilen valmistuslaitos, jossa valmistetaan hiiltä vähintään 3 000 tonnia vuodessa
	d) Muu kuin liitteen 4 kohdassa 2 tarkoitettu ilmoituksenvarainen polttonesteiden tai terveydelle tai ympäristölle vaarallisen nestemäisen kemikaalin varasto, jossa voidaan varastoida tällaista kemikaalia vähintään 100 m ³ , ei kuitenkaan liitteen 2 mukaisen rekisteröitävän energiantuotantolaitoksen polttonestesäiliö, voimansiirron suurmuuntaja-asema tai tärkeän tai muun vedenhankintakäyttöön soveltuvan pohjavesialueen ulkopuolella sijaitseva valmiiksi pakattujen tuotteiden kappalevaravarasto
	e) Kivihiilivarasto

7. Malmien tai mineraalien kaivaminen tai maaperän ainesten otto	7. Malmien tai mineraalien kaivaminen tai maaperän ainesten otto
a) Teollisen mittakaavan kaivostoiminta, jossa louhitaan, rikastetaan tai jalostetaan bauksiittia, kobolttia, kromia, kultaa, kuparia, litiumia, lyijyä, mangaania, nikkeliä, palladiumia, platinaa, rautaa, sinkkiä, tinaa tai volframia	a) Muu kuin liitteen 1 taulukon 1 kohdassa 7 a) tarkoitettu kaivostoiminta ja liitteen 4 kohdassa 3 tarkoitettu ilmoituksenvarainen koneellinen kullankaivuu
	b) Malmin tai mineraalin rikastamo
	c) Kivenlouhimo tai sellainen muu kuin maarakennustoimintaan liittyvä kivenlouhinta, jossa kiviainesta käsitellään vähintään 50 päivää
	d) Turvetuotanto ja siihen liittyvä ojitus
	e) Kiinteä murskaamo tai kalkkikiven jauhatusta tai sellainen tietylle alueelle sijoitettava siirrettävä murskaamo tai kalkkikiven jauhatusta, jonka toiminta-aika on yhteensä vähintään 50 päivää
9. Nahan tai tekstiilien laitosmainen tuotanto tai käsittely	9. Nahan tai tekstiilien laitosmainen tuotanto tai käsittely
a) Tekstiilikuitujen tai tekstiilien esikäsittely (kuten pesu, valkaisu, merserointi),-värjäys tai viimeistely käsittelykapasiteetin ylittäessä 10 tonnia vuorokaudessa	a) Tekstiilikuitujen tai tekstiilien esikäsittelyä tai värjäystä suorittava laitos, jonka käsittelykapasiteetti on vähintään 1 ja enintään 10 tonnia vuorokaudessa
b) Nahanparkitus käsittelykapasiteetin ylittäessä 12 tonnia valmiita tuotteita vuorokaudessa	b) Nahkatehdas tai turkismuokkaamo, ei kuitenkaan tuotteiden valmistus valmiiksi käsitellyistä nahoista
	c) Kuitukangastehdas
	d) Tekstiilien vesipesula, jonka kapasiteetti on vähintään 1 tonni vuorokaudessa ja jonka jätevesiä ei johdeta ympäristöluvanvaraiselle jätevedenpuhdistamolle tai muu kuin 2 liitteen mukainen rekisteröitävä kemiallinen pesula
11. Kalankasvatus	11. Kalankasvatus
	c) Kalankasvatus- tai kalanviljelylaitos, jossa käytetään vähintään 2 000 kg vuodessa kuivarehua tai sitä ravintoarvoltaan vastaava määrä muuta rehua taikka jossa kalan lisäkasvu on vähintään 2 000 kg vuodessa, taikka kooltaan vähintään 20 hehtaarin luonnonravintolammikko tai lammikkoryhmä

Liite 3

ELÄINSUOJAN JA TURKISTARHAN LUPA- JA TOIMIVALTARAJAN SEKÄ
ELÄINSUOJAN ILMOITUKSENVARAISUUSRAJAN LASKEMISESSA
KÄYTETTÄVÄT ELÄINYKSIKKÖKERTOIMET

Voimassa oleva laki

Taulukko 1. Eläinsuojan ja turkistarhan kokonaiseläinyksikkömäärän laskemiseen käytettävät eläinyksikkökertoimet. Eläinsuojan kokonaiseläinyksikkömäärä saadaan kertomalla eläinsuojan eläinlajien lukumäärät niiden eläinyksikkökertoimilla ja laskemalla saadut eläinyksikkömäärät yhteen. Muiden eläinlajien kohdalla on käytettävä vuotuiselta typenaritykseltään lähinnä vastaavan eläimen eläinyksikkökerrointa.

Eläin	Eläinyksikkökerroin
Lypsylehmä	10,8
Emolehmä	4,3
Hieho (12–24 kk)	4
Lihanauta (sonni 12–24 kk)	5,7
Siitossoppi (sonni > 2 v)	8,1
Vasikka 6–12 kk	3,4
Vasikka < 6 kk	1,7
Emakko porsaineen	2,6
Lihasiika*	1,00
Karju	1,8
Joutilas emakko ydinsikalassa	1,8
Vieroitettu porsas, 5–11 vko, jos tilalla ei ole emakoita*	0,24
Hevonen 2v–	3,9
Poni** 2v–, hevonen 1v	2,8
Pienponi** 2v–, poni** 1v, hevonen <1v	2,0
Pienponi** 1–2v, poni** <1v	1,2
Pienponi** <1v	0,8
Aasi (ponin ja pienponin tavoin säkäkorkeuden ja iän mukaan)	0,8–2,8
Lammas (uuhi karitsoineen, pässi)	0,6
Vuohi (kuttu kileineen, pukki)	0,6
Munituskana	0,07
Broileriemo	0,07
Kukko	0,1
Emokalkkuna	0,14
Lihakalkkuna*	0,12
Broileri*	0,03
Kananoorikko*	0,04
Emoanka, liha-anka*, emohanhi, lihahanhi*, emofasaani, lihafasaani*	0,07
Emosorsa, lihasorsa*	0,06

Eläin	Eläinyksikkökerroin
Viiriäinen, helmikana	0,04
Kaninaaras poikasineen***	0,19
Strutsi	0,9
Biisoni	2,5
Villisika	0,9
Minkki ja hilleri, siitosnaaras pentuineen	0,18
Minkki ja hilleri, pentu	
Minkki ja hilleri, siitosuros	
Kettu ja supikoira, siitosnaaras pentuineen	0,41
Kettu ja supikoira, pentu	
Kettu ja supikoira, siitosuros	

* eläinpaikkaa kohti

** poni: eläimen säkäkorkeus täysikasvuisena 120–140 cm; pienponi: eläimen säkäkorkeus täysikasvuisena <120 cm

*** Kaninaaraan elopaino noin 5 kg. Poikasien lisäksi kaniuros sisältyy naaraan eläinyksikkökertoimeen.

Ehdotus

Taulukko 1. Direktiiveläinyksikkökertoimet

Direktiiveläinsuojan eläinyksikkömäärä lasketaan käyttäen seuraavia muuntokertoimia (direktiiveläinyksikkökerroin).

Eläin	Direktiiveläinyksikkökerroin
Siitosemakko ≥ 50 kg	0,500
Porsas ≤ 20 kg	0,027
Muu sika	0,300
Broileri	0,007
Muniva kana	0,014
Kalkkuna	0,030
Ankka	0,010
Hanhi	0,020
Strutsi	0,350
Muu siipikarja	0,001

Taulukko 2. Eläinyksikkökertoimet

Kansallisiin lupavelvoitteisiin liittyvät eläinsuojan kokonaiseläinyksikkömäärä lasketaan käyttäen seuraavia muuntokertoimia (eläinyksikkökertoimet).

Eläinsuojan kokonaiseläinyksikkömäärä saadaan kertomalla eläinsuojan eläinlajien lukumäärät niiden eläinyksikkökertoimilla ja laskemalla saadut eläinyksikkömäärät yhteen.

Muiden eläinlajien kohdalla on käytettävä vuotuiselta typenerykseltään lähinnä vastaavan eläimen eläinyksikkökerrointa.

Eläin	Eläinyksikkökerroin
Lypsylehmä	10,8
Emolehmä	4,3
Hieho (12–24 kk)	4
Lihanauta (sonni 12–24 kk)	5,7
Siitossosni (sonni > 2 v)	8,1
Vasikka 6–12 kk	3,4
Vasikka < 6 kk	1,7
Emakko porsaineen	2,6
Lihasika*	1,00
Karju	1,8
Joutilas emakko ydinsikalassa	1,8
Vieroitettu porsas, 5–11 vko, jos tilalla ei ole emakoita*	0,24
Hevonen 2v–	3,9
Poni** 2v–, hevonen 1v	2,8
Pienponi** 2v–, poni** 1v, hevonen <1v	2,0
Pienponi** 1–2v, poni** <1v	1,2
Pienponi** <1v	0,8
Aasi (ponin ja pienponin tavoin säkäkorkeuden ja iän mukaan)	0,8–2,8
Lammas (uuhi karitsoineen, pässi)	0,6
Vuohi (kuttu kileineen, pukki)	0,6
Munituskana	0,07
Broileriemo	0,07
Kukko	0,1
Emokalkkuna	0,14
Lihakalkkuna*	0,12
Broileri*	0,03
Kananoorikko*	0,04
Emoanka, liha-anka*, emohanhi, lihahanhi*, emofasaani, lihafasaani*	0,07
Emosorsa, lihasorsa*	0,06
Viiriäinen, helmikana	0,04
Kaninaaras poikasineen***	0,19
Strutsi	0,9
Biisoni	2,5
Villisika	0,9
Minkki ja hilleri, siitosnaaras pentuineen	0,18

Eläin	Eläinyksikkökerroin
Minkki ja hilleri, pentu	
Minkki ja hilleri, siitosuros	
Kettu ja supikoira, siitosnaaras pentuineen	0,41
Kettu ja supikoira, pentu	
Kettu ja supikoira, siitosuros	

* eläinpaikkaa kohti

** poni: eläimen säkäkorkeus täysikasvuisena 120–140 cm; pienponi: eläimen säkäkorkeus täysikasvuisena <120 cm

*** Kaninaaraan elopaino noin 5 kg. Poikasten lisäksi kaniuros sisältyy naaraan eläinyksikkökertoimeen.

Taulukko 3. Direktiivieläinsuojat

1. Sikojen kasvatus vähintään 350 direktiivieläinyksikön eläinsuojissa, pois lukien kasvatustoiminta, jota harjoitetaan asetuksen (EU) 2018/848 mukaisissa luonnonmukaisen tuotannon järjestelmissä, ja kasvatustoiminta, jossa eläintiheys on alle 2 direktiivieläinyksikköä/hehtaari, jonka pinta-alaa käytetään ainoastaan eläinten laiduntamiseen tai eläinten ruokinnassa käytettävän rehun viljelyyn, ja jossa eläimiä pidetään ulkona huomattavan ajan vuodesta tai kausiluonteisesti

2. Pelkkien munivien kanojen kasvatus vähintään 300 direktiivieläinyksikön eläinsuojissa tai muiden siipikarjaluokkien kasvatus vähintään 280 direktiivieläinyksikön eläinsuojissa

3. Munivien kanojen ja muiden siipikarjaluokkien yhdistelmien kasvatus 280 direktiivieläinyksikön eläinsuojissa; tällöin laitoksen kapasiteetti lasketaan käyttämällä munivien kanojen painotuskerrointa 0,93

4. Sikojen tai siipikarjan yhdistelmien kasvatus vähintään 380 direktiivieläinyksikön eläinsuojissa, pois lukien sikojen kasvatus laitoksissa, jotka toimivat asetuksen (EU) 2018/848 mukaisten luonnonmukaisen tuotannon järjestelmien mukaisesti, ja kasvatustoiminta, jossa eläintiheys on alle 2 direktiivieläinyksikköä/hehtaari, jonka pinta-alaa käytetään ainoastaan laiduntamiseen tai eläinten ruokinnassa käytettävän rehun viljelyyn ja jossa eläimiä pidetään ulkona huomattavan ajan vuodesta tai kausiluonteisesti

Taulukko 4. Muut eläinsuojat

1. Eläinsuoja, joka on tarkoitettu vähintään 300 lypsylehmälle, 500 lihanaudalle tai 600 emolehmälle taikka muu eläinsuoja, jonka kokonaiseläinyksikkömäärä eläinyksikkökertoimilla laskettuna on vähintään 3 000

2. Turkistarha, joka on tarkoitettu vähintään 500 siitosnaarasminnikille tai -hillerille taikka vähintään 250 siitosnaarasketulle tai -supikoiralle taikka muu turkistarha, jonka kokonaiseläinyksikkömäärä eläinyksikkökertoimilla laskettuna on vähintään 100

Liite 4

ILMOITUKSENVARAISET TOIMINNAT

5. Eläinsuoja, joka on tarkoitettu:

a) vähintään 50 lypsylehmälle, vähintään 100 lihanaudalle, vähintään 130 emolehmälle, vähintään 60 hevoselle tai ponille, vähintään 250 uuhelle tai vuohelle, vähintään 100 täysikasvuiselle emakolle, vähintään 250 lihasialle, vähintään 4 000 munituskanalle tai vähintään 10 000 broilerille ja joka ei ole ympäristöluvanvarainen liitteen 1 perusteella;

b) yhdelle tai usealle muulle kuin a kohdassa mainitulle liitteessä 3 tarkoitettulle eläinlajille, jonka kokonaiseläinyksikkömäärä liitteen 3 taulukon 1 eläinyksikkökertoimilla laskettuna on vähintään 250 ja joka ei ole ympäristöluvanvarainen liitteen 1 perusteella; jos eläinsuojan suurimman eläinyksikkömäärän muodostaa a kohdassa tarkoitettun tuotantoeläimen nuorkarja, ilmoituksenvaraisuusraja määräytyy kuitenkin täysikasvuisen tuotantoeläimen eläinyksikkömääräksi muunnetun eläinmäärän perusteella; tätä kohtaa ei sovelleta liitteessä 3 mainittuihin turkiseläimiin;

c) usealle a tai b kohdassa tarkoitettulle tuotantoeläimelle ja joka ei ole suoraan ilmoituksenvarainen a kohdassa mainitun tuotantoeläimen eläinmäärän perusteella, ilmoituksenvaraisuus määräytyy liitteen 3 eläinyksikkökertoimilla laskettavien eläinyksikkömäärien perusteella; tällöin kaikkien tuotantoeläinten eläinyksikkömäärät lasketaan yhteen ja niiden summaa verrataan suurimman eläinyksikkömäärän saaneen tuotantoeläimen eläinyksikkömääräksi muunnettuun ilmoituksenvaraisuuden rajaan, jonka ylityessä toiminta on ilmoituksenvarainen. Eläinyksikkömääräksi muunnettu ilmoituksenvaraisuuden raja a kohdassa tarkoitettulle tuotantoeläimelle saadaan kertomalla a kohdassa eläinmääränä ilmoitettu ilmoituksenvaraisuuden raja liitteen 3 eläinyksikkökertoimella.

5. Eläinsuoja, joka on tarkoitettu:

a) vähintään 50 lypsylehmälle, vähintään 100 lihanaudalle, vähintään 130 emolehmälle, vähintään 60 hevoselle tai ponille, vähintään 250 uuhelle tai vuohelle, vähintään 100 täysikasvuiselle emakolle, vähintään 250 lihasialle, vähintään 4 000 munituskanalle tai vähintään 10 000 broilerille ja joka ei ole ympäristöluvanvarainen *liitteen 3* perusteella;

b) yhdelle tai usealle muulle kuin a kohdassa mainitulle liitteessä 3 tarkoitettulle eläinlajille, jonka kokonaiseläinyksikkömäärä liitteen 3 taulukon 2 eläinyksikkökertoimilla laskettuna on vähintään 250 ja joka ei ole ympäristöluvanvarainen *liitteen 3* perusteella; jos eläinsuojan suurimman eläinyksikkömäärän muodostaa a kohdassa tarkoitettun tuotantoeläimen nuorkarja, ilmoituksenvaraisuusraja määräytyy kuitenkin täysikasvuisen tuotantoeläimen eläinyksikkömääräksi muunnetun eläinmäärän perusteella; tätä kohtaa ei sovelleta liitteessä 3 mainittuihin turkiseläimiin;

c) usealle a tai b kohdassa tarkoitettulle tuotantoeläimelle ja joka ei ole suoraan ilmoituksenvarainen a kohdassa mainitun tuotantoeläimen eläinmäärän perusteella, ilmoituksenvaraisuus määräytyy liitteen 3 taulukon 2 eläinyksikkökertoimilla laskettavien eläinyksikkömäärien perusteella; tällöin kaikkien tuotantoeläinten eläinyksikkömäärät lasketaan yhteen ja niiden summaa verrataan suurimman eläinyksikkömäärän saaneen tuotantoeläimen eläinyksikkömääräksi muunnettuun ilmoituksenvaraisuuden rajaan, jonka ylityessä toiminta on ilmoituksenvarainen. Eläinyksikkömääräksi muunnettu ilmoituksenvaraisuuden raja a kohdassa tarkoitettulle tuotantoeläimelle saadaan kertomalla a kohdassa eläinmääränä ilmoitettu ilmoituksenvaraisuuden raja liitteen 3 taulukon 2 eläinyksikkökertoimella.

Voimassa oleva laki

Ehdotus
